

Kızıl Bayrak

Saldırı ve ihanete karşı sınıf seferberliği!..

İÇİNDEKİLER

Sermayenin artan saldırıları ve devrimci görevler	3
Sınıfa yeni saldırıda sendika ağalarının açık suç ortaklığı	4
Saldırıya karşı sınıf seferberliği günün ertelenemez görevidir... ..	5
Asgari ücrette sadaka artışı.....	6
Sendika ağaları... ..	7
Siyonist İsrail Filistin'i işgal planlarını hayata geçiriyor... ..	8
Bush'un yeni "Filistin Planı" Filistin halkına teslimiyeti ve köleliği dayatıyor... ..	9
MGK ve sonrası.....	10
MHP usulü düzen siyaseti	11
Eğitim-Sen Tüzük Kurultayı'na giderken.....	12
Mücadeleci geçmişimize sahip çıkmak için 3 Temmuz'da Ankara'da olmalıyız!	13
AB sorunu üzerinden yaşanan çatışmanın anlamı ve sınırları (Orta sayfa).	14-15
İşbirlikçi düzen cephesinde iç dalaşma.....	16
Katliamcı sermaye düzeninden hesabı işçi ve emekçiler soracak!	17
"Sermayenin ve savaşın Avrupası"na karşı geniş çaplı kitle gösterileri.. ..	18-19
Yaz dönemi çalışması ve işçi gençlik..20-21	
Esenyurt İşçi Bülteni'nden.....	22
Zorluklar ancak örgütlü güçle aşılr!....	23
Kavgamızda bir buzkıran, geleneğimizde bir kilometre taşı: Nazım Hikmet!.....	24
Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi coşkulu bir etkinlikle açılışını yaptı.. ..	25
Fransız işçilerinin görkemli Haziran ayaklanması.....	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/25 (65) ● 29 Haziran 2002

Fiyatı: 3 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39

e-mail: kb1@turk.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

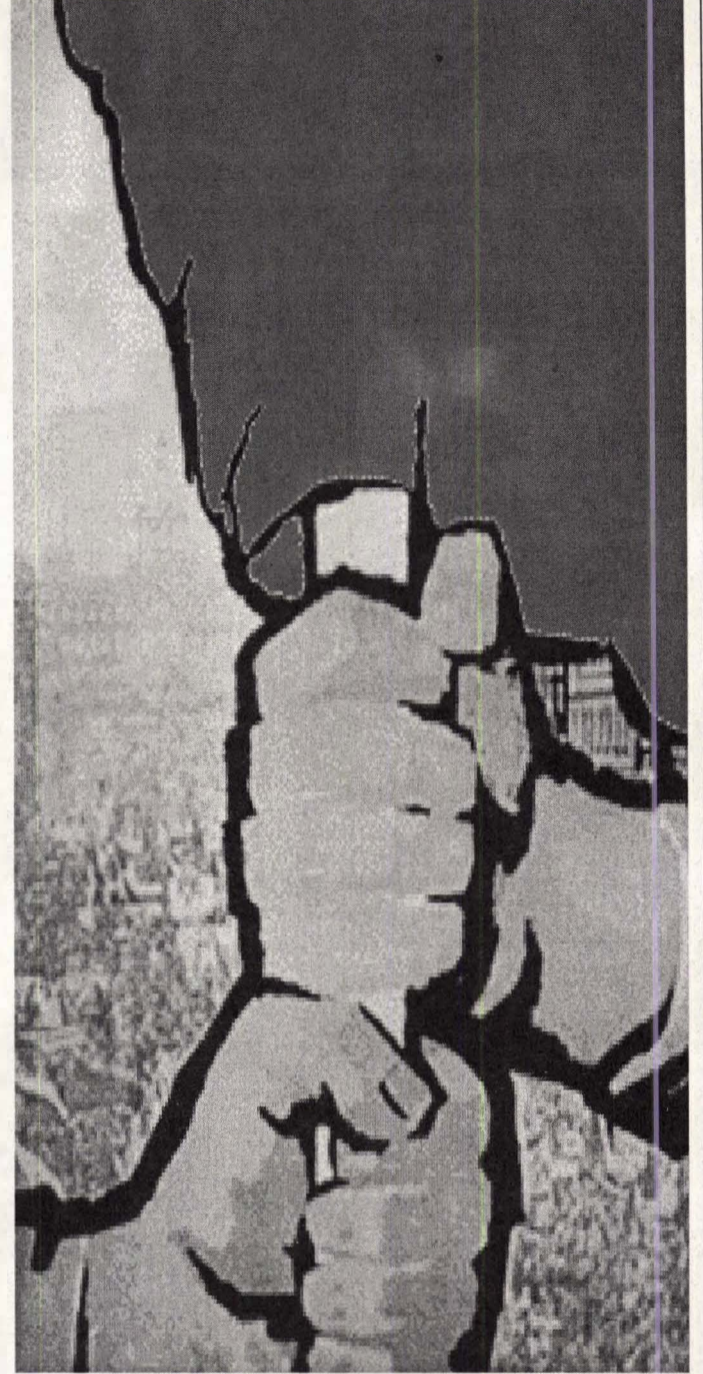
2 temmuz '93'te Sivas'ta gerçekleştirilen katliamın üzerinden 9 yıl geçti. Ama ne bu vahşi saldırıda katledilenler ve ne de katliamda devletin üstlendiği rol unutuldu. Özellikle devletin rolünü unutmaya zaman ve imkan olmadı. Çünkü aradan geçen bu 9 yıl, sermaye devletinin yeni barbarlıkları, yeni katliamlarıyla yüklüydü.

Sivas'ta katledilen 35 cana, cezaevlerinde katledilen onlarca can daha eklendi. Hem de her bir katliam bir önceki vahşeti aşacak şekilde gerçekleştirilerek. Sivas'ta insanlar diri diri yakılmıştı. Cezaevlerinde sadece yakılmakla yetinilmedi, kesildi, biçildi, kurşunlandı, iş makineleriyle, demir sopalarla parçalanarak öldürüldüler.

Sivas'ta devletin, katliam suçunu yükleyebileceği maşaları vardı. Benzin bidonlarını dinci faşistlere taşıtmışlardı. Ama cezaevlerinde kendi kadrolu/maaşlı elemanlarını kullandılar. Dolayısıyla cezaevi katliamlarının tek ve asıl sorumlusunun sermaye devleti olduğu ortadadır. Bu da sermaye devletinin katliamcı kimliğinin açığa vurulması, önceki tüm katliamlarla, Sivas, Maraş, Çorum'la ilgisinin kurulmasında temel bir veridir.

Sermaye devletinin bu katliamcı kimliği, sermaye sınıfının ihtiyaçları tarafından belirlenmektedir. Ve sadece iç muhalefete karşı değil, ama bölgedeki ulusal mücadelelere ve devrimci dinamiklere karşı da harekete geçirilebilecek bir örgütlenme ve donanım kavuşturulmaktadır. Türk devleti ve ordusu, Amerika'nın emir ve kumandası altında Bosna'dan Afganistan'a kadar oldukça geniş bir coğrafyada mazlum halkları tehdit eden bir baskı ve terör gücü olarak çalıştırılmaktadır.

Bu gücü ve etkisini kırmak, tüm bölge halklarıyla birlikte ve daha öncelikli olarak Türkiye halklarının, işçi, emekçi sınıflarının görevidir. İçte ve dışta katliamlara son vermenin yolu sermayenin iktidarına son vermekten geçmektedir.

Çıkıyor!

Türkiye'nin son 20 yılına toplumsal hareketlerden bahsettiğimizde, devrimci ve pratik planlarda devrimci örgütlenme belirgin bir kavram olarak karşımıza çıkar. Devrimci örgütlenmenin pratikliği belirleyicidir. Devrimden önceki devrimci örgütlenmelerin devrimci olarak örgütlenmesi devrimci örgütlenmenin belirleyicidir. Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir. Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir. Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir.

Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir. Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir. Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir. Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir. Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir.

Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir. Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir. Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir. Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir. Devrimci örgütlenmenin belirleyicisi devrimci örgütlenmenin pratikliğidir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel sorunlar

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Örgütsel sorunlar

Tipe: 6 000 020 TL (KDV dahil)

EKSEN YAYINCILIK

Sermayenin artan saldırıları ve devrimci görevler

“İş güvencesi” adı altında gerçekleştirilmeye çalışılan köklü ve kapsamlı yeni hak gasplarının yasalaştırılması saldırısında, sermaye bir adım daha ilerlemiş bulunuyor. Söz konusu yasa tasarısı ilk hazırlandığı haliyle de iş güvencesi sağlamaya değil fakat pek çok hak gaspını güvencelemeye çalışıyordu. Ancak, sözde “Bilim Kurulu”na hazırlanan bu son taslakta, hak gasplarının önündeki tüm sınırlamalar kaldırılmış görünüyor. Taslağın ilgili kamuoyundan bir sır gibi gizlenmesine başka bir yorum getirmenin imkanı bulunmuyor. Yapılan, “iş güvencesi” adı altında “esnek üretim” saldırısını tüm kapsamıyla hayata geçirmektir. Amaç, yıllardır birçok hak ve kazanımı sistemli saldırılarla gaspedilen işçi sınıfını artık tümünden köleleştirmek, buna dayalı çalışma koşullarına mecbur etmektir.

Taslak üzerindeki sözsüz yayın yasağı yüzünden sınırlı olarak edinebildiğimiz bilgiler çerçevesinde görüyoruz ki, tasarıyla gerçekleştirilmeye çalışılan saldırının ana hedefi, iş yaşamına “esnek üretim” denilen ölçsüz ve kuralsız sömürü ve çalışma

Saldırıları pervasızlıkla hayata geçirebilmesi üzerinden sermaye sistemine hiç hak etmediği bir güç payesi atfetmenin anlamı yoktur. Sistem tüm bu saldırıları, kendi öz gücü ve imkanları elverdiği için değil, sınıfın örgütsüzlüğü sayesinde yürütebilmektedir. Yoksa, sermaye iktidarının yaşadığı zorluklar, sıkıntılar ve açmazlar ortadadır.

koşullarının hakim kılınması ve bu arada kıdem tazminatının tümünden ortadan kaldırılmasıdır. Bununla bağlantılı biçimde toplu sözleşme düzenine de adım adım son verilmesi planlanıyor.

İş yasalarında böylesine köklü değişiklikleri ve hak gasplarını içeren bir tasarının hazırlandığı süreçte, yine önemli hak kayıplarıyla yüklü bir başka yasa (mezarda emeklilik yasası), uzunca bir dönemin ardından son şekli verilerek yasalaştırılmış ve yayınlanarak yürürlüğe girmiş oldu. Yine iş yaşamı ve işçi sınıfıyla ilgili asgari ücret belirlenmesi de bu aynı süreçte gerçekleştirildi. Sermaye düzeni cephesinden böylesine azgın bir saldırı, sınıf cephesinden de bu derece ağır bir suskunluk ortamında, elbette, yeni asgari ücret de tüm öncekiler gibi bir sefalet ücreti olarak belirlendi. İşçilerle dalga geçencesine yeni asgari ücret, %12 artışla net 184 milyon lira olarak açıklandı.

Bütün bu saldırıların adım adım hazırlandığı ve gerçekleştirildiği bir dönemde, işçi ve emekçi örgütlerinden en küçük bir ses ya da itiraz duyulmuyor olması gerçeği, sınıfın ve emekçi kitlelerin bugün nasıl bir ihanetle yüzyüze bulduklarını, kendi örgütleri üzerinden bile nasıl kuşatılıp boğucu bir cendere içine sıkıştırıldıklarını göstermeye yeter. Bir yandan sermaye sınıfı ve düzeninin yerel ve uluslararası çaptaki saldırıları, diğer yandan sendikal ihanet, el ve işbirliği halinde sınıf ve kitle hareketini denetlemeye, kölelik zincirlerini daha da sıkılaştırmaya çalışmaktalar.

Sendikal ihanetin geldiği düzeyi anlamak açısından, son yasa taslağına ilişkin bir gelişme oldukça çarpıcıdır. Basından ve işçilerden sıkı sıkıya

gizlenen taslak, söylendiğine göre Türk-İş Başkanı'na çoktan gönderilmiş durumda. Normalde, böylesine ağır bir yasal saldırıya karşı tepkileri yükseltmek için taslağın sendikalara fakslanması, işçilerin bilgilendirilmesi ve mücadeleye hazırlanmasının istenmesi gerekmez mi? Oysa görüldüğü gibi sonuç çok farklıdır ve ibret vericidir. Bayram Meral de sistemin bu gizlilik şartına uygun davranmış, yasa taslağını konfederasyonuna bağlı sendikalara dahi göndermemiştir. (Şayet gönderdi de sendikalar bunu kamuoyundan ve işçi sınıfından saklıyorlarsa, bu suç ortaklığı ve ihanetin bütün sendika yönetimlerini de kapsadığını gösterir).

Sermaye iktidarının taslağı gizleme nedeni yeterince açıktır. Taslak öylesine ağır bir saldırı programı yüküdür ki, doğal olarak gelecek tepkilerden çekinmektedirler. Onlar bunun işçi sınıfı tabanında nasıl bir öfke ve tepkiyle karşılanacağını mezarda emeklilik ve tahkim saldırısının gündeme getirildiği '99 yazından biliyorlar (ki bu öfkeden onları 17 Ağustos depremi kurtarmıştı). Peki ya sendikalar?

Onlar taslağın gizlenmesinden nasıl bir yarar umuyor olabilirler? Sınıf örgütleri olarak düşünüldüğünde, sendikaların taslağın gizlenmesinden yarar ummasını beklemek olacak şey değil gibi görünüyor. Ama işte oluyor. Sermaye tarafından satın alınmış ve sınıf içinde bir ihanet şebekesi haline getirilmiş sendika ağaları çetesi düşünüldüğünde, efendilerinin yararını kendi yararları olarak görmeleri ve taslağın işçilerden gizlenmesine destek vermeleri anlaşılır hale geliyor.

Saldırıları karşısında işçi örgütlerinin tutumu kritik önem taşır. Çünkü sınıfın sermaye karşısındaki tek gücü örgütlülüğüdür. Eğer örgütlü ise saldırılara yanıt verebilir, göğüs gerebilir, püskürtebilir. Fakat örgütsüzse, ya da bugün olduğu gibi en örgütlü olduğu sendikalar düşman tarafından ele geçirilmiş, satın alınmış ise, saldırılar ne denli yoğun olursa olsun sesini çıkaramaz. Çünkü eli-kolu bu ihanet örgütleri tarafından bağlanmış durumdadır. Nitekim bugün olan da budur. Saldırıların çok açıktan yürütülmesine rağmen sınıfın karşı duramaması, sendikalara duyduğu güvensizlik nedeniyle kendini örgütsüz hissetmesindedir. Çünkü sendikal ihanet de en az sermayenin saldırıları kadar açık, bariz bir hale gelmiş durumdadır. Dolayısıyla sorun, sınıf açısından gelip yine örgütlülüğe düğümlenmektedir.

Sınıfın kitle örgütleri olarak sendikaların düşman tarafından satın alınıp ele geçirildiği, sermayenin buna da güvenerek saldırılarını azgımlaştırdığı koşullarda, taban örgütlülüklerinin önemi bin kat daha artmaktadır. Fabrika ve işyerlerinden başlayarak gerçekleştirecekleri bu örgütlülükler, sadece saldırılara karşı yerel ve bölgesel çapta da olsa karşı çıkışların örgütlenebilmesi için değil, fakat sendikalar üzerindeki ihanet çemberini zorlamak ve giderek parçalamak imkanlarını yaratmak için de gereklidir. Fabrika ve işyeri komiteleri her dönem gerekli olmakla birlikte, bugünkü koşullarda apayrı bir önem taşımaktadır. Ve bu örgütlülükler, sendikalarla veya sendikalara rağmen, sermayeye gereken yanıtı verebilmek, hak gasplarına karşı mücadele yürütebilmek için bölgesel çapta birliktelikleri sağlayabilmek durumundadır.

İşyerlerinin örgütlenmesi faaliyetinin saldırılara karşı sınıf kitlelerinin bilinçlendirilmesi faaliyetleriyle

birlikte yürütülmesi gerekir. Gündemdeki saldırıların içeriği, kapsamı ve hedefi tüm ayrıntılarıyla sınıf kitlelerine açıklanmalıdır. Ama daha önemlisi, bu saldırılar karşısında yapılması gerekenler ve yapılabileceklerin propagandasıdır. Sendikal ihanet etkin bir biçimde teşhir edilmeli, ancak bunun sınıf kitlelerinde yılgınlığa ve karamsarlığa yol açması engellenmelidir. Sendikal ihanete rağmen mücadelenin mümkün olduğu, bunun yol ve yöntemleri anlatılmalıdır.

İş yasalarının değiştirilmesi suretiyle gerçekleştirilmeye çalışılan bugünkü hak gaspları karşısında sınıf kitlelerinin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi ihtiyacını karşılaması gereken elbette sınıfın devrimci partisidir. Sınıf devrimcileri bunun için gerekli tüm imkan ve araçlardan en yetkin ve etkili biçimde yararlanmayı başarabilmelidirler. İmkanların başında, geçmiş dönemlerde kimi bölgelerde oluşturulmuş bulunan öncü işçi platformları gelmektedir. Bu ve benzeri platformlar, fabrika ve işyerleriyle doğal ve sürekli bağların kurulup geliştirilebilmesi, işçi kitlelerinin işyerleri temelinde örgütlenebilmesi için çok önemli işlevler üstlenebilir ve üstlenmelidir. Dolayısıyla, söz konusu platformların içinde bulunduğumuz dönemde örgütlülüklerini güçlendirmesi, faaliyetlerini yoğunlaştırması, dağınıklık gösteren platformların yeniden toparlanması ve mümkün olan her yerde benzer platformların oluşturulması gerekmektedir.

Sınıfa yönelik bilinçlendirme ve örgütlenme faaliyetinin bir cephesi sınıfın kitesine yönelik olanıdır. Diğer cephesinde ise öncü işçi ve emekçilere yönelik faaliyetler vardır. Başlangıçta öncü kesime yönelik olana ağırlık vermek, bu kesimin taban örgütlülüklerinin oluşturulmasında etkin hale gelmesini sağlayabilir. Hedef öncelikli olarak öncü işçi ve emekçilerin örgütlü mücadeleye kazanılması olmalıdır. Öncü kesim ne kadar bilinçli ve örgütlü olursa, kitle mücadelesini yükseltmenin imkanları da o kadar artacaktır.

Bugünkü işsizlik, sefalet, özellikle de örgütsüzlük ortamında sınıf mücadelesinin yükseltilmesi için yürütülecek bir faaliyeti kolay başarıların beklemediği açıktır. Görülebileceği üzere, sefaletin artması isyanın artmasını basitçe koşullamıyor. Aksine, bir süreliğine de olsa korkuları artırabiliyor, özgüveni tahrip edebiliyor. Bu nedenle, saldırılara karşı mücadeleyi örgütleyebilmek için, sistemin köklü sorunlarının ve açmazlarının kitlelere gösterilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Saldırıları pervasızlıkla hayata geçirebilmesi üzerinden sermaye sistemine hiç hak etmediği bir güç payesi atfetmenin anlamı yoktur. Sistem tüm bu saldırıları, kendi öz gücü ve imkanları elverdiği için değil, sınıfın örgütsüzlüğü sayesinde yürütebilmektedir. Yoksa, sermaye iktidarının yaşadığı zorluklar, sıkıntılar ve açmazlar ortadadır. Düzen politik olarak neredeyse iflas etmiştir; bir alternatif üretmediği için işleri yatalak bir Başbakan'a bağlar duruma düşmüştür. Varolan hükümetten daha güçlüsünü çıkarma ihtimali gözükmediği için seçim dahi düşünülmemektedir. Bu böyle olduğu halde, ülkenin yönetimini ellerinde tutmaya devam ettikleri gibi saldırı üstüne saldırıya girişebilmelerinin tek nedeni, karşı tarafın, yani işçi ve emekçi sınıfların güçsüzlükleridir. Güçsüzlüğün temel nedeni ise örgütsüzlüktür.

Görevimiz, sınıf cephesinden bu güçsüzlük alanını mümkün olan en kısa zamanda ortadan kaldırmaktır.

Sınıf örgütlerimiz, olması gereken sendikaları sermayenin ajanlarından temizleyelim!..

Sınıfa yeni saldırıda sendika ağalarının açık suç ortaklığı

İşçi sınıfı büyük bir saldırıyla karşı karşıya. Sermaye, iş yasasında kapsamlı bir değişiklik yapmaya hazırlanıyor. Bu sayede de işçi sınıfının sahip olduğu bir takım hakları yasalardan tümüyle kazımayı, ülkeyi bir ücretli köle cennetine çevirmeyi tasarlıyor. Yeni iş yasası saldırısının hayata geçirilebilmesi, işçilerin bir sınıf olarak tümenden köleleştirilmesi anlamına gelecek.

Bu saldırının başarıyla hayata geçirilmesi konusunda ise sermaye en çok sendika bürokratlarına güveniyor. Doğrusu bu boş ve karşılıksız bir güven de değil. Zira sendikaların başını tutan bürokratlar, bu konumlarını sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda kullanma işini son yıllarda arsızlık boyutlarına varmışlardır. Son bir kaç yıllık icraatları kabaca hatırladığımızda bile sermayeye ne büyük hizmetlerde bulduklarını görmek mümkündür.

Düzenin bu sendikal korucuları şimdi bir kez daha sermayenin çıkarları için işbaşındadır. Yapmak istedikleri bellidir. Bütün yeteneklerini kullanarak sınıf hareketini dizginlemek, tümüyle sermayenin çıkarları doğrultusunda hazırlanmış yeni iş yasası taslağına karşı işçi sınıfının elini kolunu bağlamak istiyorlar. Ve rahatlıkla söylenebilir ki, bu konuda son derece bilinçli ve bir o kadar da sistemli çalışıyorlar.

Saldırı ve ihanete birlikte hazırlandılar

İş yasası değişikliği ve bu yolla sınıfın elindeki bir takım hakların gaspedilmesi sermayenin gündemine yeni girmiş bir konu değildir. Aksine son yıllarda sürekli olarak bir takım hak gasplarını, özellikle de "esnek üretim"le ilgili hükümleri, toplu sözleşmelere sokmaya çalıştıkları biliniyor. Gene TİSK başta olmak üzere en büyük işveren örgütlerinin 2002 yılını "esneklik yılı" ilan ettikleri de.

Yani sermaye aylardır bu saldırıya hazırlanmaktadır. Sendikal ihanet çetesinin bu

hazırlıkların bir parçası olduğunu ise, oluşturulan "bilim kurulu" bize en bariz bir şekilde göstermektedir. "Bilim kurulu" denen bu komisyonun tamamıyla sermayenin çıkarları doğrultusunda bir yasa taslağı ortaya çıkartacağını bilmek için kahin olmaya gerek yoktu. Fakat sendika bürokratları bu komisyonun oluşturulmasına katıldılar. Üstüne üstlük tutup önden komisyonun kararlarının kendileri için bağlayıcı olduğunu da açıkladılar. Şimdi de bunu bahane ederek "bilim kurulu"nun kararlarını tartışmaktan, dahası oluşturulan yasa tasarısını işçilere açıklamaktan özenle kaçınıyorlar. Sadece bunlar bile konfederasyon yöneticilerinin sermayeyle açıkça işbirliği yaptığını, sınıfa karşı saldırıda omuz omuza verdiğini göstermeye fazlasıyla yeter aslında.

Fakat biz bir başka şeye daha dikkat çekmek istiyoruz. Bilindiği gibi DISK Başkanlar Kurulu söz konusu yasa taslağının içeriğine ilişkin bilgiler henüz kamuoyuna sızmadan, Haziran ayının başlarında bir toplantı yaptı. Bu toplantıda alınan kararlardan birisi şöyle.

"Konfederasyonumuz iş kanunundaki değişiklik taslağı hakkında mevcut taslağın örgüt içinde incelenmesi sonucu ortak bir görüş oluşturacaktır. Konfederasyonumuzun ortak görüşü ortaya çıkmadan taslak hakkındaki bireysel değerlendirmeler kamuoyuna aktarılmayacaktır"

O gün örgüt içi disiplinin bir gereği gibi sunulan bu karar şimdi yasa taslağının işçilerden gizlenmesi, sendikacıların bu konuda konuşmaktan ısrarla

kaçınması tablosuyla birlikte değerlendirildiğinde bir hayli anlamlı görünüyor. Demek oluyor ki, DISK yöneticileri bu konuda konuşmakta, yasa taslağını işçilere izah etmekte zorlanacaklarını o günden biliyorlardı. Ve sırf kendi suskunluklarına ve işçileri tartışmaların dışında tutma tutumuna bir gerekçe oluşturmak için böyle bir karar almayı gerekli gördüler. Olayın vehameti ve ihanetin boyutları, farklı parçalar yan yana koyulunca daha bir çarpıcı görünüyor.

Sendikal ihanetin yaygınlığı

Konfederasyonların en tepesindeki ihanetçi çetenin tam anlamıyla sermaye adına çalıştığı, bir çok işçinin kendi öz deneyimlerinden bildiği bir şeydir. Fakat bugünkü durum sendikal ihanetin sadece 3-5 yöneticiyle sınırlı olmadığını olanca çıplaklığıyla göstermektedir. Yasa tasarısı adeta bir turnusol kağıdı gibi, kimin ihanetten, kimin

sınıftan yana olduğunu anlamak için bu tasarıya karşı yapılan açıklamalara, alınan tavra bakmak yetiyor. Ve görünen o ki, konfederasyonlara bağlı bir çok sendikanın, hatta şubenin yönetim kademesinde bulunanlar doğrudan doğruya bu ihanetçi tutumun ortağı durumundadır.

Sınıf seferberliği ve ihanete karşı tutum

Sermayenin saldırıları bir sınıf seferberliği söz konusu olmadan geri püskürtülemez denli ağırlaşmış ve yaygınlaşmıştır. Yeni iş yasası tasarısı ise sadece sermayenin açgözlülüğünü, pervasızlığını değil, sendikal ihanetin kurumlaşmış bir yapı haline geldiğini de gözler önüne sermiştir. Dolayısıyla örgütlenecek sınıf seferberliği, aynı zamanda sendikal ihaneti parçalamayı da hedefleyecek politikalara sahip olmak zorundadır.

Bu konuda en temel sorun, kuşku yok ki taban örgütlerinin bir an evvel yaygınlaştırıp güçlendirilmesidir. Fakat yanı sıra sendikalardan, hele de konfederasyonlardan bekleme tutumuna karşı etkin bir teşhir faaliyeti yürütülmelidir.

Fakat bu noktada da dikkat edilmesi gereken şudur: Etkin bir sınıf seferberliği mümkün olduğu kadarıyla sendikal örgütlülüklerin de kullanılmasını gerektirmektedir. Özellikle yerelliklerde sendikaların şube ve işyeri örgütlülüklerini mümkün olduğunca tepedeki bürokratların denetiminden dışına çekecek şekilde davranılmalıdır. Kimi işçi kentlerinde yerel mücadele dinamiklerinin arttığı, aynı kent ya da bölgede aynı anda bir dizi direniş ve eylemin söz konusu olabildiği bir dönemden geçiyoruz. Sendikalarda örgütlü tabanı da içine çeken yerel örgütlenmeler, platformlar yaratılıp yaygınlaştırılabildiği ölçüde sadece sermayeye karşı mücadele cephesi güçlenmiş olmayacak, bunun kendisi tepedeki sınıf işbirlikçisi çizgiyi teşhir ve tecrit eden bir rol de oynayacaktır.

Sendikalı ya da sendikasız bütün işçi sınıfını saldırı ve ihanete karşı harekete geçirme perspektifiyle davranmak gerekmektedir. Burada en önemli rolü sermayeden ve sendikalardan bağımsız taban örgütleri oynayacaktır. Bunların kurulup yaygınlaştırılması görevi ise sürekli vurguladığımız gibi öncü ve devrimci işçilerin omuzlarındadır.

Saldırı ve ihanet kime hizmet ediyor?

(...) Türk-İş, Hak-İş ve DISK okullarla birlikte tatile girmedilerse eğer, kendilerine iletilen taslağa "emeğin gözüyle" bakmalılar. En azından çalışma yaşamını yakından izleyen uzmanların ön taslak ile ilgili uyarılarına kulak vermeli.

Taslağa göz atıklarında neler görecekler, neler...

İşlev açısından emeği koruması gereken İş Yasası'na işveren mantığının egemen olduğuna tanık olacaklar... Neo-liberallerin yıllardır dayattığı esnek ve kural dışı çalışma biçimlerinin yasallaştırılmak istendiğini anlayacaklar... "Kazanılmış hak" olan kıdem tazminatının tarihe gömüldüğünü, gelecek kuşakların güvencelerinin yok edildiğini belirleyecekler... İşçiyi koruyan "iş akdi"nin tüm koşulları işverenlerce belirlenen bir tür "köle sözleşmesi"ne dönüştürüldüğünün ayırımına varacaklar... İş bulma görevinin devletten alınarak "özel istihdam" büroları aracılığıyla özelleştirildiğini kavrayacaklar... Aynı işyerinde çalışan işçilerin dayanışma olanaklarının "ödünç işçi, devredilmiş işçi, taşeron işçisi, alt işveren işçisi vb." tanımlarla paramparça edildiğini gözleyecekler... Taslağın "Her koyun kendi bacağından asılır, bir asıldı mı da öylece kalır" düşüncesini yansıttığını, savunma ve korunma araçlarından yoksun bırakarak emeği yalnızlaştırdığını saptayacaklar...

Birkaç hafta önce İstanbul'da sermaye örgütlerinin öncülüğünde hazırlanan "AB trenini kaçırmayalım" bildirisinin açıklandığı toplantıya katılan Türk-İş, Hak-İş ve DISK yöneticilerine bir sır verelim: İş Yasası'nda değişiklik öngören taslak niçin değiştiriliyormuş, biliyorlar mı? Kopenhag ölçütlerinin ana teması olan "serbest piyasa"yı egemen kılmak için. O ölçütü oturtun mu, emek, yüceltilmiş o "piyasa"da İş Yasası taslağında öngörüldüğü gibi sadece "meta" olur. (...)

(Işık Kansu, Cumhuriyet, 22 Haziran 2002
Başlık SY Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur...)

Sermayenin "esnek üretim" in yasalastırılması planı işliyor... Saldırıya karşı sınıf seferberliği günün ertelenemez görevidir...

İşçi sınıfının tarihsel mücadele sorumluluğu

İşçi sınıfı, tarihsel kazanımlarına el uzatılmasına karşı henüz anlamlı bir tepki göstermedi. Böyle sürerse, iş yasası ön tasarısının yeni yasama döneminde (meclis tatile girmezse önümüzdeki aylarda) yasa halini alacağından kimsenin kuşku olmasın. Sınıfın suskunluğu ve tepkisizliği sermayeyi pervasızlaştıracak, saldırıyı cesaretle uygulamaya yöneltecektir.

"Esnek üretim" i yasalastırma planını, sermayenin "Bilim Kurulu" büyük bir gizlilik içinde hazırlamıştı. Hatırlatmakta fayda var ki, 9 profesörden oluşan bu kurulda Türk-İş, DİSK, Hak-İş, hükümet ve TİSK yan yana duruyor. Kurul, güya "iş güvencesi" yasa tasarısında mutabakat sağlamak için oluşturuldu. Fakat işçi sınıfının tarihsel kazanımlarını gasp etmenin planını çıkardı.

Yapılan plana göre;

1- Kıdem tazminatı parça parça kaldırılacak,

2- "Esnek üretim" yasalastırılacak,

3- Toplu iş sözleşmesi ve sendikal örgütlenme hakkı kullanılamaz hale getirilecek,

4- Kısıtlı düzeyinde iş güvencesi sağlayan mevcut kurallar bir göz boyamayla tümünden kaldırılacak...

Özetle çalışma yaşamı kuralısızlaştırılacak, ücretli kölelik iyice pekiştirilecek, en ilkel/vahşi biçimlerine kavuşturulacak.

Tasarı kamuoyuna açıklanmalı iki haftadan fazla bir süre geçti. Türk-İş, Hak-İş, DİSK konfederasyonlarının merkezi politikası, görüldüğü kadarıyla tartışmaların tabana yayılmasını olabildiğince engellemek. Zaten tasarının hazırlanma sürecine katılımları, sendika bürokratlarının hangi sınıfın çıkarlarını gözettiklerini ele veriyor. Birleşik Metal-İş, DİSK Başkanlar Kurulu kararına rağmen 1475 sayılı yasadaki değişiklikleri "kesin bir dille" reddeden bir imza kampanyası başlatmış durumda. Petrol-İş "toplu ve yaygın eylem" çağrısı yaptı. Bunun dışında başka sendikaların ara kademelerden sendikacıları, işyeri temsilcileri de yasa tasarısına karşı bireysel açıklamalar yapıyorlar. Bunca kapsamlı bir saldırıya karşı sınıf cephesinden gelen tepkiler sadece bunlardan ibaret.

İşçi sınıfı kitlelerini uyarmak, bilinçlendirmek, mücadeleye kanalize etmek gibi pratikler pek yok ortalıkta. Dahası yasa karşıtı tutum alan sendikaların böyle bir bakışa sahip oldukları da şüphelidir. Geçmiş deneyimlerden biliyoruz ki, tabandan bir çıkış ve basınç olmadıkça, gözüpük açıklamalar yapan, eylem kararları alan sendikalar, açıklama yapmak, kararlar almakla kala kalıyorlar. Çok çok birkaç göstermelik eylemle yetiniyorlar.

Sendikaları etkin hale getirecek, sendikacılara iş yaptırarak, saldırıyı gerçek anlamda püskürtecek güç sınıfın tabanından gelişen etkinliği ve basıncıdır. Bu gücü ortaya koyabilmek için, yerelliklerde ve üretim birimlerinde tasarı karşıtı mücadele komiteleri, taban örgütlülükleri yaratmak perspektifine sahip olmak gerekir. Yani işin bir yanı teşhir, ajitasyon-propaganda, bir yanı da sınıfın eylem potansiyelini açığa çıkarıp harekete geçirecek örgütlülükler yaratmaktır. Bu görevi yerine getirecek olan özneler ise başta işçi sınıfı devrimcileri olmak üzere sınıf bilinçli öncü işçilerdir.

Sınıf devrimcileri tarihsel saldırılara karşı mücadeleyi geliştirmeyi tarihsel bir sorumluluk saymalıdırlar. Esnek üretim saldırısına karşı kampanya, önümüzdeki dönem faaliyetimizin temel bir bileşeni, platform çalışmalarının ise eksenini olabilmelidir. Çeşitli yerelliklerde oluşturulan öncü

işçi platformları, esnekleştirme saldırısına gerekli yanıtı örgütlemenin oldukça uygun araçlarıdır. Yine sınıf dinamiklerini, sınıftan yana tüm güçleri ortak hedef çerçevesinde bir araya getirmeye de uygundur. Taban birimlerini inşa etmek perspektifiyle hareket edildiği ölçüde, hem saldırıya karşı etkili bir mücadele geliştirilebilecek hem de tabanın bağımsız inisiyatifi platformlar nezdinde gerçek örgütlülüğüne kavuşacaktır. Bu arada önemli olanın sınıf mücadelesini geliştirmek, sermayenin saldırısını püskürtmek olduğunu, biçimlerin, araçların ve isimlerin ancak bu bağlamda bir değer taşıdığını, bu noktada sekte davranmamak gerektiğini de belirtmekle yetinelim.

Sermayenin gizleme, tartışmaların önünü kesme çabalarından da anlaşılacağı gibi, iş yasası ön tasarısıyla planlanan saldırının içeriği ve kapsamı hakkında kitleleri bilinçlendirmek, tartışma atmosferine çekmek bir hayli önemli. "Esnek üretim" karşıtı kampanyanın bir boyutu, tam da saldırıyı sınıfın gündemi, hem de başlıca gündemi haline getirmektir. Her türlü araç ve olanak bunun için kullanılmalıdır. İmza-ilan kampanyaları, panel, seminer gibi çeşitli işçi toplantıları örgütlemek, yazılı ve görsel materyallerle (bülten, bildiri, afiş vs) kitlelere seslenmek, güncel gelişen kitle eylemlerine, etkinliklere "esnek üretim" saldırısını anlatmak için katılmak, doğrudan platformlar adına yerine göre eylemli basın açıklamaları örgütlemek gibi pratikler, platformların ilk etapta güç yetirebilecekleri şeylerdir. Çeşitli sendikaların saldırı karşısında attığı adımlar da geliştirilmek çerçevesinde doğrudan platformlar adına desteklenebilir. Yanı sıra tabandan basınç oluşturarak sendikaların eylemler yapması zorlanmalıdır. Yerelliklerde geliştirilecek eylemler, hem sınıfı bilinçlendirip militanlaştıracak, hem de daha birleşik ve merkezi eylemlerin zeminini döşeyecektir.

Sendika bürokrasisinin etkinliğine ve "esnek üretim" saldırısı karşısındaki işbirlikçi tutumuna rağmen, sendikalara iş yaptırmak gene de mümkündür. Bu bağlamda örgütlü işyerlerindeki temsilci ve öncü işçilerle kurulan ilişkiler büyük bir önem taşıyor. Platformlar, başta sendikalılar olmak üzere tabandaki tüm öncü, bilinçli işçileri mücadeleye kazanma çabasını süreklileştirmek durumundalar. Sendikaların ve sınıf hareketinin içine düşürüldüğü bugünkü koşullarda, mücadeleyi geliştirme sorumluluğunda en büyük pay örgütlü, bilinçli öncü işçilere düşmektedir.

Öncü işçi platformlarının temel bir misyonu da,

söz konusu güçleri sorumluluklarına sahip çıkar hale getirmek, samimi olmayanların ise maskelerini düşürmektir. Esnek üretimin yasalastırılması saldırısı gerek hazırlanışı ve icraatçı güçleri itibarıyla, gerekse kapsam ve içerik bakımından bunun uygun bir vesilesidir. Söz konusu olan öyle bir saldırı ki; kimin ne kadar işçi sınıfının çıkarlarını savunduğu, kimin ne kadar sınıftan yana olduğu, kimin ne ölçüde hainleştiği, kimin hangi sınıfın bir parçası olduğu tüm çıplaklığıyla bir kez daha gözler önüne serilecektir. Sınıf devrimcileri doğru ve isabetli müdahalelerle bunu kolaylaştırabilir, tabanı kendi çıkarlarına sahip çıkar hale getirebilirler.

Söylenildiği gibi, bunun için özellikle öncü bilinçli işçileri, sınıftan yana olduğunu savunan sendikacıları platformlar ve bültenler üzerinden sürekli bir ilginin konusu etmek gerekir. Bu çerçevede örneğin röportajlardan, söz ve eylem arasındaki tutarsızlıkların teşhirinden yararlanılabilir.

"Esnek üretim" saldırısı salt işçi sınıfını değil, tüm emekçi ve ezilen kesimleri de ilgilendirmektedir. İşçi sınıfı ana gövdesiyle sorununa sahip çıkar, mücadeleyi geliştirirse diğer toplumsal dinamikleri de zorlanmadan yanına çeker. Birleşik-militan mücadele böyle gelişir. 12 Eylül askeri faşist darbesini izleyen bütün bir '80 sonrası tarih baştan başa gösteriyor ki, işçi sınıfı ve emekçilerin tarihsel kazanımlarını koruyup geliştirmelerinin tek gerçek yolu birleşik-militan mücadeleden geçmektedir. Dolayısıyla öncü işçi platformlarının bu süreçte atacakları adımların kilitleneceği ana hedef böylesi bir mücadeledir.

Esnek üretim saldırısı, özgül sorunlarla bağı kurularak kamu emekçilerinin, gençliğin, semt yoksullarının da gündemine taşınmalıdır. AB tartışmalarının uyuşturucu etkisini kırmak için, yaşamın acı gerçeklerini halk kitlelerine anlatmanın iyi bir vesilesidir esnek üretim saldırısı. Zira emperyalist merkezli bir politikadır. Yerli işbirlikçi sermayenin olduğu kadar, AB'li ve ABD'li emperyalist tekellerin çıkar ve ihtiyaçlarını karşılamak için de dayatılmaktadır.

Bu tarihsel saldırı platformuna karşı mücadeleyi, sınıfın kendi platformu için mücadelesiyle iç içe yürütmek gerekir. Neticede hem birbirlerine bağlıdırlar hem de birbirlerini geliştirirler. Sınıfın acil ekonomik-sosyal istemler platformu, en özlü ifadesini, parti programında formüle edilmiş "acil istemler" in bir bölümü ile "emeğin korunması" istemlerinde bulmaktadır. Bu istemlerin toplamı bize, insanca yaşam ve çalışma koşullarının somutta neye denk düştüğünü yeterli açıklıkta gösteriyor.

Daha güncel işçi ve emekçiler;

Sermayenin bilim kurulu dağıtılsın!,

"Esnek üretim" yasa tasarısı geri çekilsin!,

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!,

Tüm çalışanlara TİS ve sendikal örgütlenme

hakkı!

vb. talepler etrafında mücadeleye çağrılabilir.

Özetle; sermayenin tarihsel nitelikteki yeni saldırı hamlesini durdurma mücadelesiyle insanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadele birlikte ele alınmalı; sınıfın birleşik militan eylemi bu çizgide geliştirilmeli; bu, öteki emekçi sınıfları işçi sınıfı etrafında kenetlenmenin bir aracı ve olanağı olarak değerlendirilmelidir. Bu başarılabilirdiği ölçüde, sermayenin yeni saldırılarını püskürtmek de olanaklı olabilecektir.

Asgari ücrette sadaka artışı

Asgari Ücret Tespit Komisyonu Temmuz ayından itibaren uygulanacak asgari ücretin açıklanmasını tam da Brezilya-Türkiye maçının oynanacağı güne denk getirdi. Maçtan bir-iki saat önce beklenen açıklama yapıldı.

Buna göre asgari ücret 1 Temmuz 2002 tarihinden itibaren 16 yaşından büyükler için yüzde 13'lük bir artışla brüt 250 milyon 875 bin liraya yükseltildi. Kesintilerden sonra ise işçinin eline net 184 milyon 251 bin lira geçecek. Net asgari ücret zamdan önce 163 milyon 600 bin lira idi.

Milyonlarca işçi açlıkla boğuşmaya devam edecek

Asgari ücret karşılığında çalışanların sayısı tam olarak bilinmiyor. Resmi rakamlar bile en az 5 milyon kişinin asgari ücretle geçinmek zorunda olduğunu gösteriyor. Bu da milyonlarca işçinin açlık ve sefaletle boğuşmaya devam edeceğini gösteriyor. Zira sadaka tutarındaki artış bir işçi ailesinin günde ancak 4.5 ekmeğe almasına yetiyor. Asgari ücretle çalışan işçi işe otobüsle gidip geliyorsa, yapılan artış sayesinde 13 günlük bilet parasını karşılayabilecek. Eğer işe yayan gitmeyi göze alırsa, bu parayla çocuklarına 4.5 kilo kıyma ya da en ucuzundan 7 kilo peynir alması da mümkün.

Artışı İMF talimatları belirliyor

Bakmayın siz asgari ücretteki artış oranını hesaplamak için işçi, işveren ve hükümet temsilcilerinden koca bir komisyonun toplanıp durmasına. Ve kılı kırk yararcasına hesaplar yapmasına... Bunların hepsi düzmece bir oyundan

ibarettir. Eğer bütün bunlar oyun olmasa, doğrudan doğruya bu devletin kurumu olan DIE'nin hesaplarına uyulur ve asgari ücret en az brüt 270 milyon olarak belirlenirdi. Fakat bu ülkede işçi ve emekçilere ne kadar maaş ya da ücret verileceğini herkesin de bildiği gibi İMF belirlemektedir. İMF'ye verilen niyet mektuplarında işçilere verilecek zammın üst sınırı belirtilmiştir. Asgari ücret bu üst sınırın daha altında olabilir, ama üstüne kesinlikle çıkamaz. İMF'nin talimatları olduğu içindir ki, toplu sözleşmeler yüzde 10-15 gibi komik rakamlarla imzalanır. Asgari ücrette de tanık olduğumuz gibi yüzde 13'lük zam yapılır.

Ucuz emek cenneti yaratma politikası

İşçiye vereceği paranın miktarını İMF talimatlarına göre belirleyen, gelecek tepkileri en aza indirmek için

ise bu sefalet zammını, tıpkı tüketim maddelerine yaptığı zamlar gibi milli maçın şamatası ardına gizleme ihtiyacı duyan hükümet, bu politikayla Türkiye'yi sermaye için bir ucuz emek cennetine çevirmeye çalışıyor. Bir yandan kriz ve işsizlik sopsası, bir yandan da maçlarla pompalanan milli birlik, beraberlik havası... Hükümet bunların her ikisini de kendi yıkım politikalarını hayata geçirmek için kullanıyor.

İnsanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret!

Anlaşılan o ki, sefalet devam edecek, açlık ve yokluk biraz daha belimizi bükecek. Çünkü kaşıkla verdiklerini aynı gün kepçeyle

aldılar bile. Asgari ücreti arttırdıkları gün büyük bir utanmazlıkla birçok tüketim maddesine misliyle zam yaptılar.

Oysa bütün bir yaşamı üreten işçi ve emekçilerin hakkı bu değil. Gece gündüz çalışıp üretenler, bunun karşılığında insanca yaşamaya yetecek bir ücreti fazlasıyla hakediyorlar.

Fakat bu düzenin adı kapitalizm! Haklının değil güçlünün sözü geçiyor. İşçinin değil patronun dediği oluyor. İşçi ve emekçiler, hem bu düzende bir parça insanca yaşayabilmek için, hem de bu ücretli kölelik düzeninden sonsuza kadar kurtulmak için güçlerini birleştirmeli ve sermayeye karşı mücadele etmelidir.

İnsanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret!

DİSK'in asgari ücret eylemi...

Tutum almak adı altında göstermelik eylem

DİSK, asgari ücretin belirlenme biçimi ve düzeyini, yanısıra yapılacak olan asgari ücret tespit komisyonun toplantısının bir gün sonraya ertelenmesini protesto etmek için, Çalışma Bakanlığı önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Uzun yıllardır işçi sınıfının bu önemli sorunu konusunda herhangi bir pratik tutumdan yoksun olan DİSK, bu eylemi yakın zamanda toplanan Başkanlar Kurulu'nun kararları uyarınca örgütledi. Bu kararlar tümüyle göstermeliktir ve DİSK'in bozulan imajını yenileme amacı taşımaktadır. Son eylem bu gerçeği bir kez daha teyit etmiş oldu.

Eylem DİSK yönetimi açısından tam bir ciddiyetsizlik örneğiydi. Eylem saati bir gün öncesinden 11:00 olarak belirlenmiş, eylem günü ise ertesi güne ertelendiği duyurulmuş, ancak aynı saatlerde karar değiştirilerek saat 14:30'a alınmıştır. Bu kararsızlık katılımı engelleyici bir rol oynadı. Bunu DİSK yönetiminin bilinçli olarak planladığından kuşku duyulamaz. Eyleme DİSK'e bağlı sendika şube yöneticileri katıldı. KESK Ankara Şubeler Platformu da eyleme destek verdi. Eyleme topu topu 50-60 kişi katıldı.

"Sefalet ücreti istemiyoruz!" sloganı eşliğinde Süleyman Çelebi basın açıklamasını okudu. Açıklamada asgari ücretin tespitinde uygulanan yöntemin adaletsizliğine değinerek, bundan sonra bu sürece seyirci kalmayacaklarını duyurdu. Eylem başladığı gibi coşkusuz biçimde sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Tüpgaza ve şekerde yine zam!

Hükümet tüpgaz fiyatlarını yüzde 2.46 ile yüzde 2.86 arasında artırdı. Zam kararı milli takımın Brezilya ile maç yaptığı gün açıklandı. Buna göre İstanbul'da 12 kilogramlık mutfak tüpünün fiyatı 16 milyon 550 bin liraya, 2 kilogramlık piknik tüpünün fiyatı 2 milyon 940 bin liraya, otogazın litre fiyatı ise 784 bin liraya yükseltildi.

Şekerde de yüzde 4 zam yapıldı. Milli maçla aynı gün yapılan açıklamaya göre, 1 kg. şekerin KDV hariç fabrika çıkış fiyatı 28 Haziran'dan itibaren 1 milyon 13 bin 200 liraya yükseldi.

1 kg küp şekerin fabrika satış fiyatı ise KDV hariç 1 milyon 58 bin 100 liradan 1 milyon 100 bin 450 liraya yükseltildi.

Asgari ücretten kesintiler

250 milyon 875 bin lira olarak saptanan asgari ücretten;

35 milyon 122 bin 500 lira SSK primi,

2 milyon 508 bin 750 lira işsizlik sigortası primi,

27 milyon 486 bin 563 lira gelir vergisi,

1 milyon 505 bin 250 lira damga vergisi olmak üzere toplam 66 milyon 623 bin 63 lira kesinti yapılıyor. İşçiye, net 184 milyon 251 bin 937 lira ödeniyor.

Açlık sınırı 334 milyon, yoksulluk sınırı 1 milyar!..

Türk-İş'in düzenli olarak yaptığı araştırmanın sonuçlarına göre, dört kişilik bir ailenin sağlıklı ve dengeli beslenebilmesi için yapması gereken asgari harcama tutarı, Haziran ayında 334 milyon 41 bin liraya yükseldi. Bu rakam gıda harcamalarının geçen aya göre yüzde 3.1 oranında arttığını gösteriyor. Bir ailenin gıda harcaması geçen yılın Haziran ayından bu yana ise yüzde 48.5 oranında arttı. 2001 Haziran'ında bir ailenin mutfak harcaması 225 milyon liraydı. Şimdi bu rakam 334 milyon oldu.

Diğer harcamalar da işin içine girince durumun vahameti iyice ortaya çıkıyor. Dört kişilik bir ailenin gıdanın yanı sıra kira, ulaşım, yakacak, giyim, eğitim, kültür gibi temel ihtiyaçlarını da kapsayan "yoksulluk sınırı" tutarı, Haziran ayında 1 milyar 15 milyon liraya yükseldi. Geçen yılın Haziran ayında yoksulluk sınırı 683 milyon 891 bin lira olarak hesaplanmıştı.

2001 yılında batık bankalara cebimizden aktarılan toplam miktar 23 milyar dolar (34.6 katrilyon lira)!..

Banka operasyonlarının tüm faturası da emekçilere ödetiliyor

Pamukbank'ın BDDK'ya devriyle başlayan son bankalar operasyonu, düzen cephesinde tartışılmaya devam ediyor. Bu tartışmalarda ağırlıklı olarak BDDK'ya ve ekonominin başı Derviş'e yönelik övgüler ağır basmakla birlikte, operasyona ilişkin bir takım soru işaretleri ortaya atanlar da yok değil. Ancak her iki durumda da sonuç doğasında götürülüp düzenin çıkarlarına bağlanıyor.

Operasyonun ardında bir takım siyasi çıkar hesapları mı var, yoksa MHP ile anlaşmazlıkları bilinen Derviş, MHP ile yakınlığı bilinen Karamahmet'in bankasına el koymak suretiyle siyasete ağırlığını mı koymak istedi... Düzen cephesinde yürütülmekte olan tartışmaların bu ve benzeri argümanları, aslında, işçi ve emekçi kitleleri doğrudan ilgilendirmiyor. Onların çıkarları açısından fazlaca bir önem de taşıyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından önemli olan, ekonomiye yönelik bu tür müdahalelerin her seferinde kendi bütçelerinde ne kadar açık yarattığıdır. Çünkü bir bankanın BDDK'ya devri demek, borçlarının devlet tarafından üstlenilmesi anlamına da geliyor. Bu da doğrudan vergi mükelleflerine ve dolaylı vergi soygununun yükünü taşıyanlara yüklemekle eş anlamlı. Ve herkes çok iyi biliyor ki, bu ülkede doğrudan ve dolaylı vergi yükünün ezici ağırlığı ücretlilerin omuzundadır.

Banka hortumculuğuna ilişkin dava ve takibatın en yoğun yaşandığı dönemlerde bu konuya ilişkin bol sayıda veri yayınlanmıştı. Şimdi, Pamukbank'a da el konulması vesilesiyle banka operasyonlarının bugüne dek yaratmış olduğu açık hesaplanıyor. Burjuva

basında yer bulabildiği kadarıyla, 2001 yılında batık bankalara devlet tarafından cebimizden aktarılan toplam miktar 23 milyar dolar (34.6 katrilyon lira). Oysa aynı yıl devlet Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası'ndan sadece 13.7 milyar dolar kredi alabildi. Batık bankaların yarattığı açığın Pamukbank tarafından daha da artırılacağı kesin. Buna rağmen operasyonun İMF'den beklenen 1.2 milyar dolarlık kredi için düzenlendiği söylenebiliyor. Oysa Pamukbank'ın el koymaya gerekçe yapılan açığı bile 2 milyar dolar.

Elbette İMF'nin operasyonda parmağı olduğu çok açık. İlişkiyi gizlemeye bile ihtiyaç duymuyorlar. Gece yarısı alınan karar hemen sabahında İMF'nin övgüsüyle karşılanıyor. Ve tabii doğal olarak ABD'nin de...

Fakat bu ilginin kaynağı 1.5 milyar dolarlık krediden daha da öteye.

Pamukbank'a el konulmasının başarı ve kararlılık açıklamalarını, hiç zaman kaybetmeden, satışa ilişkin açıklamalar takip etti. Satışına büyük ihtimalle bir yabancı bankaya olacağı artık biliniyor. Daha önce fona devredilen iki banka, Demirbank ve Citybank da emperyalist sermaye çevrelerine peşkeş çekilmişti. Demirbank'ın satışı konusunda, 20 Eylül 2001 tarihinde HSBC Bank ile hisse devir sözleşmesi imzalanmış; 30 Ekim 2001 tarihinde imzalanan Demirbank hakkında BDDK'nın 11 Aralık 2001 tarihinde aldığı karar uyarınca, Banka'nın HSBC Bank ile birleştirilmesi onaylanmıştı. Citybank'ın satışı konusunda ise 21 Aralık 2001 tarihinde NovaBank ile

hisse devir sözleşmeleri imzalanmış ve hisse devir işlemi 16 Ocak 2002 tarihinde gerçekleşmişti.

Bank Ekspres 30 Haziran 2001 tarihinde Tekfen grubuna, Sümerbank hisseleri ise 10 Ağustos 2001 tarihinde imzalanan hisse devir sözleşmeleri ile Oyak'a devredildi. Böylece, 6 Kasım 1997 tarihinden 30 Kasım 2001 tarihine kadar TMSF'ye devri yapılan toplam 19 bankadan Türk Ticaret Bankası, Interbank, Egebank, Yurtbank, Eskişehir Bankası, Yaşarbank, Etibank, Bank Kapital, Ulusal Bank, İktisat Bankası, Milli Aydın Bankası (Tarişbank), Bayındırbank, Kentbank, EGS Bank ve Toprakbank ise halen satılmayı bekliyor.

Bu son operasyona ilişkin sınıf cephesinden duyulabilen tek açıklama ve tepki, Banka ve Sigorta İşçileri Sendikası BASİSEN'den geldi. Uluslararası sermayenin Türk banka sektörünü İMF aracılığıyla ele geçirmek için son derece planlı bir hareket içinde olduğu ifade edilen açıklamada, benzer bir planın 1995 yılında da Meksika'da uygulandığı ve bu operasyon sonucunda, 1998'de % 24 olan yabancı bankaların toplam aktiflerdeki payının 2000 yılında % 50'ye çıktığı belirtildi.

İMF'ye gönderilecek "niyet mektubu" için Pamukbank operasyonunun beklendiği, konuya ilişkin ilk haberlerde yer almıştı. Sınıf açısından, kayıplar nedeniyle banka operasyonu da önemli olmakla birlikte, mektup her zamanki gibi, yine ve asıl sınıfa doğrudan yöneltilmiş saldırılarla yüklü. Dolayısıyla da, sınıf cephesinden bu bütünlüğü içinde değerlendirilmeyi ve tepki çekmeyi hakediyor.

Sermayenin sınıf içindeki en büyük dayanakları...

Sendika ağaları

İMF'nin hükümete verdiği taahhütler kapsamında özelleştirmeler ayrı bir yer tutuyor. Ayrıca son zamanlarda birçok kamu kurum ve kuruluşuna bağlı bölge müdürlükleri kapatılıyor. Bunların 112'sinin kapısına Mayıs ayı sonunda kilit vurulmuştu. Mayıs 2003 sonuna kadar toplam 73 müdürlük daha kapatılacak.

Sinsice planlanan bu saldırı, kamuda çalışan yüzlerce işçi ve emekçiyi yakından ilgilendiriyor. "Resen emeklilik" yoluyla şu ana kadar binlerce işçi zorunlu olarak emekli edilmiş durumda. Yıl sonuna kadar ise binlerce işçinin daha emekli edileceği açıklanmış bulunuyor. Türkiye'deki örgütlü işçi kesimi içinde, görece en örgütlü ve mücadele deneyimi olan kesim kamuda çalışanlardır. Ayrıca sosyal haklar, ücretler vb. sendikal olanaklardan en iyi yararlanan yine kamu kesimidir. Bu saldırıyla örgütlü işçi kesimine, bir bütün olarak da işçi sınıfına önemli bir darbe vurulmuş oluyor. Bu yolla zaten gittikçe zayıflamış olan sendikal örgütlülük güçten düşürülmek, işçi sınıfına tam anlamıyla kölelik dayatılmak isteniyor.

Sermayeye kusursuz hizmet

Sendikalar içinde kamuda ağırlıklı olarak örgütlü olan Türk-İş'tir. Türk-İş'in başındaki ağaların sermayeyle kol kola girerek işçi sınıfına ihanet ettiği biliniyor. Türk-İş ağaları, her sözleşme ya da işçilere yönelik saldırı dönemlerinde, keskin söylemlerin ardından işçileri alçakça sırtından hançerliyorlar,

sermayeye hizmette kusur etmiyorlar.

Yine de ihanet ve işbirliği son üç yıla kadar bu denli açıktan yaşanmıyordu. Üç yıldan bu yana ihanet tam bir pervasızlıkla yapılır olmuştur. Bunun gerisinde bu ihanet çetesini engelleyecek örgütlü bir gücün olmaması vardır. Türk-İş bundan birkaç yıl öncesine kadar tabanın öfkelerini dikkate alarak Ankara merkezli eylemler yapardı. Bu eylemler işçilerin öfkelerini boşaltmak ve tabanı denetimi altında tutmak için yapıldı. Ama nihayetinde taban basıncının bu eylemlerin yapılmasında payı vardı. Son iki yılda ise eylem yapmaktan özenle kaçınıyor bu bürokrat takımı.

Son süreçte Türk-İş yöneticileri farklı bir yol izlediler. Tabandan yükselen tepkiyi boşa çıkartmak için bir dizi bölgede salon toplantıları düzenlediler. Türk-İş ilk toplantıda yoğun bir işçi öfkesiyle karşılaştı. Bundan ders çıkaran bürokratlar sonraki toplantıları önden hazırlıklı bir şekilde yaptılar. Buna rağmen işçilerin öfkesi ve eylem isteğiyle karşılaştılar. Meral işçilere eylem sözü vermek zorunda kaldı. 26 Nisan'da toplanan Türk-İş Başkanlar Kurulu 15 Mayıs'ta başlamak üzere bir eylem takvimi açıkladı. Ne var ki, daha bir hafta geçmeden hükümetle 3 Mayıs'ta bir protokol imzalandı. Bu protokolle kamu işçilerinin birçok hakkı masaya yatırıldı. Yani kamu işçileri bir kez daha ihanetle yüzyüze kaldılar. Buna karşı gösterilen tepkiler sınırlı kaldı. Türk-İş'in aldığı eylem kararı sonucu 15-16 Mayıs'ta Ankara'da 800 profesyonel sendikacıyla oturma eylemi yapıldı. Eylem başta üç gün olarak açıklanmıştı. Ama işçilerin eyleme katılarak

tepkilerini koymaları sonucu, "eylem amacına ulaşmıştır" denilerek bir gün öncesinden bitirildi. İş güvencesi yasası için yapıldığı söylenen bu eylem, hükümet partileri ve diğer düzen partileriyle yapılan görüşmeler yapıldıktan sonra bitirildi. Hükümet partilerinden meclis tatile girmeden önce yasanın çıkarılması için söz alan sendikacılar, "eylem amacına ulaştı" açıklamasıyla eylemi bitirdiler. Eylem takvimi de bununla birlikte kapandı.

Kamu kurumlarına ait bölge müdürlüklerinin kapatılması, re'sen emeklilik ve nakil yoluyla binlerce işçinin işten atılması, KİT'lerin özelleştirme saldırısıyla kapatılmak istenmesi vb... Tüm bu sorunlar gündemdeyken Türk-İş'in Ankara eylemini sahte iş güvencesine endekslenmesinin gerisinde, Türk-İş'in kamuda tasfiye konusunda hükümetle anlaşmış olması var. Bundan dolayı, sahte iş güvencesi söylemlerini dillerinden düşürmüyorlar.

Saldırının baş muhatabı olan kamu işçi ve emekçileri, buna karşı gereken mücadeleyi ortaya koymakta geç kalmış sayılmazlar. Geçtiğimiz haftalarda belediye işçileri ve kapatılan bazı kurum ve kuruluşlarda çalışan işçiler, yürüyüş ve yol kapatma eylemi yaptılar. Fakat bunlar yeterli değil. Eylem ve mücadelelerin satılmış sendika ağalarını da hedefleyecek şekilde yapılması büyük bir önem taşıyor. İşçiler bu ihanet çetesini karşısına almadan, sermaye ve devletin en büyük dayanağı olan sendika bürokratlarını başlarından atmadan, en küçük bir mesafe bile kat edemezler.

Siyonist İsrail Filistin'i işgal planlarını hayata geçiriyor...**Kanlı işgal, kirli barış...**

İsrail ordusu 20 Haziran'da "Kararlı yol" adıyla Filistin'i kalıcı bir şekilde işgal etme saldırısı başlattı. Filistin Özerk Yönetimi'nin "Şaron'un amacı kalıcı işgal" değerlendirmesinde dile getirilen kaygının maddi olgulara dayandığı bu gelişmelerle anlaşıldı. Bu işgal hareketi, siyonistlerin barış gibi bir dertlerinin olmadığını bir yeni kanıtı oldu.

İsrail Batı Şeria'daki Filistinliler'e ait bütün özerk bölgelerin denetimini ele geçirdi. Böylece "Filistin Özerk Yönetimi A Bölgesi" olarak adlandırılan bölge fiilen yok edilmiş oldu. Saldırının başlamasından sonra bir açıklama yapan Filistinli yetkili Saib Erakat, İsrail'in son saldırıdaki amacının Filistin yönetimini yıkararak yerine 1994 Oslo Anlaşmaları öncesinde olduğu gibi kendi sivil ve askeri yönetimini kurmak olduğunu dile getirdi. Siyonist yönetim tarafından yapılan açıklamalar da bu niyeti açığa vurmaktadır.

Topyekün askeri işgal altında yaşam mücadelesi veren Filistin halkı fiilen evlerine hapsedilmiş durumda. Bu kuşatma altında işine, okuluna gidebilen tek bir Filistinli'nin bulunmadığı bildiriliyor. Ramallah ve El Halil'de İsrail askerleri hastaneleri kuşatarak, ambulans ve hastaların içeri girmesine engel oluyor. İşine gidemeyen Filistinliler'in beslenme konusunda ciddi sorunlar yaşadığı, insanların açlıkla karşı karşıya olduğu bildiriliyor. Bu sorunlar yaşanırken, İsrail yönetimi gıda ve ilaç yardımı akışını yasakladığını açıkladı. Irak ve İran tarafından gönderilen gıda ve ilaç yardımlarının Filistin'e girişi siyonistler tarafından engellendi. Askeri kuşatmaya ek olarak ekonomik kuşatma ile de Filistin halkı teslim alınmaya çalışılıyor.

Şaron tarafından devre dışı bırakılmak istenen Arafat'ın bir ay içerisinde üçüncü kez karargahı kuşatıldı. Helikopter destekli 130 tankla Ramallah'ı işgal eden siyonist ordu, 70 tankla Arafat'ın karargahını abluka altına aldı. Arafat'ın yardımcıları ve Filistin Özerk Yönetimi'nden üst düzey yetkililer de mahsur kaldılar. Bu arada İsrail ordusu Gazze ve Batı Şeria'da ev ev arama yaparak tutuklama furiasını sürdürüyor.

İrkçi politikalarını pervasızca hayata geçiren İsrail, intihar eylemi gerçekleştiren Filistinliler'in ailelerini sürgün etme kararı aldı. Evleri yıkılan aileler Gazze'ye sürgün edilecekler.

İşgali gerçekleştiren siyonist ordu, yedek askerlerden iki bin kişiyi göreve çağırdı. İşgali kalıcılaştırmayı hedefleyen İsrail yedek askeri kuvvetlerini de harekete geçiriyor. İşgal'in ardından AFP ajansına konuşan üst düzey bir İsrailli yetkili, yapımına 16 Haziran'da resmen başlanan Batı Şeria'yı İsrail'den ayıracak duvarın inşası bitene dek işgalin süreceğini söyledi. 110 kilometrelik duvar ve elektrikli dikenli tellerin bir yılda bitirilmesi öngörülüyor. Bu da işgalin en az bir yıl devam edecek şekilde planlandığını gösteriyor.

Bu kanlı işgali dünyanın hiçbir ülkesi kınamadı bile. Hakim gericilik odaklarının tümü Filistin halkının diz çöktürülmesi için uygulanan vahşetin suç ortağı durumundalar.

İşgalin ertesi günü bir açıklama yapan haydut başı Bush ise, her zamanki tutumuna uygun olarak, "İsrail'in kendini savunma hakkı olduğunu" tekrarlayarak işgale tam destek verdi. Bush'un açıklaması ile ilgili bir açıklama da Ecevit

hükümetinden geldi. Uşaklar bir kez daha efendilerine destek verdiler. Hükümetin açıklamasında Bush'un yaklaşımı "ümit verici" bulundu!

Bush'un kirli barış planı hükümsüzdür

İşgalin tamamlanmasından bir gün önce Bush "barış planı"nı açıkladı. Yeni bir şey söylemeyen haydut başı tüm siyonistler tarafından alkışlandı. Kasap Şaron'un her zaman söylediklerini tekrarlayan Bush, Arafat'ın teröre destek verdiğini, artık devre dışı bırakılması, Filistin yönetiminde reform yapılması, teröre karşı daha etkin bir şekilde mücadele edilmesi, sorunun çözümü için yeni bir yönetimin başa gelmesi gerektiğini vb. bir kez daha tekrarladı. Filistin halkına yönelik son derece küstahça bir saldırıydı bu.

Sözde "barış planı"nın açıklanmasından sonra verilen tepkiler, bu planın ne menem bir şey olduğunu kanıtlamaya yetiyor. İletişim Bakanı Reuven Rivlin, "Bush'un konuşma metni Likud Partisi'nin sertlik yanlısı bir üyesi tarafından yazılabilir" diyerek memnuniyetini dile getirdi. İsrail gazeteleri "Ağz Bush'undu, ancak açıklamayı yazan el Şaron'du", "Şaron'un diplomatik zaferi" şeklinde değerlendirmeler yaptılar. Üst düzey bir İsrailli yetkili ise, "Bush siyonizm madalyasını hak ediyor" açıklamasını yaptı.

Amerikan basınında bile "tek yanlı" ve "yetersiz" olduğu değerlendirmelerine konu olan Bush planı, AB, Türkiye, Mısır, Ürdün vb. gerici devletler tarafından desteklendi. Topyekün işgalin sözünü eden ise olmadı.

Filistin yönetimi tarafından "barış planı"yla ilgili yapılan açıklamalarda farklı yaklaşımlar gündeme geldi. Arafat çizgisi her zamanki gibi umudunu emperyalistlere bağlayarak, planın bazı yönlerinin müzakere edilebileceğini savundu. Görüşmeleri sürdüren Saib Erakat ile Batı Şeria'daki sağlık sorumlusu Dr. Mustafa Barguti gibi isimler ise planın kabul edilemez olduğunu söylediler.

Arafat hala emperyalistlerden medet umuyor

Filistin yönetiminin "barış planı"na yönelik açıklaması, Arafat'ın nasıl iflah olmaz bir uzlaşmacı olduğunu bir kez daha ortaya koydu. Bush onu tasfiye

etmek için Şaron'la elele verirken, Arafat Bush'un "barış sürecinin yeniden başlatılmasına ciddi katkıda bulunabilecek fikirlerini" olumlu karşıladığını açıkladı. Arafat, "Bu fikirlerin uygulanmasını sağlamak amacıyla ayrıntıların incelenmesi için Amerikan yönetimi ve Arap kardeşlerle ikili görüşmelerin başlatılması" çağrısında bulundu. Tam bir aymazlık içinde bulunan Arafat, hala Filistin halkının düşmanlarıyla işbirliği yapmak için çırpınıyor. Oysa onlar Arafat'ı fiilen işlevsiz bir "özerk yönetimin" başkanı durumuna getirdiler. Buna rağmen Arafat emperyalistlere ve siyonistlere kendini kabul ettirebilmek için Filistinli gruplara karşı

operasyonlar başlattı. Son günlerde Gazze'de Hamas lideri ve üyelerine karşı harekete geçen Filistin polisi çok sayıda kişiyi tutukladı. Hamas'ın kurucusu Şeyh Ahmet Yasin'in evini kuşatan Filistin polisi ile Hamas yanlıları arasında çatışma çıktı. Polis Şeyh Yasin'in evine doğru yürüyüşe geçen kitleye ateş açtı. Bir Hamas yanlısı yaralandı. Hamas tarafından yapılan açıklamada, "Bu çirkin adım, siyonist düşmanın memnun edilmesi ve Amerika'nın isteğinin yerine getirilmesi için atılmıştır" ifadeleri kullanıldı.

Ancak Arafat'ın Filistinli gruplara karşı harekete geçmesi onun itibarını arttırmadı. Arafat ve onun çizgisinde olanlar, Filistin halkının iradesini bir kenara atan politikalarla bir çözüme ulaşabileceklerini sanıyorlar. Bu politika tüm umutların emperyalistlere bağlanmasından başka bir anlam taşıyor. Gerçekte bir politik iflası anlatıyor.

Filistin halkıyla enternasyonal dayanışmanın örülmesi büyük bir önem taşıyor. Mart ayında başlayan Filistin işgaline karşı anti-emperyalist, anti-siyonist tepkiler yaygın olmuştu. Yüzbinlerce insanın sokaklara taşan öfkesi siyonist işgali lanetlemiş, Filistin halkının onurlu direnişini selamlamıştı. İşgalin hız kesmesinden sonra bu tepkiler geri çekildi. Bu gelişmeler, gerici cephenin İsrail'e destek vermesi ve gerici Arap rejimlerinin siyonizme yedeklenmesi sonucu Kasap Şaron, Filistin'i işgal etme hevesini yaşama geçirecek fırsatı yakalamış oldu. Zaman geçirmeden bu kirli amaç doğrultusunda harekete geçti.

Şu anda Filistin işgal altında olduğu halde kayda değer bir tepki verilmemektedir. Emperyalist güçlerin işçi sınıfına ve ezilen halklara azgınca saldırdıkları bir dönemde, bu saldırılara karşı ortak bir duruş sergilemek, ortak bir direnişi örmek için harekete geçmek ihmal edilemez bir görevdir. Bunun potansiyelleri fazlasıyla mevcuttur. Sorun bu potansiyelin etkin bir şekilde harekete geçirilmesidir.

Filistin halkı onu yok sayan, iradesini hesaba katmayan tüm kirli hesapları boşa çıkaracak bir kararlılığa sahiptir. Bush'un "barış planı" eğer doğma fırsatı bulursa, ölü doğacaktır. Emperyalistlerden medet uman anlayışlar hüsrana uğrayacaktır. Bugün Filistin direnişinin en temel sorunu devrimci bir önderliğin yaratılmasıdır. Güçlü bir enternasyonal dayanışma Filistin halkına bu konuda da önemli avantajlar sağlayacaktır.

Bush'un yeni "Filistin Planı" Filistin halkına teslimiyeti ve köleliği dayatıyor...

Zorbalık ve küstahlık!..

Zorbalık ve küstahlık ikiz kardeş gibidir. Zorba olan her zaman küstahlığı bir yaklaşım ve ilişki biçimi olarak benimser. Emperyalist zorbalık, halklar ve emekçilere karşı küstah bir yaklaşım içinde olmuş, bunu kendileri için değişmez bir hak ve ayrıcalık olarak algılamışlardır.

Emperyalizm tarihi, aynı zamanda zorbalıklar ve küstahlıklar tarihidir!

Günümüzün en büyük zorbası, barbarı ve küstahı ABD emperyalizmi, halklara ve emekçi sınıflara karşı, hatta kendisi dışındaki dünyaya karşı son derece zorba ve küstahdır. Zorbalık ve küstahlık, aynı zamanda hiç bir kural, ölçü, sınır tanımamak anlamına da geliyor. Burada kendisini belirleyen, sınırlarını çizen sınırsız ve kaba çıkarlarından başka bir şey değildir. Özellikle dünya ölçeğinde kendisine kafa tutacak bir blokun ve kendisini sınırlandıracak, caydıracak bir gücün olmayışı zorba ve küstah oluşunu sınırsız bir biçimde koşullamaktadır.

1990'lardan bu yana dünyanın tek "efendisi" olarak kalan, bu hegemonik varlığını ve gücünü dünya stratejisinin odağına oturtan ABD, zorbalığın, küstahlığın ve barbarizmin en büyük temsilcisi konumundadır. Özellikle 11 Eylül'den sonra bu konumunu meşrulaştırmak için yoğun bir çaba içine girdi ve her fırsatta gösterdi. "Ya bizden yanasınız, ya düşmanlarımızdan" yaklaşımı bu zorbalık, keyfilik ve küstahlığın en özlü ifadesidir.

Bu yönelim, aynı zamanda dünya çapında bütün alternatif ve olası alternatif güç ve eğilimleri etkisizleştirme ve yok etme stratejisi anlamına geliyor. Bu, aynı zamanda dünyayı ilkel sermaye birikimi dönemindeki gibi vahşi sömürgeci tarzda yönetme, zorbalık, keyfilik ve küstahlığı en açık ve kaba biçimde uygulama anlamına geliyor. ABD'nin dünyayı bir sömürge imparatorluğu biçiminde yönetme istemi, soyut bir istem olmaktan öte, somut bir strateji ve uygulama tarzıdır... Bunu her olayda ve gelişmede görmek mümkündür...

ABD'nin sergilediği en son zorba ve küstah tutumu, Bush'un açıkladığı "Filistin Planı"dır. Bu plana göre Filistinliler eğer bağımsız bir devlete sahip olmak istiyorlarsa "Terörizme karşı kendi çizgilerinde bir Filistin yönetimini iş başına getirmek zorundadırlar. Yoksa İsrail işgaline ebediyen razı olmak durumundadırlar." Bush'un açıkladığı "yeni" plan, özünde bir yeniliği ifade etmiyor. Öteden beri izlenen politikayı daha somut, açık ve tartışmasız bir ifadeye kavuşturmuş oluyor. Oslo sürecine, yani bir zamanlar göklere çıkardıkları "Ortadoğu Barış Süreci"ne yükledikleri anlam, Filistinliler'den bekledikleri ile şimdi Bush planında dayattıkları özünde aynıdır. O da şudur:

İsrail'in işgalci konumunu meşru görmek, buna karşılık Filistinlilere özerklik tanımak, özerk yönetimi ise Filistin direnişi karşısında kendi işgalci ve zorba aygıtının bir uzantısı, maşası ve yerel sopası haline getirmek! Bir Belediye başkanlığı konumuna getirilen Arafat ve özerk yönetimden istenen buydu. Bugün de istenen bundan başka bir şey değildir. Dün bu, biraz daha örtüktü, bugün ise daha açık ve dolaysız! Aralarındaki fark işte bu kadar. Dün, bu dayatma biraz daha "nazikçe" ve "usulüne uygundu", ama bugün son derece üstten ve küstah bir tutumla dayatılmaktadır.

Oslo süreci özünde ölü doğan bir süreçti, bir kaç yıl yapay solunumla ayakta tutuldu, ama iki yıl önce tümünden çöktü. Kimi yorumcuların yaptıkları doğru değerlendirmeye, Bush planıyla gerçekte Oslo sürecinin cenaze töreni yapılmaktadır. ABD, Filistinlilere ya mutlak itaat ve işbirlikçilik, yani tam anlamıyla Filistin davasına ihanet, ya da dört başı mamur bir işgal, tüm yaşama olanakları ve kırıntılarından yoksun kalma ikilemi dayatmaktadır.

Bu dayatma da son derece küstah bir yaklaşımla yapılmaktadır.

Kuşkusuz bu dayatma, aylardır süren İsrail zorbalığı, barbarlığı ve katliamlarının yeni boyutlar kazandığı bir dönemde yapıldı ve bunun her açıdan İsrail'in politikasını yansıttığı da tartışmasız bir gerçektir. Nitekim açıklanan Bush planını İsrail gazeteleri, Şaron için bir "zafer" olarak tanımlayarak selamladılar ve sevinçlerini gizleme gereği duymadılar.

Fakat unutmamak gerekir ki, ABD'nin bütün açıklığı ile ortaya koyduğu bu strateji, her türlü reformist ve işbirlikçi düşünce ve politikaların kesin iflasını belgelemekten başka bir işe yaramayacaktır. İşgal, zorbalık ve barbarizm karşı özgürlük direnişi şiddetlenerek, kendi içinde yeniden saflaşarak ve büyüyerek devam edecektir...

Bush planı, yani zorbalık, keyfilik ve küstahlık, dünya ve bölgemizi yönetme istem ve tarzlarını bütün çarpıcılığı ve çıplaklığı ile ortaya koymaktadır. 11 Eylül ile birlikte yeni bir aşamaya gelen emperyalist globalizmin ne anlama geldiğini de anlatmaktadır.

Belli ki, Arafat'a çok öfkeli. Arafat'a Filistin direnişi karşısında sopa rolü vermişlerdi. Ama Arafat bunu onların istediği tarzda yerine getiremedi. Direniş, İntifada Arafat'ı da aştı ve onu direnişin içinde bir yerlere itti. İşleri dengede götürme çabalarına rağmen çatışmanın şiddeti Arafat'a istediği manevra olanağını tanımadı. Bu, aslında çelişki ve çatışmanın çok köklü ve büyük olduğu Filistin-İsrail çatışmasında uzlaşmacı ve işbirlikçi çizgilerin ne kadar soluksuz ve kısa

ömürlü olduğunu bir kez daha kanıtladı. Artık Arafat tarzı politikacılığın emperyalist ve Siyonist zorbalığa, ABD'nin dünyayı bir imparatorluk gibi yönetme anlayışına karşılık vermeyeceğini Bush'un ağzından ilan ettiler. Tam da İsrail'in işgal ve katliam hareketini süreklileştireceğini açıkladığı bir dönemde Bush planının açıklanması, Arafat tarzı politikacılığa son noktayı koyma kararlılığının da bir ifadesidir.

Kuşkusuz yapılan dayatma mutlak teslimiyet ve işbirlikçilik dayatmasıdır. Bunun reddi ise imha ve bastırma savaşına daha şiddetli bir biçimde devam etme kararlılığının ilanınıdır. Bu zorba dayatmanın salt Filistinlilere değil, tüm bölge halklarına yönelik olduğu açıktır. Aynı zamanda kendi başına bir politika değil, ABD'nin Ortadoğu stratejisinin çok etkili bir parçasıdır. Irak'a yapılması düşünülen ve hummalı bir biçimde hazırlıkları yapılan askeri saldırı planının önünü açmak için de Filistin engelini etkisizleştirmek istiyorlar. Ama bu planların geri tepeceği çok açıktır...

Arafat tarzı politikacılığın yaşama olanağı bulmadığı savaş ve direnişlerin bu yeni aşamasında İmralı teslimiyet ve ihanetinin yaşam şansı bulması mümkün değildir. 11 Eylül ile başlayan emperyalist barbarizmi teorileştirme çabaları da kendilerini kurtarmaz. Kürt halkının Filistin direnişinden ve ona dayatılan tasfiye planlarından, bu planların temel mantığından gerekli dersleri çıkarması kaçınılmazdır!

Bölge düzeyinde yaşanan, yeni bir netleşme ve saflaşma sürecidir. Kürtler'in bundan geri durması mümkün değildir.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Zaferi kazanmanın yolu direnişten geçiyor

Siyonist savaş makinesi Filistin halkına dönük yeni bir katliam ve sürgün saldırısına daha imza atıyor. İsrail intihar saldırılarını Filistin halkına dönük saldırılarına gerekçe olarak kullanıyor. İsrail kuruluşundan bu yana sürdürdüğü işgal politikalarını şimdi de "koruyucu duvar" inşasıyla devam ettiriyor. Bu duvarla, İsrail ve Filistin yerleşim bölgeleri birbirinden tamamen ayrılacak, İsrail ordusunun denetiminde bulunan Filistin yerleşim bölgeleri adeta birer Nazi toplama kamplarına dönüştürülecek ve birbirlerinden tecrit edilecek. Bu aynı zamanda İsrail denetimindeki bölgelere gıda ve sağlık maddelerinin dahi girememesi anlamına gelecek. Böylece Filistin yerleşim bölgeleri tam bir yıkıma uğratılacak. Ayrıca İsrail "koruyucu duvar"ın inşasıyla birlikte işgal ettiği topraklara el koyacak, İsrail'in '67 öncesi sınırlara dönmesini kapsayan emperyalist anlaşmalar rafa kaldırılacak.

Son olarak Kudüs'te düzenlenen intihar saldırısının ardından İsrail yeni bir işgal saldırısı başlattı. Ancak bu kez işgalin kalıcılaştırılması amaçlanıyor. Şaron hükümeti intihar saldırılarına karşılık Filistin topraklarını kalıcı olarak işgal edeceğini ve bu topraklara el koyacağını açıkladı.

Bu açıklamaların ardından Nablus'ta çok sayıda Filistinli'yi tutuklayan İsrail ordusu, ardından Cenin ve Kalkilya'ya girdi. Sokağa çıkma yasağı ilan edip, ev ev arama yaparak tutuklamalara başladı. Şimdiden Batı Şeria'daki kentlerden 7'si işgal edilmiş durumda. Henüz işgal edilmeyen kentlerde halk direnişe hazırlanırken, bir yandan da yiyecek ve ilaç depoluyor.

İsrail yönetimi kendi sınırları içinde yaşayan Filistinliler'e dönük olarak da operasyon başlattı. Çok sayıda Filistinli İsrail sınırları içinde yaşıyor ya da çalışıyor. Operasyonun başladığı ilk 24 saat içinde 1200 kişi gözaltına alındı. Bunların çoğu İsrail toprakları dışına sürüldüler.

İsrail siyonizminin bu pervasızlığında ABD emperyalizminden aldığı destek ve Filistin

yönetiminin teslimiyetçi çizgisi önemli bir rol oynuyor. ABD kendi Ortadoğu politikaları doğrultusunda İsrail'in uygulamalarına tam destek verirken, Filistin yönetimini baskı altında tutuyor. Kendi politikaları önünde engel olarak gördüğü Filistin direnişini kırabilmek için her yolu deniyor. İsrail'e askeri ve ekonomik yardımlarını arttırıyor.

ABD İsrail eliyle Filistin halkına sopa gösterirken, sahte barış planlarıyla havuç gösterip tam teslimiyeti dayatıyor. Arafat'ı teslimiyetten ihanet çizgisine çekmeye çalışıyor. Emperyalist masalarda koltuk bulabilmek amacıyla Filistin direnişinin kazanımlarını pazarlayan Arafat, buna rağmen yeni baskı ve dayatmalarla karşılaşılıyor ve bunun gereklerini yerine getirmeye çalışıyor.

Şimdi Filistin polisi silahını direnişe çevirmiş durumda. Arafat İsrail'in son dayatmalarının ardından El Fetih, Hamas ve İslami Cihat'ın bazı yöneticilerinin de aralarında bulunduğu 10 kişiyi tutuklayarak sınır dışı etme kararı aldı. Arafat tüm çabalarına rağmen denetim kuramayınca, ABD yönetimi yeni bir alternatif arama yoluna gitti. Arafat kendisinin tasfiyesini içeren ABD planına göstermelik çıkışlar yapsa da, bu, planın özüne dönük olmaktan çok kendi varlığını sürdürebilme çabasının bir ürünü. Ancak Arafat'ın işi bu kez hiç de kolay değil.

Son intihar saldırılarının ardından Bush, Filistin devletinin kurulabilmesi için Arafat'sız yeni bir yönetimin kurulmasını şart koştu. Bush, Filistin devletinin kurulmasını direnişin ezilmesi koşuluna bağlarken; işgal altındaki toprakların geleceği, sürgündeki 3.7 milyon Filistinlinin evlerine dönebilmesi, Kudüs'ün statüsü gibi kilit sorunlara ilişkin tek söz etmiyor.

Filistin direnişi bir kez daha gösteriyor ki, özgürlüğü kazanmanın yolu direnmekten, zafere dek devrim mücadelesini sürdürmekten geçiyor. Emperyalistlerin masasından geçecek her yol ise teslimiyet ve ihanet batağına çıkmaya mahkum.

MGK ve sonrası...

Sema Sultan

Aylık olağan MGK toplantılarından biri daha 30 Mayıs 2002 tarihinde yapıldı. Sonuçları ise kamuoyuna, olumlu bir toplantı olduğu, önemli kararlar alındığı biçiminde açıklandı. Oysa MGK toplantısı öncesi süreci, hatta toplantı öncesi bir haftayı belleklerinde yoklayanlar, ortalığın hiç de sütlüman olmadığını hatırlayacaklardır. Başta TÜSİAD ile Bahçeli cephelerinden karşılıklı yapılan zıt açıklamalar, "AB uyum süreci kriterleri" ve idam cezası üzerinde odaklanmıştı. Türkiye gündemini takip edenler devletin zirvesinde kopan fırtınanın Ankara'nın iklimine ne getireceğini merakla bekletiler.

Ve bilindiği gibi MGK, başbakan ve yardımcısının (D. Bahçeli) katılımı olmaksızın toplandı. Günlerdir başbakanın hastalığına, yorgun ve acılı yüz ifadesine takılı kalan, Bahçeli'nin Çin'den yaptığı açıklamalarla ısınan gündem, toplantı sonrası değişti. Devletin tepesinde kriz olmadığı, devlet politikalarının kararlılıkla uygulanacağı tablosu çizildi. AB sürecini destekleyenler kararları son derece olumlu ve tarihi buldular. Bu görüşü, AB'nin genişlemesinden sorumlu yetkilisi Günther Verheugen ile AB sözcüsü Jean C. Fileri de, "alınan kararların uygulanmasına tam destek verileceğini" söyleyerek desteklediler. A. Öcalan'a verilen idam cezasının Başbakanlık'ta bekletilmesinin altına imza attığını unutan koalisyon hükümetinin ikinci büyük ortağı MHP ise ordunun önerileri doğrultusunda fikir belirtmeye başladı.

Türkiye'de siyasetin en etkin ve belirleyici organının MGK olduğunu, aldığı "tasfiye kararlarının" ise uygulama planı niteliği taşıdığını herkes bilir. Bu toplantının da Türkiye'nin "önemli" kararlarının arifesinde olduğu bir dönemde yapıldığını düşünürsek, alınan kararların devlet politikası olduğunu belirtmek gerekir.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi belli bir tasfiye sürecine alınsa da TC'nin önemli gündemi olmaya devam ediyor. Önümüzdeki dönemde de devlet kontrolündeki kısıntı hakları ile eritme stratejisi uygulanacak. Bu durumu MGK bildirisinden de izlemek mümkün. MGK bildirisi gündemi: "1- Ülke genelindeki güvenlik ve asayiş (OHAL), 2- Dış politik gelişmeler bağlamında bölgede meydana gelen gelişmeler, AB genişleme süreci, 3- Kıbrıs" olarak üç başlık altında belirtse de, asıl gündemi Kürdistan sorunu etrafında düğümlenmiş konuların oluşturduğuna ifade etmeliyiz.

Alınan kararlara daha yakından bakmakta yarar var. MGK bildirisinde:

"Ülke genelindeki güvenlik ve asayiş durumu ile bunu etkileyen iç ve dış gelişmeler gözden geçirilmiş, bu kapsamda Diyarbakır, Hakkari, Şırnak ve Tunceli illerinde devam etmekte olan OHAL uygulamasının 30 Temmuz 2002 tarihinden geçerli olmak üzere Hakkari ve Tunceli illerinde sona erdirilmesi ve bu illerin mücavir iller kapsamına alınması, Diyarbakır ve Şırnak'ta ise Bakanlar Kurulu'nca OHAL uygulamaları sonrası alınacak tedbirlere hazırlık süresi verilmesi için son defa olmak üzere 4 ay daha uzatılması uygun bulunarak tavsiye kararının Bakanlar Kuruluna bildirilmesi kararlaştırılmıştır."

AB ile ilişkiler ve taahhütler konusunda ise:

"Bu bağlamda uluslararası konjonktürde meydana gelen gelişmeler de değerlendirilerek Ulusal

Program'da öngörülen diğer yükümlülüklerimize ilişkin çalışmaların hızlandırılmasının uygun olacağı sonucuna varılmıştır."

OHAL'in kademeli olarak kaldırılmasıyla birlikte uzun bir zamandır kilitlenen idam sorunu ile "anadilde yayın ve öğretim" konularında artık gerekli olan adımların atılması gereğine işaret edilmiş ve Avrupa'ya verilen taahhütlerin zorlanılsa da yerine getirileceği mesajı verilmiştir.

Kuşkusuz bu kararlar AB üyeliğini sınıf çıkarları için stratejik önemde gören TÜSİAD vb. egemen çevrelerde, yine AB ile demokratikleşmeyi bütünlüklü görenler ile Kürdistan sorununda AB'nin Kürtlerin hakları doğrultusunda ağırlığını koyacağı beklentisi içinde olanlarda bir sevinç yaratmıştır. Oysa halkımızın alınan kararların niteliğine daha geniş bir pencereden bakması, geleceğimiz açısından çok önemlidir. Bizi ilgilendiren boyut ise bu kararların nasıl bir stratejik zemine oturduğu, amaçları, emperyalistlerin planları içindeki yeri, Kürt halkı ve emekçiler açısından taşıdığı anlamdır.

Bunun için biraz gerilere, 15 Şubat 1999'da Öcalan'ın TC'ye teslim edilmiş biçimi ve şartlarına bakmakta yarar var. Öcalan'ın TC'ye sağ teslim edilmişindeki temel amaç, teslim alınması ve onun eliyle partinin, bütün değerlerin tasfiye edilmesiydi. Ölü bir Öcalan işlerine gelmezdi, tersine planlarının boşa çıkması anlamına gelirdi. Bunda tam sonuç aldıkları da bir olgudur. Yine Öcalan'ın ABD tarafından Türkiye'ye idam edilmemek üzere verildiği, başından itibaren bilinen bir gerçektir. Bu durumu Tuncay Özkan "Operasyon" adlı kitabında, "Biz Apo'yu adil biçimde yargılamak ve öldürmemek üzere teslim aldık. CIA ile anlaşma böyleydi" şeklinde belirtmektedir. Her şeyden önce Öcalan'ın idamının ABD tarafından istenmediğini, bu konunun AB'ye giriş süreciyle sınırlı olmadığını ifade etmek durumundayız. ABD Öcalan'ın idam edilmesinin Kürdistan sorununu yeniden tetikleyeceği, tasfiye sürecinin dinamitleneceği, ABD'nin Ortadoğu, Kürdistan ve Irak planlarını zora sokacağı düşüncesiyle politik bir tutum olmadığını düşünüp karşı çıkıyor. ABD'nin Ortadoğu planı kapsamında ele alınan bu konu Genelkurmay ve CIA anlaşmasına da dayanmaktadır.

Hal böyle olunca MHP'nin Çin'den efelenmesinin fazla bir anlamı olmadığı açıktır. (Bundan hiçbir anlamı olmadığı sonucu çıkarılmamalıdır. Elbette vardır. Bahçeli şartlarını KADEK ve Avrupa'ya dönük ortaya koymuştur. Bunda teslimiyet sürecini

hızlandırma, İmralı Partisi'ne bütün diz çöküşlerine rağmen yaşam hakkı vermeme tutumu belirleyici olmuştur. Bu çizgi yalnızca MHP'ye ait değildir. Varlığını ırkçı, şoven ve intikamcı politikalarda bulan bir partinin bu çıkışının siyasi nedenlerini de unutmamak gerekir.) Sonuçta idam cezası konusunda bir formül taslağı ortaya atılmıştır. Askerlerin getirdiği öneriye göre Nazi savaş suçlusu Hess'e uygulandığı biçimiyle Anayasa'ya "affedilmez" hükmü konulması şartıyla ağırlaştırılmış ömür boyu hapis cezası üzerinde durulmaktadır. Yine askerler Kürtçe yayın ve öğretim konularındaki yaklaşımlarını da duyurdu. TRT-GAP kanalında anadilde yayın ve

ders saatleri dışında kurs sistemi düşünüldüğü basına da açıklandı. Emin Çölaşan aracılığıyla duyurulan görüşlere göre, anadilde yayının sadece haber olarak günün belli saatlerinde TRT-GAP kanalında yayınlanabileceği belirtildi. Anadilde yayının diğer dillerde de (Arapça, Boşnakça, Gürcüce) Kürtçe'yle eşzamanlı olarak verilebileceği, yayınlarda müzik vs. çeşitli programların yapılmasının söz konusu olmadığı, denetimin zor olacağı gerekçesiyle özel TV kanallarında yayına izin verilmemesi gerektiği belirtiliyor. Ayrıca, anadilde eğitimin de öğretim bağlamında yapılabileceği belirtilen öneride, devletin ilk öğretim okullarında ilk üç yıl hariç, ders saatleri sonrasında özel kurslar açılacağı anlatılarak, "öğrenci ilk üç yıl Türkçe öğrenmekle yükümlüdür. Kurs için yeterli sayıda öğrencinin başvurusu gerekir. Özel dersaneler vb yerlerde Kürtçe öğretilmesi söz konusu olamaz. Çünkü buraları denetlemek söz konusu değildir", denilmiştir.

Görüldüğü gibi, resmi ideoloji çerçevesinde, son derece sıkı denetim altında devletin çizdiği sınırlar içinde bir yayın ve öğretim düşünülmektedir. Bunun da bir aldatmacadan, göz boyamadan ileri gitmeyeceği son derece açıktır. Ki ulusal varlığı ve değerlerinin reddi üstü örtülü biçimde devam etmekte, Türk milliyetçiliğini tehdit ettiği ölçüde de baskı altında tutulacağı açıkça ifade edilmektedir.

OHAL hakkında alınan kademeli kaldırma kararının ise bütün bu tartıştığımız noktalar ışığında ele alındığında pratik bir değer taşımayacağı son derece açık. Gerilla güçlerinin sınırların dışına çekilmesi kararından bu yana üç yıl geçmesine rağmen OHAL kapsamındaki illerde baskıcı uygulamalarda değişen pek bir şey olmamıştır. Kaldı ki 15 yıllık savaş sonucu ordunun, polis ve diğer özel savaş güçlerinin Kürdistan'da önemli bir örgütlenme ağı oluşturdukları, kirli işlerini adeta olağan hale getirdikleri bilinmektedir.

MGK kararlarının gerçek niteliği göz önünde bulundurulduğunda, bunları ileri adımlar olarak değerlendirmek doğru olmadığı gibi, tasfiye planı doğrultusunda ilerlendiğini göstermektedir. Kürdistan halkının büyük emek ve bedellerle yarattığı mücadelenin karşılığı sıradan kısıntılar, aldatmacalar olamaz. Bir kez daha belirtmeliyiz ki, devlet ile bütünleşen KADEK, İmralı çizgisi halkımıza onursuz bir karanlıktan başka hiç bir şey getirmeyecektir. Bu gerçeğin ışığında halkımızı, TC ve AB'den gelecek umanlara karşı tavır almaya çağırıyoruz.

MHP usulü düzen siyaseti

İdam kalksın mı, kalkmasın mı?

Anadilde yayın ve eğitim hakkı verilsin mi, verilmesin mi?

Son zamanlarda düzen cephesinde patlak veren AB tartışmalarının en önemli ve sık sorulan soruları bunlar. Ve düzen partileri, işveren örgütleri ve medya bu tartışma ekseninde ikiye bölünmüş durumdadır.

Başını ANAP ve TÜSİAD'ın çektiği taraf, Kopenhag Kriterleri'nin gereklerinin yerine getirilmesi gerektiğini savunuyor. Durum böyle olunca da idam cezasının kaldırılması ve diğer AB yaptırımlarının yerine getirilmesi isteniyor.

Niçin böyle yaptıkları açık, zaten kendileri de söylüyorlar. Yarım ağızla "Türkiye daha demokrat olacak" gibi şeyler söyleseler de, asıl peşinde oldukları emperyalist sistemle daha ilerden (ve elbette uşaklık temelinde) bütünleşebilmek. Sermaye iktidarının selametini sırtlarını emperyalizme dayamakta görüyorlar.

Düzen partilerinden faşist MHP ise AB tartışmaları konusunda hem diğer düzen partilerinden hem de tekeli sermaye çevrelerinden farklı bir tutuma sahipmiş gibi görünüyor. Öyle ki, Bahçeli'nin konuşmalarını dinleyenler, MHP dışında kalan herkesin vatani bölüp parçalamaya çalıştığını, MHP'nin ise bunun karşısına dikildiğini, ülkeyi kurtarmak ve ulusal değerleri savunmak için görülmemiş bir çaba içerisinde olduğunu zanneder.

Faşist partinin asıl derdi de budur aslında. Onun asıl istediği tam da böyle görünmektir. Yani yaptığı tam bir sahtekarlık, şark kurnazlığıdır. Koalisyon hükümetinde yer aldığı süre boyunca ortaya koyduğu icraat, altına imza attığı uşaklık belgeleri bunu defalarca kanıtlamıştır.

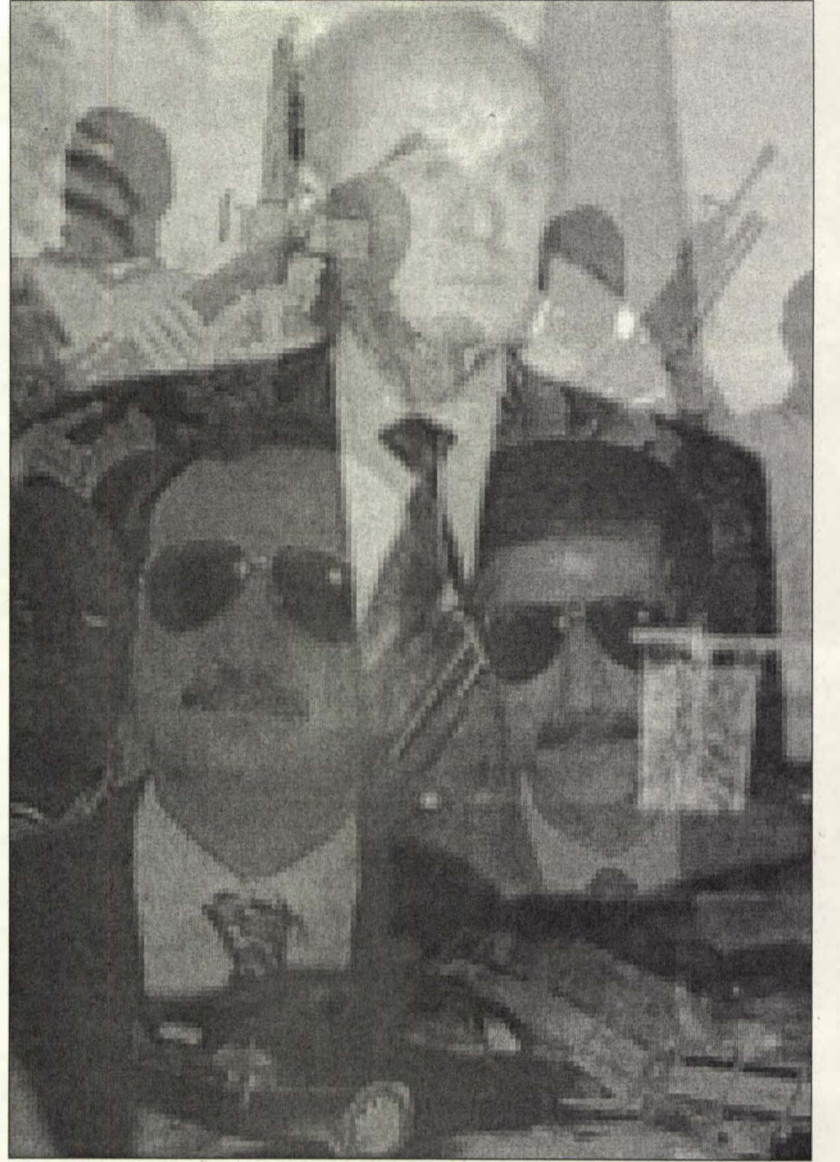
Birkaç tanesine değinelim. Bir ülkenin siyasal bağımsızlığının en önemli göstergelerinden birinin kendi hukuk kurallarını oluşturabilmesi olduğu söylenir. Türkiye'de hukuk kuralları onyıllardır emperyalistlerin istek ve çıkarları doğrultusunda biçimlendiriliyordu. Fakat gene de yakın zamana kadar hayli göstermelik de olsa böyle bir "ulusal" hukuk vardı. Emperyalizmin çıkarları doğrultusunda uluslararası tahkimin anayasaya sokulmasıyla "ulusal hukuk" biçimsel olarak da sona erdi. Peki bu tahkim işinin arkasında kim var dersiniz? Tabii ki diğer koalisyon ortaklarıyla birlikte MHP. Tahkim'i Anayasa'ya koyacağız diyen de, bunun için yasa taslağı hazırlayan da bu koalisyon. Mecliste tahkime oy verenlerin önemli bir kısmı da kırmızı plakalı tosuncuklar.

Bu sadece birisi. Daha pek çok marifeti var MHP'li faşistlerin. Son üç yıldır emperyalist sermayenin önünde dikensiz gül bahçeleri yaratmak, ülkenin tüm zenginliklerini tekellerin yağmasına açmak için uygulamaya sokulan tüm yasal düzenlemelerin, niyet mektuplarının altında da aynı imza var; MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli.

En tuhafı da, bugün aslan kesildikleri idam ve anadilde eğitim gibi koşulların yer aldığı "Ulusal Program". Bilindiği gibi AB Türkiye'nin önüne Kopenhag Kriterleri'ni koydu. MHP'nin de ortağı bulunduğu koalisyon hükümeti de tuttu, 2001 yılında Kopenhag Kriterleri'ne uygun olarak bir "ulusal program" hazırladı. Bu ulusal programda idam cezasının "orta vadede" kaldırılacağı yazmaktadır. "Orta vade" denen süre ise bundan iki yıl sonra dolmaktadır. Yani MHP "2004 yılından önce idam cezasını kaldıracağız" diyen bir programın altına bundan tam bir yıl önce imza atmış durumdadır. Sadece idam cezası mı? "Ulusal program" denen metin tam iki cilt tutarındadır ve burada AB'ye

sayısız vaatlerde bulunmaktadır.

Sözün özü, MHP'nin bugün vatan için meydan savaşı veriyor havasının gerisinde tam bir ikiyüzlülük yatmaktadır. Bu ikiyüzlü davranışın nedeni de açıktır. Faşist parti, emperyalizmle kölece bütünleşme yönünde atmak zorunda olduğu adımları, beyinlerini şovenizmle yıkadığı kendi tabanına bir biçimde izah etmenin peşindedir. Fakat sadece bu da değil. MHP'nin "vatan kurtaran aslan" pozlarının gerisinde muhtemel bir seçime dönük hesaplar da yatmaktadır. Geçen seçimde kendisini iktidara taşıyan şovenizmi ve vatan millet edebiyatını bir kez daha kullanıp bu sefer tek başına gelmenin hesaplarını yapmaktadır faşistler. Devlet Bahçeli, "Onlara öyle bir strateji uyguladık ki, ne yapacaklarını bilemiyorlar. Beşini (DSP, ANAP, DYP, SP ve AKP'yi kastediyor) bir torbaya koyduk. O torbada debeleniyorlar" diyor. MHP'li faşistler şimdiye kadar düzenin eli kanlı tetikçileri olarak ünlendiler. Ama Bahçeli'nin koalisyon ortaklarını da hedef alan bu sözleri gösteriyor ki, onlar aynı zamanda kokuşmuş düzen siyasetini de en iyi şekilde temsil edecek yeteneklere fazlasıyla sahiptirler. Faşistlere de, bu düzene de böylesi yakışır.

Teslimiyetin başkenti haline getirilmek istenen Diyarbakır'da milliyetçi-şoven histeri...

Güneş doğudan yükselir, yeter ki güneşinizi karartmasınlar. Bir zamanlar Serhıldanlar'ın merkezi, direnişin mevzisi olan Amed (Diyarbakır) şimdilerde teslimiyet çizgisinin simgesi haline geldi. Barış süreci öyle bir hızla işliyor olmalı ki yerini boyun eğme ve Türk milliyetçiliğine bıraktı. Önce Kürt halkının haklı mücadelesi tasfiye edildi. Kürt hareketi Türkiye işçi sınıfı ve devrimci öncüsü ile birleşmek yerine, gerici Türk burjuvazisiyle hiç de onurlu olmayan bir bütünleşme yolunu tuttu. Kitlelerin bilinci köreltildi ve Kürt yurtseverlerinde gelişen ve örgütlü bir hal alan Kürdistan devrimi mücadelesi, "ortak vatan"- "demokratik(!) cumhuriyet" şeklini aldı. Newrozlar'ın içi boşaltıldı, Newrozlar özgürlük ve eşitlik uğruna kavga günü olmaktan çıkıp konser günlerine dönüştü.

Bu gidişatın en son somutlanması ise dünya kupası maçlarında Türkiye'nin aldığı galibiyetler oldu. Türkiye'nin aldığı her galibiyet yurdun çeşitli yerlerinde sevinç gösterileri ile karşılandı, kimi yerlerde milliyetçi-faşist şova dönüştü. Ancak, kaderin bir cilvesi olsa gerek, en çelişki dolu görüntüler Diyarbakır'da yaşandı. Daha dün kadar polis taşıtlarının bile Türk bayrakları ile dolaşmadığı bu şehirde, maçlardan sonra yüzlerce araçlık konvoylar oluşmaya başladı. Çeyrek final maçından sonra bir tarafta Mehter marşları ve "Baş koymuşum Türkiye'min yoluna" gibi günün anlam

ve önemini yansıtan(!) faşist marşlarla Kürdistan'ın bu en önemli şehri inledi.

Diğer bir tarafta, Diyarbakır'ın merkezi sayılan Ofis semtine kurulan bir stantta ise, emperyalizmin kokuşmuş kültürü Kürt halkının ilgi ve beğenisine sunuldu. Hip-hopçuların sunduğu çılgın dans gösterisini 500-1000 kişi arası bir kalabalık izledi. Daha sonra standı çıkma sırası Çevik Kuvvet mensuplarına geldi. Kalabalığın alkışları ile Türk bayraklarıyla standı çıkıp 10. Yıl Marşı'nı söyleyenlerin, çok değil birkaç yıl öncesine kadar kendilerini alkışlayan bu insanların abilerini ya da kardeşlerini katletmiş, işkencelerden geçirmiş kişilerle aynı kişiler olması, yüreğimizde derin bir sızı yarattı. Fakat bu acı sosyalist bilincimizi ve sosyalizme olan inancımızı bir kat daha biletti.

Bizler Diyarbakır'dan *Kızıl Bayrak* okurları olarak bu gidişata devrimci bir müdahalede bulunulması gerekliliğine inanıyoruz. Devrime gebe olan bu topraklarda ihtiyacımız olan tek şeyin örgütlü ve sürekli bir mücadele olduğunu biliyoruz. Bu yüzden devrim ve sosyalizm mücadelesi için tüm yurtseverleri, devrimcileri, işçi sınıfının öncü partisi ve halklarımızın tek gerçek temsilcisi partimiz saflarına çağırıyoruz.

Bımré koleti, bıji azadi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

SY Kızıl Bayrak okurları/Diyarbakır

Eğitim-Sen Tüzük Kurultayı'na giderken...

Tüzüğümüzü daha ilerden oluşturmalı, mücadelemize sahip çıkmalıyız!

Sahte sendika yasası olarak adlandırılan 4688 sayılı kamu çalışanları sendikaları yasasının meclisten geçmesi ile başlayan süreç, KESK'e bağlı sendikaların hazırlamış oldukları tüzüklerle devam ediyor. Hazırlanan tüzüklerin esasını sahte yasaya uyum sağlamak oluşturmaktadır. Konfederasyona bağlı sendikaların tüzükleri incelendiğinde bu sahte sendika yasa tasarısına tam da denk düşen tüzükler olduğunu görürüz. Oysa kamu emekçileri bugüne kadar yasa ve tüzüklerini kendileri hazırlamışlardır. Bunları da kanları ve canları pahasına militan bir mücadeleyle korumuşlardır. Devletin biçtiği kalıplara sığmamışlardır. Ancak gelinen noktada sendika yönetimlerinin tavırlarının böyle olmadığı ortadadır. Bu yasaya "daha ne kadar uyum sağlayabiliriz" in hesabını yapmaktadırlar. Bunu yaparken de tüzüklerin sendikaların önünü açıcı rolünü gözardı etmektedirler.

Yetki alması kesinleşen Eğitim-Sen, 3 Temmuz'da Tüzük Kurultayı gerçekleştirecek. Kurultayda "tüzüğü yasaya daha fazla nasıl uyumlu hale getirebiliriz" mantığı ile hareket edilmemelidir. Her madde incelenmeli, kamu emekçileri cephesinden mücadelenin önünü nasıl açacağı veya tıkayacağı hesaplanmalıdır. Tüzük Kurultayı'na katılan her delegenin tarihi anlamda bir misyonu vardır. Ya kamu emekçileri mücadelesinin önünü iyice tıkayacaklarını ya da açacaklarının sorumluluğuyla hareket etmelidirler. Bu ikilemde olaya bakılmalıdır. Daha önceki Tüzük Kurultayı'nda yaşananlar bu sefer yaşanmamalıdır. Maddeler tek tek incelenmeli ve değerlendirilmelidir. Öncelikle üzerinde durulması gereken maddeler şunlar olmalıdır:

Madde 2'de sendikaların amaçları kısmında;

a) "Kamu emekçileri ve çalışanlar için grevli-toplu sözleşmeli sendika, sınırsız grev ve genel grev hakkı" yer almalı,

b) Yapay olarak yaratılmış işçi-memur ayrımına son. Tüm ücretli emekçileri kapsayacak ortak demokratik bir iş yasası şeklinde olmalıdır.

Madde 6'daki üyelikle ilgili maddede, emekliye ayrılan üyelerin durumu netlik kazanmalıdır. İsteyen emekli kamu emekçilerinin üyelikleri devam etmelidir.

Madde 19'da yer alan "Genel merkez ve yönetim kurulu asil üyeleri genel kurula delege olarak katılır" ifadesi değiştirilmelidir. Bu madde kongrelerdeki eğilimler önden bilindiği ve belli olduğu için o süreçte yönetimde bulunan, aralarında ittifak yapan grupların gücünü artırıcı bir maddedir. Olması gereken bu tür bir ayrıcalıklı delegelik sisteminin ortadan kaldırılmasıdır. Tabanın iradesi tavana ancak bu şekilde yansıtılır.

Madde 30, Başkanlar Kurulu daha etkinleştirilmeli, toplantı süreleri ayda bir olmalı ve toplantılarda aylık çalışma programları ortaya konmalı. Sendikanın politikaları belirlenmeli. Bunlar belirlenirken toplantıdan önce tabanda tartışılmalı ve tabanın iradesi bu toplantılarda hakim olmalıdır. Toplantı sonuçları üyelere sonuç bildirgesi olarak duyurulmalıdır şeklinde değiştirilmelidir.

Madde 40'daki şube açmayı kısıtlayıcı maddedeki, "Genel merkeze bağlı olarak il merkezinde açılan" cümlesi değiştirilmelidir. Amaç, en ücre yerdeki kamu emekçilerini bir araya getirecek şekilde şube açmak, yani şube sayısını artırmak olmalıdır. Şube açılmasını üye sayısına bağlı olarak sınırlamak kamu emekçilerini örgütsüzleştirmek, yalnızlaştırmak

anlamına gelmektedir. Her üyenin etkin olarak faaliyetlere katılmasını istiyorsak şubelerin sınırlandırılmasını değil daha çok şubenin açılmasını savunmalıyız. Denetimin zor olacağını düşünerek şubeleri azaltmak, kamu emekçileri mücadelesinin önünü kesmektir.

Şubelerdeki çalışanların kısıtlanması da olumsuz bir tavidir. Sendika şubeleri sürekli açık olmalı ve her üye istediği an sendikası ile ilişki kurabilmelidir. Bunu yapacak maddi güç vardır. Üyeler her ay aidaat ödemektedirler. Kamu emekçilerinin çalışma ortamları göz ardı edilmemelidir. İşyeri örgütlülüğü esas alınmalıdır. İşyeri temsilcileri etkin hale getirilmelidir.

Tabanın iradesi bu işyeri temsilcileri tarafından tavana taşınmalıdır. Madde 46'daki, "Şube temsilciler kuruluna sendika birim ve büro temsilcileri çağırılabilir" maddesi "şube temsilciler kurulu işyeri temsilcilerinden oluşur" şeklinde değiştirilmelidir. Tabanda tartışılan konular şube temsilciler kuruluna işyeri temsilcileri tarafından taşınır ve tartışılır.

Merkez yönetim kurulu salt genel merkezde oturan değil, fakat bölgelerde de görev alan bir yapılanmaya sahip olmalıdır. İşyeri temsilciliği, ilçe temsilciliği, il temsilciliği, bölge temsilciliği ve genel merkez yönetimi şeklinde örgütlenme modeli hayata geçirilmelidir. Örgüt içi demokrasi ancak böyle sağlanabilir. Tavanın tabandan kopuk hareket etmesinin önüne geçilmiş olur. Esas

ilke, tabanın söz ve karar hakkı olmalıdır.

Hak verilmez alınır şiarı ile hareket eden ve yıllardır sürdürdüğü fiili-meşru-militan mücadele ile 4-5 Martlar'ı yaratan kamu emekçileri yeni bir atağa geçmeli, toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirmek için kendilerine yakışan tavrı bir kez daha ortaya koymalıdır.

İşte bu noktada öncü kamu emekçilerine daha çok iş düşmektedir. Kongrelerde yapılan ittifaklara son verip tarihi misyonlarımızı unutmadan Tüzük Kurultayı'na katılmalı ve tüm üyelere de bu yönde çağrı yapmalıyız.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Adana

Kamu emekçileri %5'lik zammı protesto ediyor...

KESK İstanbul Şubeleri tarafından 27 Haziran Perşembe günü saat 18:00'de Aksaray Metro önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına 300 civarında kamu emekçisi katıldı. Temmuz ayı için verilen %5'lik zammı protesto eden emekçiler sık sık "Direne direne kazanacağız!", "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Yaşasın grev, yaşasın toplusözleşme!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Söz, yetki, karar çalışanlara!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarını attılar.

Alkışlı protestoyla başlayan eylemde basın metnini okuyan KESK Kadın Sekreteri Sevgi Göyçe şunları söyledi: "Siyasi iktidar enflasyonun fazla olmadığını iddia ederek övünüyor. 2 milyon kamu emekçisinin %80'i açlık sınırı olan 370 milyonun altında ücret alırken enflasyonun yüzdeksek olmamasının hiçbir anlamı yoktur. Verilen %5'lik sadaka zammını kabul etmek mümkün değildir. Verilen 15-20 milyon arasındaki zamlar ne pazarda filemizi doldurmaya, ne çocuğumuzun/ailemizin ihtiyaçlarını karşılamaya yetecektir.

KESK, hükümetin bu tutumunu asla kabul

etmeyecektir. KESK, insanca yaşam, onurlu bir ücretin mücadelesini vermeye devam edecektir. Ne kaynak yokluğu ne de bütçeden tasarruf gibi bahanelere prim vermeyeceğiz. Bütçenin büyük bir kısmını yiyen faiz giderleri için, silahlanma için, hortumlanan bankaları kurtarmak için kaynak bulunuyor. Sorun kaynakların çıkar çevrelerine dağıtılarak heba edilmesidir! Sorun siyasi iktidarın tercihini emekçilerden yana değil IMF'den, Dünya Bankası'ndan, sermayeden yana kullanmasıdır.

Biz KESK olarak, toplu görüşmeyi toplusözleşmeye çevirmek için işyerlerinde, alanlarda vereceğimiz mücadele ve kararlılıkla bu gidişe dur diyeceğiz. Bugün başlattığımız eylemler, 2 milyon kamu emekçisinin taleplerini geniş halk yığınlarına duyuracak, sahiplenicilerini çoğaltacaktır. (...) Her türlü baskıya rağmen taleplerimizin takipçisi olacağız. Hükümetin emekçiler aleyhine yürüttüğü politikalara karşı onurlu mücadelemize devam edeceğiz."

Basın açıklamasının okunmasının ardından eylem sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Öncü-devrimci kamu emekçilerine çağrı:**Mücadeleci geçmişimize sahip çıkmak için
3 Temmuz'da Ankara'da olmalıyız!**

Eğitim-Sen, 3 Temmuz'da Ankara'da Tüzük Kurultayı gerçekleştirecek. Kurultay, 4688 sayılı yasanın meclisten geçmesinden sonra yapılan Eğitim-Sen Genel Kurulu'nda, varolan tüzüğün yasaya "uyumlu" hale getirilmesinin devletçe yetersiz bulunması üzerine yapıyor.

Devletin dava açtığı ve kabul etmediği maddelerin esasını, anadilde eğitim talebinin tüzükte yer alması; sendikanın feshi ya da kapatılması durumunda mal varlığının nereye ya da kime devredileceği konusu; büyük iller de dahil olmak üzere şube sayısının azaltılması; profesyonel sendikacılığı tüzükle kalıcı hale getiren maddelerin yetersizliği oluşturuyor. Devletin, halihazırda zaten geri maddeler içeren bir tüzüğe bile itiraz etmesinin gerisinde, KESK'i bugünkünden daha geri bir çizgide ehilleştirme niyeti yatıyor.

KESK, sendikaların yönetimlerini tutan reformist önderlik eliyle içiçe geçmiş bir teslimiyet süreci yaşıyor. Bu süreç devlet güdümüne içte bir zemin yaratırken, devlet de bu zayıf zemine dayanarak kamu emekçileri mücadelesini denetim altına almaya çalışıyor.

Kamu emekçileri, nasıl bugüne kadar salt yasal bir zemine yaslanmadan mücadelenin gerekleri ve ihtiyaçları doğrultusunda kendi tüzüklerini oluşturduysa, bugün de aynı şeyi yapmalıdırlar. Tüzük; bir örgütün, benimsediği ilke ve amaçlar doğrultusunda temel örgütsel yapısını ve işleyişini kendi ihtiyaç ve iradesi doğrultusunda belirlediği bir kurallar ve normlar sistemidir. Oysa yapılacak olan Tüzük Kurultayı, kamu emekçilerinin değil devletin ihtiyaçları ve dayatmaları üzerinden planlanıyor.

Devletin sahte yasayı gündeme getirmesiyle reformist önderlik nasıl ki mücadeleyi devletin icazetine sunduysa, devlet de reformist önderliğin bu icazetinden güç alarak ipi iyice sıkılmaktadır. Bugün Eğitim-Sen devletin talimatları doğrultusunda Tüzük Kurultayı gerçekleştirmek durumunda kalıyorsa, bunun baş sorumlusu, kamu emekçileri mücadelesine açıktan ihanet eden, sahte yasanın yasalaşmasına

zemin hazırlayan reformist önderliğin kendisidir.

KESK bürokratları, bu sorumluluğu dışta tutarak, "ne yapalım bize rağmen yasa geçti" bahanesiyle canla başla yasaya sığmaya, kendilerini ona uyarlamaya çalışmaktadırlar. Bu bahaneye dayanarak, bugün "ana dilde eğitim" talebini tüzükten çıkarmak niyetindedirler. Tüzüğünde bulunan "ana dilde eğitim" talebini savundukları için Eğitim-Sen üye ve yöneticilerinin gözaltına alındığını, işkencelerden geçirildiğini, hapislerde yattığını görmezden, bilmezden gelerek, bunu yapmak niyetindedir. Kurultay öncesi şubelerde yapılan toplantılarda "bilimsel ve demokratik" eğitim talebinin zaten "ana dilde eğitim" talebini kapsadığı öne sürülerek, böylece "ana dilde eğitim" talebine gerek olmadığı masalları anlatılmaktadır. O halde sormak gerekir, madem "bilimsel, demokratik" eğitim talebi "ana dilde" eğitim talebini kapsıyordu, öncesinde tüzüğe koymaya neden ihtiyaç duyuldu? Yok eğer kapsamıyor idiyse bugün neden bu talep tüzükten çıkarılmak isteniyor?

Benzer bir dayatmayla devlet, il ve ilçelerdeki şube sayısını azaltarak kamu emekçilerinin örgütlülüğünü dağıtmak, ikinci bir Türk-İş yaratmak istiyor. Reformist önderliği teslim aldığı yetmemiş olacak ki varolan örgütlülüğü fiilen de dağıtmak istiyor.

Bu maddeler çoğaltılabilir. Yasa ve tüzük incelendiğinde kamu emekçileri mücadelesini körelten, geriye savuran birçok maddenin olduğu görülmektedir. Temel sorun tek tek maddelerin geriliğinde değil KESK reformistlerinin teslimiyetçi çizgisinde, devlet güdümüne girme niyetindedir. Tüzük maddeleri kamu emekçileri mücadelesinin acil/temel ihtiyaçlarından ve devrimci taleplerinden de oluşabilirdi. Uğruna hak alıcı, kararlı bir mücadele yürütmekten sonra tüzükte yazılan taleplerin de bir hükmü kalmıyor.

KESK bürokratlarının iddia ettikleri gibi "direnmelerine rağmen yasa geçti" ise, bugün ne yasayı fiilen tanırlar ne de yasanın getirdiği tüzük değişikliğini yapma yoluna giderler. Eğer iddia ettikleri gibi "toplular görüşmeyi" "toplular sözleşmeye"

çevirmeye, "grev hakkını grev yaparak kazanmaya" niyetleri varsa, bu durumda göstermelik eylem takvimleri açıklamazlar. Yüzlerini örgütlenme kampanyalarına değil, fakat emekçilerin bulunduğu alanlara, bizzat işyerlerine dönerler. Ve işyerlerinden doğru, salt protesto edip geçiştiren değil fakat hak alıcı; kendiliğinden değil fakat planlı ve programlı; birbirini tekrar eden değil fakat ileriye doğru aşan, kararlı-militan bir mücadele programını ve pratiğini örmeye başlarlar. Bütün güç ve olanaklarını bu uğurda seferber ederler. Kendi başına Kamu-Sen'i suçlama politikaları ile yetinmezler.

KESK reformistleri dün, yaptırım gücü olmayan bir yetkiyi almak için kamu emekçileri mücadelesine ihanet ettiler. Bugün, bu yetkiyi kaybetmemek için devletin her türlü dayatmasına rıza göstermek niyetindedirler. Geçmiş pratikleri bu ihanetlerinin kanıtlarıyla dolu. Tüzük Kurultayı ile ihanetlerine bir yenisini daha eklemek istiyorlar.

Bu ihaneti tersine çevirmek, kamu emekçilerinin mücadeleci geçmişine sahip çıkmak için 3 Temmuz'da Ankara'da olmalıyız. Öncü-devrimci ve duyarlı tüm kamu emekçileri Tüzük Kurultayı'na katılarak sahip çıkmalı, ilk elden devletin dayattığı dört maddenin reddini sağlamalıdırlar. Ardından işyerlerine dönerek KESK bürokratlarının teslimiyetçi çizgisini ve ihanetçi tutumlarını etkin bir şekilde teşhir etmeli, geniş kamu emekçi kitlelerinin ekonomik, sosyal ve demokratik taleplerini kapsayan bir tüzük taslağı oluşturmalıdırlar. İşyerlerinde taban kitlesi ile yapılan tartışmalarda, tüzüğün önemiyle birlikte, tüzükte yer alan taleplerin kazanımı için izlenmesi gereken hak alıcı fiili-meşru mücadele çizgisi anlatılmalı ve emekçileri bu çizgiye kazanmalıdırlar.

Bu çizgi kamu emekçilerinin devrimci mücadele çizgisidir. Ancak bu tarz bir çalışmayla KESK'in tepesine çöreklenmiş reformist önderlik barikatı aşılabilir. Ancak bu takdirde KESK 2 milyon kamu emekçisinin gerçek sesi ve temsilcisi haline getirilebilir.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Kırşehir kamu emekçilerinin basın açıklaması eylemi

Kamu emekçilerinin ekonomik talepleri doğrultusunda gerçekleştirilen basın açıklamalarının biri de Kırşehir'de yapıldı. Yaklaşık 100 kamu emekçisi, ekonomik ve sendikal taleplerini dile getirmek için Ahi Parkı'nda biraraya geldi. "Direne direne kazanacağız!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Söz, yetki karar çalışanlara!", "Yaşasın sendikal mücadelemiz!" sloganları atıldı.

KESK dönem sözcüsü Ömer Kutlu'nun okuduğu açıklamada; ekonomik ve siyasal krizin sorumlusunun kapitalist küreselleşme ve onların aracı olan İMF ve Dünya Bankası olduğu vurgulandı, kamudaki tasarrufun sonuçları ve özelleştirmelere yer verildi. Ayrıca ekonomik ve siyasal krizin faturasının emekçilere ve emeği ile geçinmeye çalışan tüm kesimlere ödetilmeye çalışıldığı, bunların kabul edilemez olduğu dile getirildi.

S.Y.Kızıl Bayrak/Kırşehir

EKSEN YAYINCILIK

Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39

**Aymanın'da kazandık...
Aymanlar'da kazanacağız!**

Bir direngen soluk

"Elinizdeki kitap, haksız yere işten atılan ve direnişe geçerek buna karşı koyan Ayman işçilerini ve yaklaşık altı ay süren Ayman direnişini anlatmaktadır. Bir işçi direnişini ya da grevini anlatan romanlar ya da değerlendirme içerikli kitaplar çok fazla olmasa da mevcuttur. Ancak elinizdeki kitabın bunlardan oldukça farklı bir özelliğe sahip olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu kitabın tüm ön çalışması ve yazıya dökülmesi direnişi yaşayan biz Ayman işçileri tarafından yapılmıştır.

Yaşadığımız direniş bizim üzerimizde çok yönlü değiştirici ve öğretici bir sonuç yarattı. Direnişin bize öğrettiği en temel gerçek, sorunları ve çıkarları aynı olan çok büyük bir ailenin, işçi sınıfının bir parçası olduğumuzdu. Bu değişim ve öğrenme sürecimizi bütün yanlarıyla, aynı sorunları yaşayan ya da yaşamayı kaçınılmaz olan ailemizin diğer bölüklerine aktarmayı kendimize bir görev bildik. Ayları bulan bir çalışmanın ardından elinizdeki kitap ortaya çıktı."

BİR DİRENGEN SOLUK, 240 sayfa, 3.000.000 TL. Yeni Çıktı!

İsteme adresi: Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul

Tel/Fax : 0 (212) 534 32 39

AB sorunu üzerinden yaşanan

İşbirlikçi düzen cephesinde AB sorunu gruplaşması

İşbirlikçi düzen cephesi AB sorunu üzerinden haftalardır zaman zaman şiddetlenerek süren bir tartışma yürütüyor. Büyümekte olan siyasal krizin bir yansıması olan ve giderek kendi de bir siyasal kriz etkenine dönüşen bu tartışma, gerek karşılıklı gruplaşan güçlerin bileşimi, gerekse kullanılan argümanlar yönünden, geçen Ağustos ayında patlak veren (ve çok geçmeden bıçak gibi kesilen) “ulusal güvenlik” tartışmasını andırıyor. Bu benzerliği tartışmanın soldan uzantıları da hemen hemen aynı bileşimle ve o günkü argümanlarıyla tamamlıyorlar.

Gerçek anlamı taraflarca neredeyse mutabakat halinde gizlenen ve sınırları alabildiğine abartılan bu gruplaşmanın anlamına ilişkin olarak burada gereksiz yinelemelerden kaçınmak için, geçen Ağustos ayında, sözünü ettiğimiz “ulusal güvenlik” tartışması vesilesiyle *SY Kızıl Bayrak*'ta yayınlanan ve birbirini tamamlayan üç başyazının ilkini oluşturan bir değerlendirmeyi ekte yeniden sunuyoruz (Konuyla ilgili okurlarımıza, 2001 Ağustos'u'nda peşpeşe yayınlanan bu üç başyazıyı birarada yeniden incelemelerini öneriyoruz). Burada üzerinde duracağımız noktalar ise bunu tamamlayıcı nitelikte ve sınırlarda olacak daha çok.

Başını TÜSİAD ve ANAP'ın çektiği (DSP, CHP, AKP ve SP'nin desteklediği) AB yanlıları, AB'ye katılımın Türkiye için çağdaşlaşma, refah ve demokrasi anlamına geleceğini söylüyorlar. AB'ye katılımın gerekleri konusunda adımlar atılmazsa “trenin kaçırılacağı”, böylece tarihsel bir fırsatın heba edileceği, sonuçta Türkiye'nin “yoksul bir üçüncü dünya ülkesi” konumunda kalmaya mahkum olacağını ileri sürüyorlar.

Başını ordu ve MHP'nin çektiği (şoven, baskıcı/militarist ve saldırgan temalar konusunda, gerçekte kendi de AB yanlısı olan DYP'nin de desteğini alan) AB karşıtı cephe ise, AB'ye katılımımdan yana olduğu üzerine döne döne güvenceler vermekle birlikte, bu katılımın siyasal gerekleri alanında yapılması istenen bazı rötuşların “Türkiye'nin güvenliği”ni tehlikeye düşüreceğine, hatta hatta bunun “son Türk devleti”nin sonunu getirebileceğine dair argümanlar (buna korku senaryoları da denebilir) kullanarak, milliyetçilik şampiyonluğuna soyunuyorlar.

Tayin edici sorunlarda tam mutabakat, AB sorununda ayrılık

AB sorunu ya da (bu aynı sorunla bağlantılı olarak) baskı ve terör rejiminde küçük çaplı ve daha çok da gözboyayıcı nitelikte bazı düzenlemeler yapıp yapılmayacağı anlamına gelen “ulusal güvenlik” siyasetinin esnetilmesi sorunu üzerine süren tartışmalar, işbirlikçi düzen cephesinin kendi iç tartışmalarıdır. Doğal olarak bu tartışmanın tarafları arasında düzenin iktisadi ve sosyal temelleri ile bu temeller üzerindeki siyasal-ideolojik yapılanmanın esasına ilişkin herhangi bir görüş ayrılığı söz konusu değildir. Taraflar arasında; emperyalizme bağımlılık, ABD emperyalizmiyle çok yönlü kölece ilişkiler, NATO üyeliği ve dolayısıyla emperyalizmin başta Ortadoğu olmak üzere bölgeye yönelik vurucu gücü olmak, ABD ve İsrail'le bölgesel düzeyde saldırgan bir siyasal-askeri mihver oluşturmak, IMF-Dünya Bankası

reçetelerini harfiyen uygulamak vb. türünden en temel konularda herhangi bir görüş ayrılığı söz konusu değildir.

Her iki taraf da herşeyden önce Amerikancı, NATO'cu ve IMF'cidir. Bu onların ortak paydasıdır ve bu ortak payda bize Türkiye'nin bugünkü düzenini vermektedir. Bunun ötesindeki herşey esasa ilişkin olmayan bir ayrıntıdan ibarettir. Tartışmanın siyasal partiler düzlemindeki tarafları olan MHP ve ANAP'ın iki yılı aşkın süredir görünürdeki tüm didişmelere rağmen gerçekte tam bir uyum içinde ABD ve IMF politikalarını eksiksiz olarak hayata geçirmeleri bile bunu göstermeye yeter. Bu görülmemiş uyuma ordu da MGK üzerinden katılmış ve kendi cephesinden tamamlamıştır. Düzenin egemen sınıfının dolaysız eğilim ve istemlerini yansıtan TÜSİAD'ın ise sözünü bile etmek gereksizdir. Zira yapılan herşey zaten onun sözcülüğünü yaptığı işbirlikçi teknelci burjuvazinin istemleri, çıkarları ve tercihleri doğrultusunda yapıyor.

En tayin edici konularda aralarında görüş ayrılığı olmak bir yana tam bir “ulusal mutabakat” olanlar, AB politikası söz konusu olduğunda bazı sorunlar ve buna dayalı görüş ayrılıkları yaşıyorlar. Bu sınırlı görüş ayrılıklarını abartıp başlı başına bir program haline getiriyorlar ve bunun etrafında sahte kutuplaşmalar oluşturuyorlar. Böylece kendilerine sahte misyonlar atfediyorlar, bununla da halk kitlelerini aldatmak, onları kendi dar grupsal/kesimsel çıkarlarına alet etmek yoluna gidiyorlar.

Kendilerinin de sık sık açıkça vurguladıkları gibi, gerçekte temel bir politika olarak AB'ye katılım konusunda aralarında ilke planında bir görüş ayrılığı yoktur. Bütün sorun, AB emperyalizmi tarafından uzatmalı bir oyuna çevrilen AB'ye katılım sürecinin biçimsel siyasal gerekleri üzerinden çıkmaktadır. Bugüne dek TÜSİAD'da simgelenen teknelci sermayenin çıkarlarına hizmette kusur etmeyen; her türlü “iç tehlike”ye karşı bu düzene beklilik eden; bu uğurda halk hareketlerini Amerika'nın da yönlendirmesiyle kanlı faşist darbelerle bastıran; yeni halk hareketlerinin oluşmasına karşı binbir önlem alan ve bunun bir parçası olarak devrimci hareketi en kuralsız ve acımasız yöntemlerle ezmeye çalışan; tüm bunlar sayesinde bugün devlet düzeninin ve politik yaşamın biricik gerçek hakimi olan ordu, bu süreç içerisinde ve bu sayede elde ettiği benzersiz konumdan ve ayrıcalıklardan birazcık olsun feragat etmeye yanaşmıyor. Oysa AB'ye katılım süreci bunu gerektiriyor. İşte binbir demagoji ve aldatmacaya konu edilen sorun da buradan çıkıyor.

Ülkeyi ABD'nin çiftliği, saldırı ve savaş üssü haline getirenlerin sahte “ulusalçı”lığı

Ordu düzen siyaseti alanındaki benzersiz konumunu ve buna dayalı ayrıcalıklarını korumak için “milli çıkarlar, “milli güvenlik” vb. argümanların arkasına saklanıyor. Amerikancı generaller bu argümanları arsızca kullanarak halk kitlelerinin karşısına ulusal bağımsızlık alanındaki hassasiyetin şampiyonları olarak çıkabiliyorlar.

Türkiye'yi ABD emperyalizminin çiftliği, saldırı ve savaş üssü haline getirenler; ABD emperyalizmin çıkar ve ihtiyaçları gerektirdi diye Bosna'dan Afganistan'a kadar gereken her yere ABD hizmetinde asker gönderenler; IMF-DB reçeteleri engelsizce ve eksiksizce uygulansın diye, işçi sınıfını ve emekçileri

baskı ve denetim altında tutan her türlü yasal ve kurumsal düzenlemeyi bizzat yapanlar; aynı çerçevede ilerici-devrimci akımlara karşı kirli ve kanlı bir ezip yoketme stratejisi izleyenler; bütün bu alanlarda emperyalizmin çıkarları doğrultusunda gerçek ulusal çıkarları ayaklar altına alanlar, Kürt halkına kırıntı düzeyinde bazı haklar tanınması ya da baskı ve terör rejiminin biçimsel bazı rötuşlar ve düzenlemelerle birazcık esnetilmesi söz konusu olduğunda, tam bir arsızlıkla “milli çıkarlar” demagojisinin arkasına saklanmaya yeltenebiliyorlar.

ABD'nin ölçsüz ve sonu gelmez dayatmalarına kuyruğu kısık boyun eğenler, AB söz konusu olunca sırtını ABD'ye dayamış olmanın da rahatlığı ile esip gürlüyorlar. Onlar ABD ve NATO ile kölece ilişkileri bekçisi oldukları düzenin geleceği için yeterli bir güvence olarak görüyorlar ve AB ile bütünleşme adına bugün sahip oldukları konum ve ayrıcalıkları yitirmek istemiyorlar. Bu konum ve ayrıcalıklara dokunmamak kaydıyla AB'ye girmekten yana olduklarını her vesile ile tekrarlamaları, onlar için gerçek sorunun ne olduğunu da yeterli açıklıkta ortaya koyuyor. Nasıl ki düzenin sınıfsal efendisi olarak teknelci sermaye, onun sözcüsü konumundaki TÜSİAD iktisadi çıkarlar üzerine öncelikli bir hassasiyet gösteriyorsa, düzenin bekçisi olarak ordu da, siyasal sorunlar üzerinden öncelikli bir hassasiyet gösteriyor. Buradaki hassasiyet baskı ve terör rejiminin tüm kurumsal ve yasal altyapısıyla “ulusal güvenlik” adına ayakta tutulmasıdır.

Demokrasiyi boğup sefaleti kurumlaştıranların sahte “demokrasi ve refah” havariliği

Anlaşılır nedenlerle iktisadi çıkarlarını önplanda tutan ve Avrupa Birliği'ne eklemelenmeyi orta ve uzun vadede bunun en güvenceli yolu olarak gören işbirlikçi teknelci burjuvazi ise halk kitlelerine AB'yi büyük bir “uygarlık projesi” olarak sunmakta, AB ile birlikte ülkeye demokrasi ve refahın geleceği yalanını pompalamaktadır. Sanki bu ülkede halk yığınlarının demokratik istem ve özlemleri, onyıllardan beridir, tam da egemen sınıf olarak kendi sefil çıkarları gerektirdiği için ve bizzat kendi dolaysız sınıf inisiyatifi sayesinde boğulmamış gibi. Sanki onyıllardan beridir ve bugün artan ölçüde, halk yığınlarının yoksulluk, işsizlik ve sosyal haklardan yoksunluk içinde perişan olmasının, hala da IMF-DB reçetelerine dayalı sosyal yıkım programlarıyla yeni yoksunluklara ve acılara sürüklenmesinin biricik gerçek nedeni kendi sefil sınıf çıkarları, buna dayalı kendi sınıf tercihler değilmiş gibi. Biricik müsebbibi olduğu, bizzat yarattığı temel iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlar için emekçi halk yığınlarına AB şahsında sözde sihirli çözümler sunmak, TÜSİAD sözcülüğündeki işbirlikçi teknelci burjuvazinin arsızca bir sahtekarlığından başka bir şey değildir.

AB'nin tüm harareti savunucuları aynı zamanda uzun yıllardır uygulanmakta olan IMF-DB reçetelerinin de en harareti savunucuları durumundalar. Emekçi halk yığınlarını günden güne daha ağır bir yoksulluğa, işsizliğe, açlığa ve perişanlığa mahkum eden ve ülkeyi talana açan bu sosyal yıkım programlarının harareti savunucuları olmak, bu aynı çevrelerin AB tartışmaları üzerinden ülkenin ve halkın “refah”ı üzerine ettikleri sözlerin dayanaksızlığı ve ikiyüzlülüğü kendiliğinden açığa çıkarmaktadır. Ölçsüz ve pervasız sosyal yıkım

Çatışmanın anlamı ve sınırları

programları ancak halk kitlelerinin dizginlenebilmesi, yani sistematik baskı ve terör koşullarında uygulanabileceği ve uygulanmakta olduğu için de, bu çevrelerin “demokrasi” üzerine ettikleri tüm sözler de gerçek bir ikizlülük örneğidir. Yine bu çevreler tam bir koro halinde Türkiye'nin ABD emperyalizminin hizmetinde olacağı Irak'a karşı bir savaştan yanadırlar. Bu onların aynı zamanda militarizm, saldırganlık ve savaş yanlısı olduklarının tartışmasız bir kanıtıdır.

Onların sorunu ne demokrasi, ne de halkın refahıdır. Onlar için tüm sorun emperyalist Avrupa ile daha sıkı bir entegrasyon temelinde işbirlikçi sermaye düzeninin güvenceye alınmasıdır. Emperyalist Avrupa'nın bunu ne kadar istediği ve bu güvenceyi ne kadar sağlayacağından bağımsız olarak bu böyledir.

AB-TÜSİAD'ın dümen suyunda liberal sol

İlk grubun, TÜSAD ve ANAP'ın başını çektiği cephenin soldaki uzantıları ÖDP, liberal sol aydınların bir kesimi ile teslimiyetçi-reformist Kürt solunun tamamından oluşuyor. Bunlar AB'yi TÜSİAD-ANAP çizgisine benzer argümanlarla savunuyorlar. ÖDP ve liberal sol aydınlar, bunu “emeğin Avrupa'sı”, “sosyal bir Avrupa” türünden cazip söylemlerle ile süslüyor, böylece güya emekçilerden yana bir çerçeveye oturtuyorlar. Artık neredeyse tamamen teslimiyetçi ya da reformist çizgideki partiler tarafından temsil edilen Kürt solu ise Avrupa'ya katılımın Türkiye'nin demokratikleşmesi ve bu çerçevede Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümünün güvencesi olacağını ileri sürüyor. Reformist ve liberal Kürt çevreleri daha da ileri giderek, AB'nin bir “uygarlık projesi” olduğunu, Türkiye halklarına demokrasinin yanı sıra refahı getireceğini söylüyorlar. Böylece kelimesi kelimesine TÜSİAD cephesinin yalanlarını tekrarlamış oluyorlar. (Bunu yapanlar arasında hala da kendini ciddi ciddi sosyalist olarak görebilen Kürt partileri bile var).

Bu grubu oluşturanlar, özellikle de Kürt liberalleri, tüm umutlarını bağladıkları “Kopenhag Kriterleri”nin borazanlığını yapıp duruyorlar. Ama dört ana gruptan oluşan bu kriterlerin bütünlüğü içinde ne anlama geldiği konusunda manidar bir biçimde susuyorlar. Aynı “Kopenhag Kriterleri”nin bir de iktisadi ve mali gerekleri var. IMF-DB reçetelerinden oluşan sosyal yıkım programları çerçevesinde bu kriterlerin gerekleri harfiyen yerine getiriliyor. Bunlar üzerine düzen cephesinde herhangi bir tartışma yok, zira bu konuda herhangi bir görüş ayrılığı yok. Tüm umudunu AB emperyalizmine bağlayan ve TÜSİAD cephesinin yalanlarını sol argümanlarla tekrarlayanlar bu sorun üzerine tek kelime etmiyorlar.

ÖDP ve sol liberal aydınların “emeğin Avrupa'sı”, “sosyal bir Avrupa” türünden süslemeleri bu rahatsız edici olguya dolaylı bir yanıt oluşturuyor. Kürt partilerinin gözü ise çözümü kırıntılar dilenme düzeyine indirgenmiş Kürt sorunundan başka bir şeyi zaten görmüyor. Kaldı ki KADEK-HADEP çizgisi uzun zamandır TÜSİAD'ı kendisi için en önemli ve sonuç alıcı müttefik olarak görüyor. Dolayısıyla aynı zamanda TÜSİAD'ın ekonomik programı demek olan IMF-DB reçetelerine ses çıkarmıyor. HAKPAR'ın ise tipik bir Kürt burjuva partisi olarak bu konuda söyleyecek sözü zaten olamazdı, nitekim somut olarak da yok.

Ordu yalakası devlet solu

İkinci grubun, başını ordu ve MHP'nin çektiği cephenin soldaki uzantıları ise, burjuva milliyetçi çizgideki İP, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük istemi karşısında aşırı gerici-şoven bir çizgiye kaymış eski solcu aydınların bir kesimi ile onların da bir parçası olduğu gerici kemalistlerden oluşuyor. Bunlar giderek MHP ile benzeşen şoven milliyetçi tutumlarını arsızca Türkiye'nin bağımsızlığı argümanının arkasına saklamaya çalışıyorlar. Sözde anti-emperyalist kaygılar taşıyorlar, fakat gerçek hayatta Türkiye'nin en Amerikancı güç odaklarının dümen suyunda hareket ediyorlar. 28 Şubat'ta ordu şakşakçısı bu kesim laiklik ve cumhuriyet savunuculuğu adına emekçilerin demokratik istemleriyle Kürt halkının özgürlük istemi karşısında gerici, baskıcı, militarist ve şoven güç odakları ile birlikte saf tutuyorlar. AB'ye karşı esip savuran bu kesimin büyük bir bölümü, tıpkı uzantısı olduğu güçler gibi NATO'ya tek kelime söylemiyorlar, Türkiye'yi bir sömürge gibi yöneten Amerikan emperyalizmine ise zaman zaman ve ancak dil ucuyla bir şeyler söyleyebiliyorlar.

Bu tutumun öne çıkan temsilcilerinden Perinçekçi İP, ordu ve devleti, onun dayandığı düzeni savunma çizgisini “Cumhuriyet devrimi” ya da “kemalist devrim rotasına” giriş olarak estetize ediyor. Bu cilalı “devrim” lafları, AB-TÜSİAD solunun “emeğin Avrupa'sı” ya da “sosyal Avrupa” laflarıyla aynı aldatici işlevi yerine getiriyor. Bu çevre AB-TÜSİAD solunun emperyalist küreselleşmenin dümen suyuna girişine karşılık gerici burjuva milliyetçi bir çizginin savunuculuğunu yapıyor. Emperyalist küreselleşmeye karşı çıkmak adına mevcut düzeni tüm temelleri ve kurumlarıyla savunma yoluna gidiyor.

AB-TÜSİAD solu sözde demokrasi adına anti-emperyalist tutum ve duyarlılığı tümüyle bir yana bırakırken, ordu yalakası devlet solu cumhuriyet ya da bağımsızlık adına demokratik tutum ve duyarlılığı tümüyle bir yana bırakıyor. Bu kendini demokratik istemlere kayıtsızlık, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istemlerine karşı gerici-şoven bir tutum, zindan katliamlarına ve F tipi hücrelere destek, bütün bunların bir gereği olarak da tüm bürokratik-militarist yapısıyla devlet savunuculuğu olarak gösteriyor. Demokrasi sorunundaki bu gerici konum ve tutum, devlete ve resmi devlet politikalarına bu kölece bağlılık, dış politika sorunlarında da gerici-şoven sonuçlar üretiyor. Yunanistan'la ilişkilerde, Kıbrıs ve Güney Kürdistan sorunlarında kraldan fazla kralcı tutumun gerisinde bu var. Perinçekçi İP bu konularda ancak MHP ile kıyaslanabilen gerici, şoven ve saldırgan politikaların borazanlığını yapıyor.

Kaynağından bugüne gerici emperyalist bir oluşum olarak AB

AB, liberal solun iddia ettiği gibi bir “uygarlık projesi” değil, fakat tepeden tırnağa gerici emperyalist bir oluşumdur. Öylesine ki, bunu gerek bugünkü AB'yi doğuran ilk adımlar, gerek bu ilk adımların birkaç on yıl içindeki evrimi, gerekse AB'nin bugünkü yapısı ve temel politikaları üzerinden bütün açıklığı ile görmek ve göstermek mümkün. Bugünkü AB'yi doğuran süreç '50'li yıllarda Almanya ve Fransa'nın başını çektiği beş Avrupa ülkesinin çelik ve kömür tekellerinin çıkar birliğine dayalı işbirliği temelinde oluştu. Zaman içerisinde evrilen bu oluşum genişleyerek birkaç on yıl boyunca Avrupa Ekonomik

Topluluğu biçimini aldı. Avrupalı tekellerin kendi güç ve olanaklarını birleştirmenin ve çıkarlarını bu temel üzerinde barışçıl biçimler içinde uyumlulaştırmanın bir aracı olan bu iktisadi birlik siyasal ve askeri alanlara da genişleyerek bugünkü Avrupa Birliği'ni ortaya çıkardı.

Böyle bir sürecin ürünü olarak doğan tekellerin Avrupa'sı için “uygarlık projesi” argümanı yalnızca bir ideolojik manipülasyon aracıdır. Bununla AB'nin gerici emperyalist özü gizlenmeye, yüzü maskelenmeye çalışılmaktadır. Emperyalist Avrupa, “demokrasi ve refah”ı geliştiren bir “uygarlık projesi” olmak bir yana, oluşumu ilerlediği ölçüde demokrasinin yerine polis devleti uygulamalarını, refahın yerine ise tekellerin sınırsız sömürsünü geçiren bir çizgide ilerliyor. AB'nin oluşum süreci özgürlükleri kısmanın, demokratik ve sosyal hakları gaspetmenin, sömürüyü yoğunlaştırmanın bir aracı olarak işliyor.

Bağımsız sosyalist Türkiye!

Bu gerici emperyalist niteliği ve hedefleriyle AB, Türkiye karşısında bir uygarlık alternatifi olarak değil fakat tümüyle bir emperyalist güç odağı olarak durmaktadır. AB'den Türkiye'nin payına düşecek olan demokrasi ve refah değil, fakat yalnızca emperyalist kölelik ve sömürü ilişkileridir. Gümrük Birliği buna hizmet ettiği için kolayca gerçekleşmiştir. Oysa AB'ye tam üyelik buna aykırı olduğu için binbir bahaneyle sürünmektedir ve bu sürünmenin sonu gelmeyecektir.

Türkiye AB karşısında, on yıllardır yapısal nitelikte çok yönlü bir bunalımın pençesinde kıvranan, ağır iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlarla boğuşan ve bunalan sorunlu bir ülke durumundadır. Dahası Türkiye, AB'nin hakim emperyalist devletleri tarafından haklı olarak ABD'nin AB bünyesine sokmaya çalıştığı bir “Truva atı” olarak algılanmaktadır. AB'nin Türkiye'yi bünyesine almamaktaki kararlılığının gerisinde aynı zamanda bu vardır. Böyle bir ülke AB için bünyeye alınması gereken değil, fakat böyle umutlarla oyalanarak bu sayede hükmedilmesi ve mümkün merteye kendi çıkarları doğrultusunda kullanılması gereken bir ülke durumundadır.

Liberal sol liberal hayaller yaratarak ve TÜSİAD'ın dümen suyunda harekete ederek AB'yi Türkiye'ye sahte bir alternatif olarak sunmaktadır. Tersinden burjuva milliyetçi devlet solu ise, emperyalist Avrupa'nın reddini kurulu düzenin bugünkü temelleri ve kurumlarıyla savunma çizgisi temelinde oturtmaktadır. Bu tutum doğası gereği mevcut statükonun, yani ABD'ye bağımlı, NATO güdümünde ve siyonist İsrail'in bölgesel müttefiki bir Türkiye'nin savunulmasına varmaktadır.

Bunlar karşısındaki gerçek alternatif, “bağımsız sosyalist Türkiye”dir. Bu, işçi sınıfının bağımsız devrimci konumuna uygun düşen biricik stratejik alternatiftir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması, ancak bu egemenlikle olanaklı olabilen emperyalist köleliğin sona erdirilmesi anlamına gelen bu devrimci çözüm; işçi sınıfına ve emekçilere gerçek özgürlüğü, bağımsızlığı ve refahı sağlamakla kalmayacak, aynı yoldan yürümeyi başarabilen öteki ülkelerle sosyalizmin ve proletarya enternasyonalizminin ilkeleri ve hedefleri doğrultusunda gerçekleştirilecek büyük birliklerin de başlangıç adımını oluşturacaktır.

İşbirlikçi düzen cephesinde iç dalaşma

İşbirlikçi düzen cephesinde patlak veren “ulusal güvenlik” tartışması, ilk günlerin hararetini kaybetmiş olsa da, hala sürüyor ve Eylül’e verilen randevulara bakılırsa daha da sürecek gibi görünüyor.

Tartışma soldaki yedeklerini de içine alarak, işbirlikçi düzen cephesini iki ana gruba ayırmış durumda. Genelkurmay’ın temsil ettiği tarafta, faşist MHP’den kemalist milliyetçi İP’e kadar, farklı konum ve kimlikteki güçler var. Mesut Yılmaz’ın sözcüsü olarak ortaya çıktığı tarafta ise, ANAP’tan Saadet Partisi’ne, TÜSIAD’dan ÖDP’ye ve teslimiyetçi Kürt cephesine kadar, yine farklı konum ve kimlikteki başka güçler var. Bu bileşim bile başlı başına, doğan tartışmanın ve yaşanan çatışmanın işbirlikçi düzen cephesinin kendi iç sorunu olduğunu göstermeye yeter. Ordunun düzen adına gerçekleştirdiği her türlü kanlı ve kirli icraatta her zaman ona borazanlık yapan ve toz kondurmayan teknelci medya, bu kez büyük bir bölümüyle “sahibinin sesi” olarak hareket etti, TÜSIAD’ın içinde yer aldığı kesimi destekledi. Bu tutum çatışmanın önemine ve ciddiyetine de bir gösterge sayılmalıdır.

Tarafların konumlarını güçlendirmek ve desteklerini çoğaltmak için kullandığı demagojik argümanlar, kitleler üzerinde kafaları karıştıran, zihinleri bulandıran bir etki yarattığı için tartışma daha bir önem kazanıyor. Tarafların soldaki uzantıları bu etkiyi ayrıca yayıyor, kolaylaştırıyorlar. Ordu şakşakçısı İP, ordunun 7 Ağustos bildirisini “Cumhuriyet devrimi kuvvetlerinin programı” ilan etti ve işi ordunun “emperyalizmi hedef alan” bir konuma geçtiğini söylemeye kadar vardırdı. Karşı grubun hararetle destekçisi durumundaki teslimiyetçi Kürt cephesi ise, tüm umutlarını emperyalizme ve TÜSIAD’a bağlamış olmanın da bir gereği olarak, Yılmaz’ın çıkışına tam destek verdi, onu “demokrasi güçleri”nin tarihi değerinde çıkışı olarak selamladı.

Genelkurmay’ın alışılmış hırçınlığıyla yola çıktığı abartılı görünümüne rağmen, bu tartışma kişisel olmadığı gibi yapay da değildir. Tartışmanın taraflarından Mesut Yılmaz ile partisi ANAP’ın bu tartışmada aldığı tutumda elbette kişisel/partisel nedenler de özel bir rol oynamaktadır. Genelkurmay bildirisinin sözünü ettiği soygun ve talan düzeninin simgesi durumundadır, Yılmaz ve partisi ANAP. Yine Genelkurmay bildirisinde iflası tescil edilen bu “soygun düzeni”nin de, hırsızlık ve yolsuzluk uygulamalarının uç biçimlerine karşı alınacak bazı tedbirlerle imajını düzeltmek gibi bir sorunu var. (Bu imaj düzeltme ihtiyacının, son tartışmalarla yeniden gündeme gelen Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’ne 1999 yılında eklenen iki maddeden birini oluşturduğunu da bu vesile ile öğrenmiş oluyoruz.) Bu çerçevede gündeme gelen “temizlik operasyonları”nın Yılmaz ailesini ve ANAP’ı ciddi biçimde tehdit ettiği de bilinmektedir.

Fakat tüm bunlar, Yılmaz’ın ANAP Kongresinde gündeme getirdiği çıkışın şahsiliğini değil, kendisinin ve partisinin, kendilerinden öteye bir sorunun kamuoyu önünde sözcülüğünü üstlenmelerinin gerisindeki şahsi nedenleri gösterir. TÜSIAD’ın bu çıkışa tam destek vermesi ve TÜSIAD basınının bu çizgide hareket etmesi, Genelkurmay’ın sert açıklamasına rağmen Yılmaz’ı ve çıkışını savunması, yapılan çıkışın gerçek temsilcilerini kendiliğinden ortaya koymaktadır.

ANAP kongresindeki çıkışın gerçek sahibi, sözcülüğünü TÜSIAD’ın yaptığı teknelci burjuvazidir. Teknelci burjuvazi, kendi sömürü ve soygun düzenine bugüne kadar sadakatle bekçilik etmiş; son 40 yılın iki büyük devrimci yükselişini faşist kanlı darbelerle ezmiş; son 20 yıldır aldığı tedbirler ve yarattığı kurumlaşmalarla toplumsal muhalefete nefes aldırılmayan; bu arada devrimci çizgideki Kürt hareketini teslimiyetçi çizgiye çekmeyi de sonunda başarabilen düzen ordusunun, tam da bu tarihsel

değerdeki başarılarla elde ettiği çok özel konumu ve siyasi yaşam üzerinde oluşturduğu özel ağırlığı, gelinen yerde artık bir parça dengelemek istemektedir. Bu ihtiyaç nereden doğmaktadır?

Teknelci burjuvazi, onun en güçlü ve emperyalizmle en bütünleşmiş kesimlerinin temsilcisi olarak TÜSIAD, teslimiyet ve tasfiye çizgisine itilmiş Kürt hareketinin belli tavizlerle tümüyle düzene eklenmesini istiyor; bunu Kürt sorununu uzun dönemli olarak yatıştırmanın, düzen için bir tehlike olmaktan çıkarmanın bir olanağı sayıyor. Ayrıca Kürt sorunundaki tavizsiz tutumun parasal faturasının da gereksiz yere çok pahalıya çıktığını düşünüyor. Dinsel gericiliğe karşı alınan tedbirlerin tadında bırakılmasını; dinin genel olarak ve özellikle de tarikatlar yoluyla, toplum yaşamı üzerindeki özel ağırlığını ve işlevini korumasını istiyor. Bunu emekçileri ve ezilenleri denetim altında tutmanın temel bir imkanı sayıyor (Haziran sonundaki MGK toplantısının basına yansıyan sonuçları generallerin de çok farklı düşünmediğini gösteriyor). Baskı ve terörün gerekli kurumsal ve yasal altyapıya kavuşturulduğu bir zemine, bazı iğreti ve aldatıcı düzenlemelerle rejimin bir parça “demokrasi” makyajından geçirilmesini istiyor; bunu rejimin meşruiyeti ve aldatıcı imajı için gerekli görüyor. Yakın zamanda ABD dönüşü katıldığı bir televizyon programında Sabancı’nın açıkça dile getirdiği gibi, Kıbrıs işgalinin astarı yüzünden pahalı bir maceraya dönüştüğünü görerek, bu alanda daha uzlaşmacı ve tavizkar olunmasını istiyor. Kaynakların bu kadar kıt ve pahalı hale geldiği bir ortamda, bir içsavaş için muazzam ölçülerde ve bir dış savaş için asgari ölçüde donanımlı olan ordunun aşırı silahlanma projelerine bir ölçü getirilmesini istiyor, vb...

Ve temel önemde bir nokta; bütün bunları emperyalistler de istiyorlar, dahası Türkiye’nin AB’ye katılmasının gerekleri olarak sıralıyor ve dayatıyorlar. Son kırk yıldır çözümsüz iktisadi, sosyal ve siyasi sorunlarla boğuşup duran, gelinen yerde bu sorunları en ağır biçimde yaşayan ve AB’ye katılabilmeyi de bu sorunların yükünden ve onların yolaçaacağı muhtemel bir sosyal devrim tehlikesinden kurtulabilmenin bir imkanı sayan işbirlikçi Türk burjuvazisi, AB’ye katılım yalnızca bir hayal olsa bile, bu yolda ilerleyebilmek için emperyalizmin istemlerini asgari ölçüde olsun yerine getirmek istiyor.

Tüm bu isteklerini ve düşündüklerini yerine getirebilmesi için de, ordunun siyasi yaşam üzerindeki çok özel ve çok belirleyici ağırlığını bir parça dengelemek istiyor.

Tersinden ise ordu, bu konunun kendisine sağladığı çok özel iktisadi ve siyasi ayrıcalıkları kiskançlıkla muhafaza etmek istiyor. Bu nedenle de, işbirlikçi burjuvazinin atmayı düşündüğü adımların, yapmayı düşündüğü düzenlemelerin karşısına “ulusal güvenlik” gerekçesiyle çıkıyor. İç ve dış tehditleri abartmak ve bunu “ulusal güvenlik siyaseti”nin dayanağı yapmak, ordunun siyasi yaşam içindeki yerini ve çok yönlü ayrıcalıklarını savunmasından başka bir anlama gelmiyor. Son günlerde “ulusal güvenlik” ekseninde patlak veren tartışma ve çatışmanın gerçek mahiyeti kaba çizgileriyle işte budur.

Çatışan taraflardan biri, somutta ordu, kendini bağımsızlığın ve “milli çıkarlar”ın güvencesi sayıyor. Bunun karşısında ANAP ve TÜSIAD ise demokrasi havariliğine soyunuyor. İki tarafın iddiası da her türlü dayanaktan yoksun bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Her iki taraf da bugünkü kokuşmuş sömürü ve soygun düzeninin, ona eşlik eden faşist baskı ve terör rejiminin en asli unsurlarıdır. Bu alanlardaki tüm temel politika ve uygulamaların ortak sorumluluğunu taşımaktadırlar. Her iki tarafta işçi sınıfının, emek hareketinin ve her türlü ilerici-devrimci muhalefetin amansız ve yeminli düşmanıdır. Buna ister Türkiye’nin son 40 yılı, ister son on yılı, isterse son bir

kaç yılı üzerinden bakılsın, durumun, her iki tarafın tutum ve konumunun tümüyle bu olduğu görülür. Örneğin IMF reçeteleri de F Tipi hücreler de, her iki tarafın ortak politikaları durumundadır.

TÜSIAD’ın temsil ettiği teknelci burjuvazi, bu düzenin egemen sınıfı ve dolayısıyla asli efendisi; ordu ise bu aynı TÜSIAD düzeninin sadık bekçisidir. Her iki taraf da Türkiye’nin emperyalizme kölece bağımlılığının temel direkleri durumundadırlar. Teknelci burjuvazinin emperyalist sermayeyle, IMF ve Dünya Bankası’yla ilişkisi neyse, ordunun Pentagon ve NATO’yla ilişkisi de aynen odur. İki ikincinin iktisadi ve mali temeli; ikincisiyse ilkinin siyasi ve askeri uzantısı, izdüşümüdür.

İkisinin neyi temsil ettiği, hangi ortak zeminde durduğu, son tartışmalarla bir kez daha gündeme gelen Milli Siyaset Belgesi üzerinden de açıkça tescil edilmiştir. Buna göre, Türkiye Batının uydusudur, öyle kalacaktır (10. maddenin tercümesi). Türkiye AB emperyalizmiyle tam bütünleşme hedefini koruyacaktır (11. madde). Emperyalist küreselleşme sürecine dahil olmanın gerekleri kararlılıkla yerine getirilecek, bu doğrultuda “özelleştirme de dahil ekonomik çabalar artırılacaktır” (13. madde).

Tüm bunlar Türkiye’nin emperyalizme kölece bağımlılığının ve bunu tüm sonuçlarına götürmenin, Türkiye’nin gerçek Anayasası sayılan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi üzerinden tescilinden başka bir şey değildir. Bu belge üzerinden bakıldığında, Genelkurmay’ın 7 Ağustos bildirisindeki bazı ifadeler, kendi pozisyonunu halk kitlelerinin yurtsever duygularını okşayarak güçlendirmeye yönelik demagojik ve ikiyüzlü ifadeler olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır. “Küreselleşme anlayışı ekonomik teslimiyet olarak benimseniyor”muş, böyle diyor Genelkurmay’ın öfkeli bildirisi. Türk generallerinin bunu hatırlaması ve hatırlatması için biraz fazla geç değil mi? Bu teslimiyetçiliğin (teslimiyetten öteye uşakça köleliğin) simgesi durumundaki bir Dünya Bankası memurunun programına daha birkaç ay önce MGK üzerinden “tam destek” verenler bu aynı generaller değil miydi?

Düzen generalleri de düzen siyasetçileri kadar emperyalizme sadakat içindedirler. IMF’ye “teslimiyet”ten yakınlar İncirlik’teki teslimiyetten nedense söz etmiyorlar. Yugoslavya’nın yıkılmasına kendi hava kuvvetleriyle kimin hizmetinde ve kimin çıkarları için katıldıklarını tartışma gündemine getirmiyorlar. İsrail’le kimin çıkarları için mihver kurduklarının, Bosna ve Kosova’da kimin hesabına asker bulundurduklarının hiç sözünü etmiyorlar.

Özetle, her iki grup da aynı işbirlikçi sömürü ve soygun düzeninin asli öğeleri, sadık bekçileri ve hizmetkarlarıdır. Her iki taraf da kendi halkına ve bölge halklarına karşı emperyalizmin safında ve hizmetindedir. AB’ye alınma koşullarına itirazı olan ordunun AB’nin kendi ordusunu kurma çabasına karşı “NATO kozu”nu temel imkan ve politika sayması, bunu da 7 Ağustos bildirisinden yalnızca 4 gün sonra bir “bilgi notu” olarak basına sızdırması bile, Türk generallerinin gerçek konumunu ve uluslararası dayanağını (ABD ve NATO) ortaya koymaya yeter.

Generallerin “ulusal güvenlik” kaygısı ile TÜSIAD’ın demokrasi havariliği üzerinde ayrıca durmamız gerekecek. Liberal ve milliyetçi solda kendine hararetle destekçiler bulan ve emekçi kitlelerin bilincinde aldatıcı, tahrip edici etkiler yarattığı kesin olan bu çatışma ve tartışma, öte yandan, kurulu düzenin iç yüzünü, onun gerçekte nasıl yönetildiğini, hangi çıkar çelişmeleri ve açmazlar içerisinde nasıl debelendiğini geniş kitleler önünde ortaya sermenin de imkanlarını sunuyor bize. Son tartışma bu açıdan son derece hayırlı ve yararlı bir gelişme olmuştur.

SY Kızıl Bayrak

(Sayı:22, 17 Ağustos 2001)

Maras, Çorum, Sivas, Gazi ve 19 Aralık faşist katliamları...**Katliamcı sermaye düzeninden hesabı
işçi ve emekçiler soracak!**

Tarih 2 Temmuz 1993... Yer Sivas... 1978'den beri Banaz'da yapılan Pir Sultan Şenlikleri'ne katılmak için ezilenlerin sesi aydınlarımız, sanatçılarımız Sivas'talardı. Amaçları, ezilenlerden yana paylaşımcı bir kültürü yeşertmek, gün yüzüne çıkartmaktı. Ancak şenlikten hoşnut olmayanlar da vardı: Din tacirliği yaparak yoksulları, ezilenleri teslimiyete, kaderciliğe sevkedenler, özgürlük mücadelesinden ve türkülerimizden korkanlar... Ve şenlik öncesinde kirli propagandalarını tırmandırıyorlardı: "Bunlar din düşmanı, müslüman mahallesinde salyangoz satacaklar" vb... Oysa yapmak istedikleri, din maskesi altında ezilenlerin yanında yer alanları susturmak, yoketmekti. Tıpkı 1978'de Maras'da, Çorum'da yaptıkları gibi...

2 Temmuz günü Madımak Oteli kontr-gerillanın yönlendirdiği şeriatçı ve faşist güçler tarafından sarıldı. İçerdekiler 8 saat boyunca kuşatmanın kaldırılmasını beklediler. Ama ne dönemin cumhurbaşkanı, ne başbakan, ne vali, ne polis, ne de jandarma kılını kıpırdatmadı. 3 Temmuz günü bilanço çıktı ortaya: 36 ölü, 8'i ağır olmak üzere 24 yaralı.

Bu katliamın suçlusu ve sorumlusu kimdi? Katliam sırasında ve sonrasında yapılan açıklamalar sorumluların kim olduğunu tüm açıklığıyla ortaya koydu.

Dönemin Cumhurbaşkanı Demirel, Sivas Valisi ve Emniyet Müdürü'ne şu talimatı veriyordu: "Güvenlik güçleri ile halkı karşı karşıya getirmeyin"! Halktan kastı şeriatçı ve faşist güruhtu. Açıkça, bırakın katletsinler, diyordu. Aynı şahıs '70'li yıllarda, faşist çeteler oluk oluk emekçi ve devrimci kanı akıtırken, "Bana kimse sağcılar adam öldürüyor dedirtemez" demişti. Katliam sonrasında dönemin Başbakanı Çiller ise şu açıklamaları yapıyordu: "Otelin saran

vatandaşlarımıza bir şey olmamıştır"; "Olayı bu kadar büyütme yanlısı, bir futbol maçında da bu kadar insan ölebilir." Sadece Demirel ve Çiller değil, bu iğrenç katliamı iktidar ortağı Sosyal Demokrat Halkçı Parti de, "irtica karşıtı" ordu da seyretti. Katliam sonrası partinin o dönemki lideri ve başbakan yardımcısı İnönü'nün açıklaması ibret vericiydi: "Devlet acz içinde kaldı."

Sermayenin çıkarları söz konusu olduğunda tüm güvenlik birimlerini seferber edebilen bir devletin nasıl acz içinde kalabildiğinin hiçbir açıklaması yoktur. Çünkü katliamın sorumlusu bizzat sermayenin kontralaşmış devletidir. Katliam hiç de o galeyana gelen, tahrik edilen bir güruhun işi değildir. Günler öncesinden planlanmış, programlı bir biçimde uygulamaya konulmuştur. Katliam bir Alevi-Sünni çatışması da değildir. Sivas'ta katledilenler sadece Alevi oldukları için değil, Pir Sultan'ın yolunda yürüyenler, zulme başeğmeyenler oldukları için katledildiler. Nasıl ki geçmişte Pir Sultan Abdal'ın başeğmez direnişçi kimliği Hızır Paşa tarafından yokedilmek istenmişse, 1993'de Sivas'ta yapılmak istenen de aynı şeydi.

Sivas katliamı bu ülkede canlı yayında izlediğimiz ilk katliamdı, ama sonucusu olmadı! Aynı zihniyet 19 Aralık'ta da katliamlarına devam etti. '93'te Sivas'ta 37 insanımızı diri diri yakanlar, bu kez 28 yiğit devrimciyi cezaevlerinde tüm toplumun gözleri önünde katlettiler. Her iki katliamın da failleri ve amaçları aynıdır. Ezilenlerin özgürlük mücadelesine set çekmek, yaşanılır bir dünya mücadelesi verenleri sindirmek ve yoketmek. Ancak günümüzün Pir Sultanları da boyun eğmeyeceklerini kanıtlamış bulunuyorlar. 19 Aralık'ta zulüm karşısında diz çökmektense ölmeyi nasıl göze aldılarsa, bundan

2 Temmuz '93'te 35 aydın diri diri yakıldı!**Sorumlusu sermaye devletidir!****Unutmadık,
unutturmayacağız!****Katliamların hesabını
işçi ve emekçiler
soracak!****İşçi Kültür Evleri**

sonra da zulme boyun eğmeyecekler!

Sivas'ın katili sermaye devleti!**Katillerden hesabı işçi ve emekçiler soracak!****Hesap sormak için 2 Temmuz'da alanlara!****Faşizme karşı omuz omuza!***İşçi Kültür Evleri***Toplumsal fanatizm mi, fanatikleştirilen toplum mu?**

Son günlerde ne tarafa baksak futbol fanatizmini görüyoruz. İnsanlar artık maçla yatıp maçla kalkıyorlar. Gündelik sohbetler Türkiye'nin karşılaşmaları, galibiyetleri vs. eksenine oturmuş durumda. Bu durum o kadar uç noktalara varıyor ki, Türkiye'nin maç yaptığı saatlerde herkes televizyonlarının başına geçiyor ve bütün iş yerlerinde üretim duruyor.

Geçenlerde haberlere çarpıcı bir örnek yansımıştı. Bir fabrikada senelerdir yapılan hak gasplarına, resmi tatillerde dahi çalıştırılmalarına ses çıkarmayan işçiler, Türkiye'nin maç yaptığı saatlerde üretimi fiilen durduruyor ve maçı seyretmeye gidiyorlar. Bu olay toplumun ne denli fanatikleştirildiğini gözler önüne seriyor. Türkiye'nin kupayı alması tamamen "milli" bir mesele haline getirildi.

Tabii ki sistem de bu durumdan fazlasıyla yararlanıyor. Yıllardır toplumu uyutacak bir afyon olarak gördükleri futbol, şimdi insanları avuçlarının içinde tuttıkları en büyük kozları haline gelmiş durumda. Toplum şu anda futbol afyonunun etkisiyle tamamen uyuşturulmuş durumda. Sistem bütün araçlarıyla (televizyonu, radyosu, yazılı basın vb.) insanları iyice uyuşturuyor ve istediğini de elde ediyor.

Futbol fanatizminin yanı sıra öne çıkarılan bir

diğer konu da maçların "milli mesele" haline getirilmesi, bu yolla Türk şovenizmini arttırma çabalarıdır. Öyle bir noktaya gelindi ki insanlar bütün dertlerini, krizi, zamları, hatta açıklıklarını bile unuttular. Kafalardaki tek şey Türkiye ve millî takımın galibiyeti. Bundan sistemin yararlanacağı pek çok şey var. Akşam haberlerinde pek bahsedilmeyen, değinilip geçilen, yalnız gece haberlerinde yer verilen konu: Zamlar. İnsanların sevinç gösterileri için sokaklara döküldükleri, kendilerinden geçtikleri saatlerde benzine zam yapılıyor. Televizyonlarda zamlarla ilgili yapılan röportajlarda çeşitli yanıtlar veriliyor. Kimisi bunun bir tesadüf olmadığını söylerken, kimisi de bu duruma alıştıklarını söylüyorlar. Ama söylenenlerin keşiştiği bir nokta var, "ulusal bir mesele" olduğunda ardından yapılan zamlar. İnsanlar artık bunu görebiliyorlar ama buna karşı henüz seslerini yükseltmiyorlar.

Bilinçli bir şekilde fanatikleştiriliyor insanlar, zorla kafalara yerleştirilen futbol fanatizmi ise artık bir yere kadar aptallaştırabiliyor insanları. Toplumun çeşitli kesimlerinden insanlar olup bitenlerin farkına varmaya başladılar. İnsanların seslerini yükseltmeyeişleri ise geçici bir durum. Kriz bahanesiyle yapılan saldırılardan çıkış yolu arayışı içinde. Dünya kupası maçlarının tam da

böylesi bir zamana denk gelmesi, toplumun bunalımdan çıkış noktası olarak maçları görmesine yolaçtı. Bu kadar stresin içinde öfkesini boşaltma ihtiyacı duyan toplum, sistemin de özel çabasıyla, bir hazine gibi sarıldı futbola. Hem de kadın-erkek, genç-yaşlı demeden, 7'den 70'e her kesimden insanı içine alarak.

Ama bu afyonun etkisi fazla uzun sürmeyeceği benziyor. İnsanlar uyuşturucunun etkisinden sıyrılmaya başladıklarında kendi gerçeklikleriyle yüz yüze kalacaklar. Ve bu defa zamlarla birlikte daha ağır koşullara mahkum edilecekler. Tıpkı TC'nin 75. yıl kutlamalarında olduğu gibi, tıpkı A. Öcalan yakalandığı zaman estirilen şovenizm dalgasının sonunda karşılaştıkları gibi. Tek bir gündeme boğulan insanlar, o gündem etkisini yavaş yavaş yitirmeye başladığı anda sarsıntı yaşıyorlar. Şimdi de yine benzer şeyler yaşanacaktır kuşkusuz.

Buradan baktığımızda devrimcilerin sorumlulukları iki kat daha ağırlaşıyor. İnsanların kendiliğinden fanatikleşmediklerini, sistemin fanatikleştirdiğini, düşmanın silahlarının ne kadar çok ve çeşitli olduğunun bilincine varıp, büyük bir ciddiyetle görev ve sorumluluklarımıza sarılmamız.

B. A. Su

Emperyalist AB'nin Sevilla zirvesi, üç gün boyunca birbirini izleyen kitlesel protestolara sahne oldu...

"Sermayenin ve savaşın Avrupası"na karşı geniş çaplı kitle gösterileri

20-22 Haziran tarihleri arasında AB'nin 15 hükümet ve devlet başkanı, dönem başkanlığı sona eren İspanya'da son kez biraya geldiler. Berlin duvarının yıkılışını naralar atarak kutlayan batılı emperyalistler, Sevilla'da kale duvarlarını daha da sağlamlaştırmak ve sermaye için sınırsız dolaşım sağlarken dünyanın yoksul halklarına karşı duvarlarını daha da yükseltmek için buluştular.

İspanya'nın gerici Aznar hükümeti daha günler öncesinden Sevilla'ya gelecek 15 ülkenin devlet ve hükümet başkanlarını korumak üzere kente 10 bin polis ile yığınak yapmıştı. Havada avcı uçakları, denizde donanma gemileri hazır bekletiliyordu. Sınırlarda Şengen anlaşması bir kez daha ihlal edilerek küreselleşme karşıtları geri çevrildi. Portekiz'den gelen 500 kişilik bir grup İspanya'ya sokulmadı. Şehre tüm giriş çıkışlar kontrol altına alındı, kimlik kontrolleri yoğunlaştırıldı, aramalarda ele geçen pankart vb. malzemeye el konuldu, kentte tüm benzın satışları ve nakliyatı yasaklandı.

Tüm bunlara karşın sokaklardan yine üç gün boyunca yüzbinlerin başka bir dünya özlemlerini dile getirdiği şiarlar yükseldi. "Sermayenin ve savaşın Avrupası!" protesto edildi. Sevilla halkı protesto gösterilerini yol kenarlarında birikerek, balkonlardan sıkılı yumruklarını kaldırarak, alkışlayarak, sloganları birlikte atarak destekledi.

Açılışı genel grevle işçi sınıfı yaptı

Eylem sahnesine önce işçi sınıfı çıktı, ilk sözü o söyledi. 19 Haziran'da Basklıların yaşadığı bölgeler, 20 Haziran'da ise İspanya'nın geriye kalanı, Aznar hükümetinin işten atmaları kolaylaştıran ve işsizlik parası yasasını sertleştiren "iş piyasası reformu"nu protesto eden işçi sendikalarının genel grevleriyle sarsıldı.

19 Haziran Çarşamba günü Basklı sendikaların genel grev çağrısına Basklıların yaşadığı bölgelerde yüzde yüz katılım sağlandı. Gazeteler basılmadı, televizyon ve radyolar sustu, işyerlerinde bantlar çalışmadı, kamu ulaşımı durdu.

20 Haziran Perşembe günü ise İspanya genelinde bir genel grev yaşandı. Bu 1994 yılından sonra İspanya'da yaşanan ilk genel grevdi. Greve ilk başta Basklıların yaşadığı bölgeden daha düşük bir katılım gözlenirse de, İspanya genelinde kamu ulaşımı ve endüstri sektörleri başta olmak üzere büyük ölçüde hayat durdu.

Basklılar'ın grevi aktif geçerken, İspanya'daki grev daha pasif sürdü.

Çarşamba günü Bask'ın Bilbao kentinde grevdeki işçiler yollara ateşler yakarak barikatlar kurdular ve grev komiteleri oluşturdular. Bu komiteler, küçük işletme ve işyerlerine giderek, dükkanları ve işyerlerini kapatmaları ve genel greve katılmaları için çağrı yaptılar. Çok sayıda otobüs grev komitelerince depolarından çıkarılmadı, çalışan vasıtaların tekerleri patlatıldı. Maalesef Bask bölgesinde İspanya sendikaları UGT ve işçi komisyonları CCOO üyesi işçiler Basklıların genel grev çağrısına uymayarak grev kırıcıları yaptılar, işlerinin başına gitmek istediler. Bu nedenle birçok yerde grev kırıcısı rolündeki

İspanyol işçilerle Basklı işçiler aralarında kavga çıktı. Grev komitesinin, grev kırıcılarının çalışmasını aktif olarak engellemek istediği yerlerde polis ile gergin anlar yaşandı.

Bask bölgesinde genel grevin Çarşamba günü yapılması ve grev komitelerinin aktif faaliyet göstermesi, Basklı ve İspanyol sendikaları arasında yaşanan kavgadan kaynaklanıyor. Basklı sendikalar, İspanyol sendikalar tarafından genel grev görüşmeleri ve kararlarının dışında tutulmalarını protesto etmek için, kendi bölgelerinde genel grevi bir gün önceye aldılar.

Bask bölgesinde gerçekleştirilen greve, 1999 yılında yaşanan ve İspanyol sendikalarının da destek verdiği 35 saatlik iş haftası için yapılan grevden daha yoğun bir katılım sağlandı.

Basklıların yerel hükümetlerinin aksine İspanya hükümeti Perşembe günü gerçekleşen grevin "normal" şartlarda geçtiğini, hatta bir "genel grev havasının hissedilmediği"ni söyleyerek grevi küçümseme yolunu seçti. Sendikalar genel greve %84 oranda katılımından söz ederken, hükümet bu oranı önce 8, sonra %16 olarak açıkladı.

Aynı anda bir çok eylem ve etkinlik

Perşembe günü Sevilla'da onbinlerce grevci işçinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı (Katılım ile ilgili 200 bine kadar değişik rakamlar veriliyor). Genel grevin hava alanlarında da sürmesi nedeniyle AB şefleri zirve toplantısına planlanan zamanda başlayamadılar. Bu yüzden zirve Cuma günü öğleden sonra ancak

Avrupa "uygarlık projesi"nin emperyalist, gerici ve ırkçı içyüzü...

A. Güneş

Emperyalist sermaye ve meta akışı için her türlü engeli yıkanlar, kendi ülkelerine insan akışına karşı ırkçı önlemler alıyorlar...

Batı Avrupalı emperyalistler yoksulluk denizinde yüzen zengin adalarının çevresini yeni duvarlarla örüyorlar...

Avrupalı emperyalist liderler 1 Temmuz'dan itibaren Danimarka'ya geçecek olan dönem başkanlığı öncesinde gerçekleşen son zirve için Güney İspanya metropolü Sevilla'da bir araya geldiler. Toplantının ana gündemini Avrupalı dışişleri-içişleri bakanlarının, komisyonlarının aylardır tartışıp taslaklar hazırladıkları "Avrupa'ya yönelik yasadışı göçmen akımını durdurmak için alınacak önlemler" oluşturuyordu. Avrupalı emperyalistlere göre "zengin kuzey"i "yoksul güney"in göç akınlarından korumak için Avrupa'da göçmenlere karşı izlenen "liberal politikalar" terkedilmeli, bunun yerine bir süredir Danimarka'nın uyguladığı sert politikalara yönelinmeliydi.

Bu amaçla başta İngiltere, İtalya ve İspanya olmak üzere Avrupalı emperyalistler kaçak göçmenlere karşı Avrupa'nın duvarlarının daha da yükseltilmesi gerektiğini savunurken, İngiltere ve İtalya'nın yaptığı gibi denizden gelebilecek "tehlike"ye karşı savaş gemilerini kullanarak, uzaya ise uydu yerleştirilerek göçün nasıl engelleneceği üzerine taslaklar hazırladılar.

Europol polis dairesinin verdiği bilgiye göre, tahminen yılda 500 bin kişi AB'ne yasadışı olarak giriyor ve bunun 400 binini sığınmacılar oluşturuyor. Dünya ölçeğinde ise, yoksulluk ve açlıktan, doğal felaketlerden, faşizm ve savaştan dolayı ülkelerini terkederek yeni ve daha yaşanabilir koşullar için göç eden insanların sayısı 70 milyon. Bununla kıyaslandığında dünyanın en zengin kıtası Avrupa'ya sadece %1'in altında göçmen geliyor. Ama ne de olsa bu oran 1993 yılından 13 kat daha fazla ve bu da özgürlük şampiyonu Avrupalı emperyalistlerin

harekete geçmesi için yeterli.

Avrupa Birliği'nin göç sorununu son zamanlarda ana gündem yapmasının nedenlerinden biri, Avrupa'da son iki yılda güçlenen yabancı düşmanı gerici ve faşist partilerin birbirini izleyen seçim başarıları. Avrupa'da 13 sosyal demokrat hükümetten şu an sadece 5'i kalmış durumda. Halen işbaşındaki hükümetlerden 8'i gerici ve faşist partilerden oluşuyor. Bu gerici ırkçı-faşist partiler göçmenler üzerinden siyaset yaparak oy potansiyellerini daha da artırmayı hedefliyorlar. Göç ile ilgili kararlarda sosyal demokratlar, büyük güç kaybettikleri bu koşullarda, kolayca ikna olabilecek durumdadır. Gerici faşist partiler ise sosyal demokratlardan gelebilecek itirazların çok cılız olacağını ve kaale alınır bir yanının olmadığını çok iyi biliyorlar.

Göç sorununun ana gündem yapılmasının diğer bir nedeni de, Avrupa Birliği'nin doğuya genişlemesi sürecidir. Bilindiği gibi 2002 Aralık ayında AB'ne 10 yeni üye ülkenin katılması hedefleniyor. Bu ülkeler birliğe katılmadan önce emperyalist Avrupa, sınırlarını yasadışı "sızmalara" karşı sağlamlaştırmayı güvencelemek istiyor.

Avrupalı emperyalistler aylardır bu yönlü ön çalışmalar yürütmüşlerdi. İçişleri bakanları Avrupa'nın doğuya genişlemesinden önce ortak bir göç ve yabancılar yasasında anlaşmak istiyorlardı. Sınırların daha sıkı korunması, polis teşkilatları arasında sıkı işbirliği, tüm Avrupa'da uygulanacak ortak bir iltica yasasının çıkarılması konularında ortak görüş birliğine vardılar ve bunu bir taslak halinde Sevilla zirvesine sundular.

17 Haziran'da da dışişleri bakanları bir araya

başlayabildi.

AB hükümet ve devlet başkanlarının katıldığı zirveye paralel olarak Avrupa'nın kalelerine karşı çıkan işçi, emekçi, köylü ve gençler de sokaklarda "Sermayenin Avrupası'na hayır!" diyerek "başka bir dünyanın mümkün olduğunu" bir kez daha haykırdılar.

Cuma günü dar sokakları ve küçük büyük meydanlarıyla Sevilla'nın her yerinde yürüyüşler, mitingler, toplantılar kısaca eylem vardı.

"Hiç kimse yasadışı değildir!" şiarı altında göçmen ve sığınmacıların hakları için "Enternasyonalizm yürüyüşü" gerçekleştirildi. Başka bir yerde ise geri ve bağımlı ülkelerin borçlarının silinmesi için gerçekleştirilen yürüyüşler sürüyordu.

Yine bir alanda finans politikaları üzerine bir miting, başka bir alanda anti-militarist miting, bir diğer alanda ise ekoloji üzerine mitingler gerçekleştirildi. Buralarda yapılan konuşmalarda, taşınan dövizlerde, oynanan sokak tiyatrolarında, AB'nin tarım ve askeri politikalarının yanısıra geri ve bağımlı ülkelere uyguladığı politikalar eleştirildi. Yoksulluğun asıl nedeninin yoksul ülkelerin borçlandırılması olduğu vurgulandı, bu borçların silinmesi talep edildi.

Bunları feministlerin yürüyüşü ve başka bir alanda gerçekleştirilen işsizliğe karşı yürüyüş izledi.

400 kadar yasadışı göçmenin sığındığı kilisenin önü ise tüm gün boyunca eylem alanıydı. Burada polis her türlü provokasyonu denedi. Zaman zaman polis ile

gelerek göçmen sorununu tartıştılar. İspanya'nın göçmen gönderen geri ve bağımlı ülkelere yapılan yardımların kesilmesi biçiminde bir yaptırım uygulanması önerisi İtalya, İngiltere, Avusturya tarafından büyük bir hararetle desteklendi. Bilindiği gibi İngiltere, 30 bin yasadışı göçmeni geldiği ülkelere geri gönderme kararı alarak göçmenlere karşı amansız bir savaş başlatmış ve bunu Akdeniz'de savaş gemileri bulundurma kararıyla sürdürmüştü. Fransa ve İsveç şimdiye kadarki politikaların devamından yana tavır takınırken, Almanya'nın sıkıntısı ise alınacak kararların kendilerinin geçtiğimiz aylarda kararlaştırdıkları göç yasası ile çelişmemesi.

AB emperyalistleri sınırların göçmenlere kapatılmasını insan kaçakçılığı ile mücadele kılıfına, büründürerek gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Ve bunu, daha hızlı bilgi alışverişi, daha fazla gözetleme tekniği, personelin aynı düzeyde eğitimi, insan kaçakçılarının rotasını belirleyen uyarı sistemi ve Akdeniz'e kaçak insan taşıyan gemilere karşı savaş gemileri yerleştirme yoluyla sağlamayı hedefliyorlar.

Ayrıca Avrupa'nın sınırlarını ortak koruma adı altında, kısa, orta ve uzun vadeli önlemler düşünülüyor. Kısa vadeli önlemler çerçevesinde, tüm AB ülkelerinde birbirine uyumlu yasalar, sahte pasaportların tanınmasının kolaylaştırılması, daha iyi teknik donanım ve personelin ortak eğitimi, bilgi alışverişi ve ortak güvenlik analizleri hedefleniyor. Orta vadede Yunanistan, İspanya, İtalya ve Almanya'da korunması zor ve uzun sınırların gözetlenmesi için mali finansmanın eşit paylaşımı düşünülüyor. Uzun vadeli önlemler arasında da 2008 yılından itibaren uzaya yerleştirilecek Galileo uydusu aracılığı ile Avrupa gözetim altına alınacak. Ayrıca AB bünyesinde suçlu veya aranan kişilerle ilgili bir bilgi bankası oluşturulması, Avrupa'nın dış sınırlarını korumak için

dayanışmacı gruplar arasında çatışmalar yaşandı.

Üniversitenin spor salonu da kaçak göçmenler tarafından iki haftadır işgal altında tutuluyordu. İspanya'da bulunan Kuzey Afrikalı mevsimlik işçiler, özellikle seralarda en ağır sömürü koşullarında çalıştırılıyorlar. Bunlar kentin dışında derme çatma barakalarda yaşıyorlar. Çoğu kaçak olan bu işçiler, son yıllarda Doğu Avrupa'dan daha ucuza getirilen işçilerin çalıştırılması nedeniyle, işlerini kaybetmekte veya oturma süreleri uzatılmamakta. Kendi ülkesine de geri dönemeyen işçiler böylece burada kaçak duruma düşürülmektedir. Halen spor salonunda bulunan, çoğunluğunu Kuzey Afrika'dan turist vizesiyle ve mevsimlik işçi olarak gelen, oturma izinleri uzatılmayan 400 kişinin içine düşürüldükleri durumu protesto için başlattığı açlık grevi de iki gün boyunca ziyaretçi akınına uğradı.

Yine iki gün boyunca tüm dünyadan gelen insanların katıldığı, yeni liberal küreselleşmeye karşı alternatifler üzerine tartışıldığı, Birlik'in göç politikasının sert bir dille eleştirildiği forumlar düzenlendi.

"Eğitim meta değildir!" sloganıyla öğrenciler de sahnedeydi

Avrupa'nın çeşitli ATTAC grupları toplantısında GATS ile ilgili ve "başka bir dünya mümkün" başlığı altında ortak bir deklarasyon kaleme alındı.

çokuluslu sınır güvenlik birliklerinin kurulması hedefleniyor.

Sevilla zirvesi bunların tümünün karara bağlanmasına yetmedi, bir kısmı Danimarka'da yapılacak zirvede tartışılmak üzere ertelendi. Göç konusunda alınan kararlar zirvenin sonuç bildirgesinde şu şekilde yer aldı: Sınırlarını yeterince koruyup gözetlemeyen göç kaynağı ülkeler veya transit ülkeler bunun sonuçlarına katlanmalı. Eğer 3. ülke (transit ülke kastediliyor) AB ile işbirliği yapmaz ise yaptırıma konu edilmelidir. Göç AB ve ona üye ülkelerin göç kabul etme kapasitesi ile birleştirilmeli...

Bunun dışında 2002 yılının sonuna değin dış sınırlarda ortak uygulamalar karara bağlandı. Ayrıca 3.

ülkelerin kaçak göçmenleri kabul etmek zorunda olduğu ve iltica ile ilgili daha seri kararlar alınması da kararlaştırıldı. Batı Avrupalı emperyalistler yoksulluk denizinde yüzen zengin adalarının çevresine duvarlar dikiyorlar. Kendilerinin neden olduğu yoksulluktan, açlıktan ve savaşlardan kaçan insanlara karşı diktikleri kale duvarlarını daha da yükselterek, daha

çok teknik donanım, daha çok silah yığarak korunmaya çalışıyorlar.

Ama nafi! Bugün tüm dünyadaki yoksul halkların sesine Avrupalı emperyalistlerin kendi kale duvarları içinde de sömürdükleri, yoksullaştırdıkları işçi ve emekçilerin "Başka bir dünya mümkün!" diyen, "Sermayenin ve savaşların Avrupa'sına hayır!" diyen sesleri karışıyor. Bu sesler emperyalist metropollerin sokaklarından, alanlarından yükseliyor. Hergün biraz daha artan sayıda insan emperyalist şeflerin inlerinin dibine dikiliyor ve onlar ancak en yüksek donanımlı silahlar ve ordularla korunabilir duruma geliyorlar. Ve birgün işçi ve emekçiler bu duvarları yerle bir ettiklerinde, emperyalist barbarlar kendi diktikleri duvarların göçükleri altında ebediyen yok olup gidecekler.

Avrupa'nın değişik ülkelerinden gelen "Education is not for sale" (Eğitim satılık değildir) grubu da neoliberal eğitim politikası, eğitim sorunu, Avrupa'da sürdürülen eğitimde özelleştirmeler, paralı eğitim saldırıları üzerine forumlar gerçekleştirdiler, fikir alışverişinde bulundular.

İspanya'da yüksek okul öğrencileri geçtiğimiz yıl sadece zengin çocuklarına okuma olanağı bırakan yüksek öğrenim yasasında yapılması düşünülen değişikliklere karşı aylarca boykota gitmişler, kitlesel yürüyüşler, militan gösteriler gerçekleştirmişler ama yenilmişlerdi. Mücadele bayrağı bu kez Almanya'nın yüksek öğrenim gençliğinin elindeydi. Ama sadece İspanya ve Almanya değil, İngiltere, Yunanistan, Belçika, Avusturya yüksek öğrenim gençliği de eğitimde özelleştirmeler ve paralı eğitim dayatmasıyla karşı karşıyalar...

Aynı akşam saat 19-23:00 arası yüksek okul öğrencilerinin bir yürüyüşü yapıldı. Tüm Avrupa'dan Sevilla'ya gelmiş olan öğrenci gruplarının da katılımıyla binlerce kişilik bir eylem gerçekleştirildi. Sermayenin ve devletin gençliğin dinamizmi ve militanlığından ne denli çekindiği belli oluyordu. Polis bu yürüyüş öncesi tüm kentte kontrolleri sıklaştırmış, tüm yolları kapatmıştı. Göstericilerin toplandığı meydana giriş çıkışlara da sadece arama yaparak izin vermişti. Yürüyüş boyunca da provokasyon ortamı yaratmaya çalıştı. Tüm bunlar yürüyüşün baştan sona militan coşkulu ve dinamik geçmesini engelleyemedi.

Öğrenciler "eğitim meta değildir!", "Bizler anti kapitalistleriz!", "yaşasın dayanışma!", "Bush, Şaron.....terörist!", "Yaşasın intifada!" sloganlarını coşku ile tüm eylem boyunca attılar. Yürüyüş bitiş alanında kendini bekleyen diğer gruplarla birleşti ve gece geç saatlere kadar müzik gruplarının bir açık hava konserine dönüştü.

100 binden fazla kişinin katıldığı büyük gösteri

Cumartesi günü ise 100 binin çok üzerinde kişi, "Başka bir Avrupa ve demokratik, adil ve eşit bir dünya!" sloganıyla yürüdü. Yürüyüşü organize edenler katılımın 250 bin civarında olduğunu söylüyorlar.

Yürüyüş kolunun başında emperyalist küreselleşme karşıtları yer almışlardı. Bu kortejlerde her grup ve çevre rengarenk semboller, maketler, küreselleşmeyi ve Avrupa Birliği'nin neo-liberal politikalarını protesto eden pankart ve dövizler taşıdılar, müzikler eşliğinde dans edip sloganlar atarak yürüdüler. Ardından sendikaların kortejleri geliyordu. Burada işçiler tok bir biçimde ve büyük bir coşkuyla, hiç susmamacasına sloganlar haykırdılar. PAME pankartı ardında yürüyen Yunanlı işçiler "Yaşasın Filistin halkının direnişi!", "Savaşın Filistin halkına özgürlük!" sloganlarını sık sık attılar ve bu sloganları tüm kitleye attırdılar. Anarco Sendikalist CGT "Başka bir dünya mümkün" sloganını öne çıkarırken, Basklı gruplar da "Kapitalizme Karşı Küresel İntifada!" pankartları ile yürüdü. Yürüyüş reformist çizgideki İspanya Komünist Partisi (PCE) de aktif olarak katıldı. Bu partinin kortejinde Marx, Engels, Lenin portrelerinin yanısıra başka bir Avrupa alternatifinin sosyalizmde olduğu yazılı pankartlar taşıdı.

Daha Sevilla zirvesi bitmeden emperyalistlerin diğer zirvelerini (1 Temmuz'dan itibaren dönem başkanlığını üstlenecek olan Danimarka'da 13-15 Aralık tarihlerinde gerçekleşecek Avrupa Birliği zirve toplantısı, 2003 yılında Fransa'da toplanacak G-7 zirvesi) protesto etmek için çağrılar yapıldı.

Liseli gençlik çalışmamız...

Bir yıl boyunca yaygın, etkin ve sistemli bir çalışma yürüttük!

Uzun bir aradan sonra genç komünistler yılın başında liseli çalışmasını başlattılar. Hayli dağınık ve örgütlülüğün son derece zayıf olduğu bu alan kendine özgü bir dizi sorunu içinde barındırıyordu.

Bu alanın kendi sorunları bir yana, bizim için en temel sorun bu alandaki deneyimsizliğimizdi. Bizim dışımızda bu alanda çalışma yürüten örgütlülüklerin çalışmalarından da kendi cephemizden önümüzü açacak bir deneyim edinemedik. Zira bu alana ve alanın sorunlarına bakış temelden farklıydı. Farklılıkların en belirgin olarak ortaya çıktığı nokta, sorunların çözümü için liselere dönük politikaların, öncülük edenlerin mi yoksa hedef kitlenin mi ihtiyaçlarına göre şekilleneceğiydi. Bu noktada sözü edilebilecek tek çalışma İDLB'nin çalışmasıydı. İDLB ve çalışmalarına karşı bakışımız başından beri netti. Bu örgütlülükler kendi dar ihtiyaçlarını liseli kitlesinin ihtiyaçları gibi algılıyor, sonuçta darlıktan kurtulamıyorlardı. Bu yönüyle liseli gençliğin öz örgütlülüğü olmaktan da bir hayli uzaktılar. İDLB 5. Kongresi öncesi yaşanan ayrışma da bu bakışımızı destekler nitelikteydi. Yeni Demokrat Gençlik (YDG), 7 LÖB ve bir LÖS girişimiyle birlikte, İDLB'de dar grup çıkarlarının hakim olduğunu, bu haliyle çalışma yürütme imkanı kalmadığını söyleyerek, İDLB'den ayrıldıklarını ilan ettiler.

Biz genç komünistler ise, geleneksel yapıların yaşadıkları bu darlığı ve dar grup çıkarlarını kitlenin çıkarlarının önüne koyma bakışını çoktan mahkum etmiştik. Kendi varlık koşullarımızın ve hedeflerimizin başına da dar grupçu anlayışı kırma ve liselilerin kendi bağımsız öz örgütlülüklerini yaratma hedefini koyduk ve bu bakışla hareket ettik.

Çalışmamızda ilk adımı eldeki güçlerimizin toparlanmasıyla attık. Bu ilk toparlanmadan sonra önümüze hedeflerimizi koyduk ve belli bir planlama yaptık. İlk hedefimiz ilişki ağını genişletmek ve yoğun bir ajitasyon-propaganda faaliyetine başlamaktı. Bunun için ilk aracımız ise, liselilere dönük bir bülten çıkarmak, bunun aracılığıyla liselilerin kendi sorunlarını kavramalarını sağlamaktı. Bu sürece denk gelen kamu emekçilerinin 1 Aralık eylemini de gündemimize aldık ve ilk kez bu eylemde kendimizi ifade ettik. Gene 1 Aralık eylemi vesilesiyle çıkardığımız bildiriye dar da olsa dağıttık.

Bu süreçten sonra liselilerin har(a)çlandırılması ve yeni YÖK yasa tasarısı gündeme geldi. Bu iki saldırı bütün bir yıl boyunca iki temel gündemimiz oldu. Yanı sıra ÖSS, AOÖSP, staj sömürüsü ve zindan direnişi işlediğimiz diğer gündemlerimizdi. İlk çalışmalarımızdan aldığımız olumlu sonuçlardan sonra daha uzun vadeli hedef ve planlama yaptık. Yeni güçlerin de katılımıyla esnek bir örgütlenme aracı olan yaklaşık 8 liseden katılımın olduğu Liseli Platformu kuruldu. Platformun kurulmasıyla birlikte çalışmalara platform bileşenleri yön vermeye başladılar. Platform, çalışmanın genişletilmesi ve yaygınlaşmasında etkili bir araç oldu. Mücadele eğilimi taşıyan liselilerin kendilerini varedebilecekleri ve üretebilecekleri bir alan açılmış oldu.

Yapılan uzun vadeli planlamada şu araçlar belirlenmişti: Takvimsel eylemlere katılımın örgütlenmesi, paneller, film gösterimleri, şenlikler, piknikler, bildiri, afiş, kuşlama, imza kampanyası,

okul toplantıları vb. Bu araçların birçoğunun bu alanda denenmemiş olması ve bizim deneyimsizliğimiz işimizi bir hayli zorlaştırıyordu. Bir bakıma düşe kalka da olsa bu işi başaracak ve deneyim kazanacaktık. Çıkardığımız bültenlerin dağıtımını, ilk dağıtım olmasına rağmen belli bir genişlikte yapıldı. Bu pratik, olanakların genişliğini gösterdi. İlk dönemi yaptığımız bir şenlikle kapattık.

İkinci dönemin başlamasıyla çalışmalarımız da belli bir tempo kazandı. Bahar sürecine yaklaşıyor olmak da ayrı bir motivasyon

yoğunlukta ve genişlikte dağıttık. Liselerde çok alışıldık olmayan bu bildiriler ciddi bir etki yarattı. Yer yer saldırılara uğradık. Bir arkadaşımız TMSŞ ekiplerince gözaltına alındı. Başka bazı yerlerde ise okul bekçileri ve faşist öğrenciler dağıtımımızı engellemeye çalıştılsa da başaramadılar.

Bildiri dağıtımının bitimiyle birlikte çalışmalarımızı 1 Mayıs'a kilitledik. 1 Mayıs'ı önceleyen bir aylık süreç boyunca yoğun bir faaliyet örgütledik. Okul toplantıları, film gösterimleri 3-4 okulda devreye sokuldu. Diğer alanlarda ise bunun olanaklarını bulamadık. Bir diğer etkinliğimiz piknik gezisi oldu. Belirlediğimiz tarihte yağmur yağması nedeniyle bir hafta sonrasına erteledik. Bir hafta sonrasına yağmur yağmasına rağmen pikniğimizi gerçekleştirdik. İçerik olarak anlamlı olmasına rağmen düşündüğümüz kitlesellikte geçmedi. Başka bir çalışmamız ise afişti. Platform imzasıyla hazırladığımız afişleri E-5'e yoğun bir şekilde yaptık. 1 Mayıs'a dönük ilk politik-pratik çalışma olması ayrıca ilgi topladı. Bu yoğun çalışmaya rağmen 1 Mayıs alanına düşündüğümüz kitlesellikte katılmadık. Bunda pikniğin zayıf geçmesinin önemli bir payı oldu.

1 Mayıs'taki tablomuz eksik ve zaaflı kalan yönlerimizi de ortaya çıkardı bir bakıma. Bu eksiklik ve zaaflarımıza yüklenerek, "Parasız eğitim, sınavsız üniversite!" şiarıyla bir kampanya başlattık. ÖSS ve AOÖBP eşitsizliklerini hedefe koyan, bunlarla birlikte liselerin har(a)çlandırılması, yeni YÖK yasa, staj sömürüsü, emperyalist savaş, Filistin halkının direnişiyle dayanışma ve F tipi tecrit terörünü de içeren bir kampanya yürüttük.

Kampanyamız hedeflenenler bakımından sonuçlarına ulaşmış bulunuyor. Birinci olarak yoğun bir ajitasyon-propaganda ve teşhir faaliyeti örgütlendi. İkinci hedefimiz, kampanya vesilesiyle yeni ilişkiler yakalamak, yeni diyaloglar geliştirmekti.

Çıkardığımız afiş, kuş, bildiri gibi materyallerle son derece yoğun bir propaganda-ajitasyon çalışması yürütüldü. Dağıtılan bildiriler ve afişler bir öncekini aşan bir yoğunluk ve yaygınlıkta yapıldı. Kuşlamalar ile bildirilerin girmediği okullara girildi. Liselerde oldukça anlamlı bir ilgiyle karşılandı. Bu kampanyanın bir parçası olarak düzenlediğimiz piknikte de çalışmanın olumlu sonuçlarını aldık.

Çalışmamız devlet tarafından da yoğun ilgiyle karşılandı. Afiş yapan iki arkadaşımız gözaltına alındı. Bildiri ve kuşlamaların girdiği bütün okullara ardından polis de girdi. Bazı okullar neredeyse basıldı.

Hedefimiz, yürüttüğümüz çalışmanın bir sonucu olarak genel liseli kitlesi üzerinde politik bir etki yaratabilmek, liselilerin öz örgütlülüğü olabilmek, başlarını kaldırdıklarında bizi görmelerini sağlayabilmektir. Bu noktada ciddi bir mesafe katettiğimizi düşünüyoruz. Zira başladığımız günden bu yana büyük bir yol almış bulunuyoruz.

Bunların yanı sıra çalışmamızın elbette eksiklikleri

kaynağıydı

bizim için. Dönemin başında liselerin har(a)çlandırılmasına ve paralı eğitime karşı bir imza kampanyası başlattık. İlk başlarda istediğimiz gibi gitmese de ortalarına doğru iyi bir tempo tutturduk. Bu çalışma sırasında okul idaresine yakalanan arkadaşlarımızın bir kısmı gerilerken, çalışmayı savunan ve idarecilerin bu sürece dair ne yaptıklarını sorgulayan arkadaşlarımız çalışmayı daha da ivmелendiriler. İmza çalışması kendi darlığımızı aşan bir tarzda yapıldı. Yaklaşık 1500 imza toplandı. Bu çalışmanın akabinde bahar eylemlilikleri 8, 12, 16 ve 21 Mart'a da girmiş olduk. Okullarda düzenlenen toplantılar ve yer yer sınıf konuşmaları eşliğinde yürütülen yoğun bir faaliyetle 8 Mart'a kitlesele katılım sağladık.

8 Mart'ın ardından ise liselerin har(a)çlandırılmasına karşı okullarda dağıtılmak üzere bir bildiri çıkardık. Bu bildirileri bir öncekini aşan

de var. Bunların başında çalışmanın içinde olan ve diyalogumuz bulunan ilişkilerde sürekli bir sirkülasyonun yaşanmasıdır. Yıl boyunca önüne geçemediğimiz bu sorunu mutlaka çözmek durumundayız. Bunu ise ancak, ilişkilerimizi ve diyalog içinde olduğumuz gençleri yapabilecekleri kadar bir işin parçası yaparak, bu işe kendi üretimlerini katmalarına yardımcı olarak aşabiliriz. İnsanlar emek harcarsa eğer o işi sahiplenir, ileriye taşıma kaygısı duyarlar. Bunu mutlaka başarmak zorundayız.

Bir diğer eksikliğimiz üniversite çalışmasıyla kurulan bağın zayıflığıdır. Her iki alanı da kesen YÖK yasası gibi temel bir sorun üzerinden pekala pratik planda da ortaklaşılabilir. Aşmamız gereken sorunlardan biri de, ülkenin diğer gündemlerine karşı da belli çalışmalar yapmak, bu gündemler aracılığıyla farklı öğrenci kesimleriyle ilişki kurmak olacaktır.

Sonuç olarak, yıl boyunca yürüttüğümüz çalışmalarımız uzun vadede yürüteceğimiz liseli gençlik çalışmasının köşe taşları olacaktır. Başta sözünü ettiğimiz deneyimsizlik bizim için artık büyük ölçüde geride kalmıştır. Toplam faaliyetin bir ürünü olarak belli bir güç birikimimiz ve ileriye çıkma potansiyeli taşıyan geniş bir ilişki ağımız bulunuyor. Bunun yanı sıra küçümsenmeyecek genişlikte (içerden ve dışardan) bir dağıtım ağı oluşturduk. Sayıları bini aşan iki ayrı afiş çalışması yürüttük. Yine üç ayrı gündemli binlerce bildiri dağıttık. 4 sayılı bülten çıkarmayı başardık. Hem de kendi gücümüze dayanarak. Her sayıyı en az 250 adet çıkararak geniş dağıtımını yaptık.

Bu saydıklarımız bizim için asla bir övünme konusu değildir. Tersine, bu aynı zamanda bizim sınırlarımızı da anlatıyor. Bu faaliyetleri kendi öz birikimimize dayanarak yürüttük. 6-7 yıldır liseli gençlik içinde çalışma yürüten anlayışlarla karşılaştığımızda, fazlasıyla ilerde olduğumuzu rahatlıkla ifade edebiliriz. Kafa sayısı bizim için hiçbir biçimde ölçü değildir. Dayandığımız taban, ileriye dönük perspektif ve iradi tutumdur asıl belirleyici olan. Biz hiçbir biçimde yürüttüğümüz faaliyette sergilediğimiz performans abartmadık, abartmayacağız da. Ama emeğimizin ürünlerini de küçümsemeyeceğiz. Yönümüz hep ileriye dönük olacak.

Çalışmamızın bundan sonraki temel hedefi, yürütülen güçlü propaganda-ajitasyon ve kitle çalışmasının bir sonucu olarak eylemsel bir hattın tutturabilmesidir. Eylemle bütünleşmeyen bir çalışma kalıcı sonuçlar üretmez. İkinci temel hedefimiz ise kurumsallaşabilmektir. Bundan ilk anlaşılması gereken iç örgütlülüğün kurumsallaşabilmesidir. Yani güçlerin kalıcılaştırılması ve süreklileştirilebilmesi ve liseli gençliğin, işçi gençliğin, emekçi semt gençliğinin ortak mücadele çerçevesinde buluşturulabilmesidir. Bunların bir araya gelmesini, sosyal, kültürel etkinlikler içinde yer almasını sağlayabilecek kurum ve örgütlülüklerin yaratılabilmesidir. Bu adımları atmak için ilk fırsat önümüzdeki yaz sürecidir. Bu yaz sürecini hedeflerimize ulaşmak için en iyi bir şekilde kullanmalıyız. Bunun imkanlarına sahibiz. Yeter ki kullanmasını başarabilelim.

Anadolu Yakası'ndan genç komünistler

İşçi sınıfının partisi olma iddiası onun genç ve en dinamik kesimini kazanma iddiasıdır da...

Yaz dönemi çalışması ve işçi gençlik

Yeni bir yaz dönemine girerken yaz dönemi gençlik çalışmasına ilişkin bir perspektif belirlemiş bulunmaktayız. Bu perspektif çerçevesinde, seçilmiş alanlara yönelik politikalar belirlemek ve bu politikaları hayata geçirecek yol, yöntem ve araçları oluşturup kullanmak sorumluluğu ile yüzyüzeviz. Bunun için de öncelikle geçmiş yılların yaz dönemi gençlik çalışmasının deneyimlerinden faydalanmalıyız.

Yaz dönemi gençlik çalışmamızın başlıca mekanları genç işçilerin yoğun olarak çalıştığı sanayi sitesi vb. alanlar ile gençliğin sosyal yaşam alanı olan semtler olmalıdır. Örneğin, biz bir sanayi sitesini hedefliyorsak, daha önce burada bir hareketlilik yaşanmış mı, bizim dışımızda faaliyet yürüten başkaları var mı, burada çalışan işçiler hangi semtlerde oturuyorlar? Ya da hedefimiz bir semt ise, gençlerin yoğun olarak gittiği yerler nereler? Semtteki DKÖ'leri, yöre dernekleri bu açıdan ne ifade ediyor? Bu ve benzeri konularda alanın asgari bilgisine hakim olmak durumundayız.

Bugün genç işçilerin yoğun olarak çalıştığı yerlerin başında gelen sanayi siteleri aynı zamanda meslek lisesi öğrencilerinin staj gördüğü yerlerdir. İçerisinde çıraklık eğitim merkezlerinin de bulunduğu sanayi siteleri, staj ve çırak sömürsünün en yoğun yaşandığı alanlardır. Metal, plastik, tekstil başta olmak üzere çeşitli sektörlerden genelde 5 ile 30 kişinin çalıştığı atölyelerden oluşan sanayi siteleri tam bir sömürü cehennemidir. İşçilerin çoğu sendikası, sigortasız, günde 10-14 saat çalışmaktadır. Sağlıksız çalışma koşullarının yanında iş kazaları buralarda her gün yaşanan olağan şeylerdir. Tüm bunlar faaliyetimiz açısından fazlasıyla malzeme sunmaktadır.

Çalışmamızın temel güçleri dışındaki çevre ve çeper güçlerimizi, ilişkilerimizi, marjinal sektörlerden de bu tür yerlerde çalışmaya yönlendirmeliyiz. Yaz dönemi gençlik çalışması aynı zamanda toplamında sınıfı daha yakından tanıyacağımız ve sınıf çalışmasında deneyim kazanacağımız bir alan olacaktır.

Semtler kendi güçlerimizle beraber genel olarak işçi, işsiz, öğrenci gençliğin ortak sosyal alanlarıdır. Gençliği kazanmak, onu her alanda kuşatmayı gerektirir. Okullarda yeni insanlarla kurduğumuz

ilişkilerimizi sürdürmek ve geliştirmek aynı zamanda o insanların sosyal çevresiyle yeni ilişkiler kurmanın önünü bize açar. İKE ve DKÖ'ler, semtlerde, bizim için büyük bir imkandır. Bunu en iyi şekilde değerlendirebilmeliyiz. Buralarda panel, seminer dinleti vb. etkinlikler düzenlemeli, düzenlenen etkinliklere katılabilmeliyiz. Yine bu kurumlar içerisinde gençlik komisyonlarına katılmalı, halihazırda yoksa bunları bizzat oluşturmalıyız. Farklı işletmelerde çalışan genç işçilerle ilişki kurmanın bir ayağı da semtlerdir.

Bu tarz kurulan ilişkiler yalnız semtlerle sınırlı kalmamalı, bu insanların çalıştığı işyerlerine taşınmalıdır. Yine fabrikalarda kurduğumuz ilişkiler üzerinden bu insanların semtlerine gidebilmeliyiz. Tabii çalışmayı dağıtmayacak bir şekilde. Toplamda çalışmayı bütünlüklü bir kampanya olarak örgütlemeli, birbirini besleyecek tarzda planlamalıyız. Sürekli bir ajitasyon ve propagandanın yanında anket çalışmaları, imza kampanyaları ve çeşitli araçlarla çalışmalarımızı yürütebilmeliyiz. Birebir ilişkileri yakalamak için hayli işlevli olduklarını geçmiş deneyimlerden bilmekteyiz. Anket ve imza kampanyası çalışmalarında önemli olan kaç tane yapacağımız değil, bunlar aracılığıyla kaç ilişki yakalayacağımızdır. Günde yüz tane yapar hiç ilişki kuramazsınız, diğer yandan 5 tane yapar iki ilişki kurarsınız. Tercih ikincisi olmalıdır.

Bu faaliyetler esnek örgütlenmelerle ete kemiğe büründürülmelidir. 2-3 aylık bir zamanda bu çok zor da olsa çalışmanın düzeyiyle bağlantılı olarak gündeme alınmalıdır. Çalışma ilk zamanlar bir zorluk taşıyabilir. Moral bozukluğu yaratabilir. Zira, öğrenci gençlik çalışmasına oranla daha uzun soluklu bir faaliyettir. Ve karşımızda, romanlarda okuduğumuz sınıf bilinçli işçiler yoktur. Fakat çok yönlü bir kuşatma, planlı ve sistemli bir çalışma zamanla meyvelerini verecektir.

Gelecek dönem güçlü bir çıkış yaratmak, aynı zamanda gençlik çalışmasına yeni alanlar kazanmak, yaz dönemini en iyi şekilde değerlendirmekten geçiyor. Yaz dönemi başkaları için dağılma ve rehabet dönemi olabilir. Ama genç komünistler için daha ilerden bir toparlanma, yeni güçler kazanma ve bir atılım dönemi olmalıdır.

B. Ekin

ODTÜ gece bekçileri çalışma koşullarının düzeltilmesini istiyor!..

ODTÜ'de çalışan gece bekçileri çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle 1 Temmuz Pazartesi günü Genel Sekreterliğe dilekçe verecekler. 16 saat çalışan gece bekçilerinin sosyal yaşamları alt üst olmuş durumda. Koca bir arazi üstüne kurulu ODTÜ'de herşeyin sorumluluğu bekçilerdedir. Bölümlerdeki tuvaletlerin kırılan sabunluğu için dahi kendilerinden savunma istenmektedir.

Bunlar yetmezmiş gibi gece vardiyasındaki bekçiler semt servislerinden yararlanamamaktadırlar. İşe gelebilmek için ceplerinden yol parası vermek zorunda kalıyorlar. Aldıkları üç kuruş maaş, yola verdikleri parayla daha da azalıyor.

Gece bekçileri yemekhaneden de faydalanamıyorlar. 16 saat çalıştıkları düşünülürse bekçiler gününün 2/3'ünü ya aç geçirecekler, ya da maaşlarının bir kısmını yemeğe ayıracaklar. ODTÜ'de yemek fiyatları göz önünde bulundurulursa maaşın büyük bir kısmının yemeğe gideceği görülecektir.

Dinlenme yerleri olmayan bekçiler, oturmamak için merdiven başlarını, temizlik için tuvaletleri kullanmak zorunda bırakılıyorlar. Dinlenebilecekleri özel bir mekanları dahi yok.

Zorunlu olarak kaldıkları mesailerin ücretleri hem düşük hem de aylardır ödenmiyor.

Bu kadar kötü çalışma koşulları yetmezmiş gibi senelik izin haklarını da kullanamıyorlar. İşveren "ben ne zaman istersem o zaman izin kullanabilirsin" diyor. 40-50 gün birikmiş izni olan bekçiler var.

Yönetimle işbirliği yapan üç-beş kendini bilmez dışında gece bekçileri, İMF politikalarının sadık uygulayıcısı ODTÜ yönetimi tarafından bunalıma, hatta ölüme sürükleniyor. Bundan 2 ay önce intihar eden gece bekçisi, şef ve amir baskısı, yaşam koşullarının ağırlığı sonucu bu yolu seçti. Böyle giderse birçok bekçiye aynı akıbet beklemektedir.

Bugüne kadar defalarca sorunlarını dile getiren bekçiler, hep boş vaatlerle avutulmaya çalışılmaktadır. Artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Gece bekçileri kendilerine dayatılan çalışma koşullarına karşı duracaktır. Örgütlü güçlerini kullanarak haklarını kazanacaktır. Başka çıkar yolları da kalmamıştır.

Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik iş günü ve artı ödeme!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Zafer direnen emekçinin olacak!

Bir ODTÜ çalışanı/Ankara

Esenyurt İşçi Bülteni'nin Haziran '02 tarihli sayısından...

Esenyurt İşçi Bülteni'nden...

İşçi ve emekçiler olarak gündemimiz gene bir hayli yoğun. Ne yazık ki gündemimizin önemli bir bölümünü sermayenin işçi ve emekçilere dönük saldırıları oluşturuyor hala.

Hükümet yakın zamanda lastik sektöründe grevleri yasakladı. Şimdi grev yasaklama saldırısının hedefinde belediye işçileri var. Grev yasaklama saldırısı sadece grevi engellemeyi değil grev hakkının bütünüyle gaspını amaçlıyor. Bu nedenle belediye işçilerine tüm işçi sınıfı adına bu saldırıya yanıt verme sorumluluğu düşüyor. Elbette ki belediye işçileriyle dayanışmayı yükseltmek de tüm işçi ve emekçilerin görevi.

Öte yandan Temmuz ayı başında yılın ikinci yarısı için ücretlere yapılacak zamlar belli olacak. Esenyurt'ta sendikasız işyerlerinde ücretler yılbaşında çok komik denebilecek oranlarda artırılmıştı. Bazı işyerlerinde kriz bahanesiyle hiç zam yapılmadı. Öncü işçiler kendi işyerlerinde bu konuda bir şeyler yapmazlarsa bu kez de durum farklı olmayacak.

Bir diğer önemli saldırı başlığı, iş yasasında yapılacak değişiklikler. Sermaye yasalarındaki kısıntı haklarımıza da göz dikmiş durumda. Eğer bu saldırı püskürtülmezse, işçiler patronlar arasında kiralananak, ücret ve çalışma saatleri tümüyle patronun keyfine göre düzenlenecek. Şimdiye kadar da genellikle böyleydi ama şimdi artık bu uygulamalar tümüyle yasal hale gelmiş olacak.

Bugün ülkenin değişik yerlerinde bir çok fabrika ve işyerinde birbirinden kopuk parçalı eylemlilikler yaşanıyor. Buralardaki mücadele enerjisini birleştirmenin yolu daha sıkı örgütlenmekten, ülkenin her yerindeki grevlere, direnişlere sanki kendi işyerimizde yaşanıyor gibi ilgi göstermekten geçiyor. İşçi sınıfının birleşmekten, mücadeleyi yükseltmekten başka seçeneği yok. Geçmişin deneyimlerini de gözeterik taban örgütlerimizi kurmanın, bütün işyerlerine yaygınlaştırmanın tam da zamanı. Yeri gelmişken belirtelim, bu sayımızda yer verdiğimiz Aymsan direnişçilerinin kitabının önemli bir direniş deneyimini yansıtmaya bakımından öncü işçiler tarafından mutlaka incelenmesi gerekiyor.

Yaz sıcaklarının bizleri rehavete sürüklemesine izin vermeden sınıfı mücadeleye hazırlama görevlerine sarılmamız gerekiyor.

Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle...

AB tartışmaları değil yalan yarışısı

Televizyonlar ve gazeteler Avrupa Birliği ile ilgili tartışmalardan geçilmiyor. Bu tartışmalara düzen partilerinin temsilcileri, büyük patronlar, onların borazanı gazeteciler vb. katılıyorlar. İşçi ve emekçiler ise esas olarak geçim derdini düşündükleri için AB tartışmalarını uzaktan izlemekle yetiniyorlar. Zaten onlara hiçbir şey soran da yok.

Tartışmalara katılanlardan bazıları eğer Türkiye AB'ye girerse ekonominin düzeleceğini, yaşam düzeyinin yükseleceğini, işsizliğin azalacağını, memlekete demokrasi ve insan hakları geleceğini söylüyor. Tabii ki bunlar koca birer yalan. Çünkü Avrupa Birliği işçi ve emekçilerin hayrına kurulmuş bir şey değil. Düpedüz bir emperyalist ülkeler topluluğu. İMF'nin destekçileri onlar. Kendi ülkelerinde işçi ve emekçileri soyup soğana çevirenler onlar. Filistin'deki katliama onay verenler de, Türkiye'de F tipi cezaevleri için destek verenler de, bu aynı Avrupa ülkeleri.

Üstelik AB zenginlik ve mutluluk getirmiş olsaydı o ülkelerdeki işçi ve emekçilere getirirdi herkesten önce. Oysa AB'ye üye ülkelerin işçileri de baskı ve sömürü altında. Bu ülkelerde de işsizlik ve yoksulluk hızla yayılıyor, ücretler düşüyor, özelleştirmeler son hız gidiyor. İşçiler ellerinden alınan hakları için durmadan eylem yapmak zorunda kalıyorlar.

Aynı şekilde küreselleşme karşıtı eylemlere azgınca saldıran, Cenova'da bir göstericiyi kurşunlayan yine demokrasisiyle övünen AB ülkelerinden İtalya idi. İrkçılığın en fazla yayıldığı ülkeler de o "demokrasi şampiyonu" Avrupa ülkeleri.

Görülüyor ki asıl hesap başka. Avrupalı emperyalistler kendi ülkelerindeki işçi sınıfını sömürmekle yetinmiyor, az gelişmiş ülkelerin işçilerini sömürmek, ucuz işgücü olarak onlardan faydalanmak istiyorlar. Kendi denetimlerindeki sömürü alanlarını genişletmek onların tek derdi. O yüzden de Türkiye gibi ülkelere sizi üyeliğe alacağız deyip

Esenyurt İşçi Bülteni

ÖRGÜTSÜZLÜK KÖLELİKTİR!

Düşük ücret zamlarına,
Prim ve parça başı sistemine,
Grev yasaklarına,
Sendikal hakların gaspına,
İşsizliğe ve yoksulluğa karşı

ÖRGÜTLEN!

karşılığında bin bir şart ileri sürüyorlar. Türkiye'deki sermaye sınıfı da sömürden üç kuruş pay kapmak uğruna onlarla işbirliği yapıyor. Hep birlikte biz işçi ve emekçileri daha da köleleştirmeye çalışıyorlar. Bir de Avrupa Birliği'ne karşı çıkıyormuş gibi yapanlar var tabii. Bunların başında da generaller ve MHP'li faşistler geliyor. Aslında ne ordu, ne de MHP Avrupalı emperyalistlerin emirlerine karşı çıkmak derdinde değil. Böyle bir derterli olsa IMF politikalarına karşı çıkmaları lazımdı herşeyden önce. Onların asıl derdi de halkın, işçi ve emekçilerin emperyalistlere karşı tepkisini kullanmak, sahte milliyetçilik nutukları atarak puan toplamak. MHP eğer Avrupa Birliği'ne nazlanmadan razı olursa kendi tabanından tepki alacağını düşünüyor ve ikiyüzlü bir oyun oynuyor.

Toparlamak gerekirse; birincisi, Avrupa Birliği konusunda konuşanlardan hiçbiri gerçek düşüncelerini, beklentilerini açıklamıyor. Hepsini ikiyüzlü davranıyor ve yalan söylüyor. Mesut Yılmaz ve Devlet Bahçeli bu konuda en büyük iki yalancı durumunda.

İkincisi, herşey emperyalistlerin istediği gibi yürüyor. Amerika, Avrupa ve onların temsilcisi İMF ne yapılmasını istiyorsa bunlar er veya geç yapılacak. Ve yapılacak olanların hiçbirisi de işçi ve emekçilerin çıkarlarına hizmet etmeyecek.

Dolayısıyla bizim bu tartışmalardan herhangi bir beklentimiz olmamalı. İşçi ve emekçilerin Avrupa Birliği'ne girmekte hiçbir çıkarı yok. Bizim tek çıkarımız Avrupalı işçi ve emekçilerle mücadele güçlerimizi birleştirmektir. Hem emperyalistlere, hem de onların işbirlikçisi sermayeye karşı Yunanlı, Alman, Fransız, İspanyol sınıf kardeşlerimizle biraraya gelmek bizim için daha önemli bir sorundur.

Bütün ülkelerin işçileri emperyalizme ve sermayeye karşı güçlerini birleştirmelidir. Bizim asıl derdimiz bu birlikteliği sağlamak olmalıdır.

Bir tekstil işçisi

Grev, işçi sınıfının zorlu mücadeleler sonucu kazanmış olduğu bir

haktır. İşçilerin daha iyi çalışma koşullarını elde edebilmek için istemlerini dayatma yollarından biridir grev.

Grevlerin yasaklanması veya yasal olarak ortadan kaldırılması, cepheye giden bir askerin elinden silahının alınmasına benzer. Çünkü grev de işçi sınıfının mücadelesinde kullandığı bir silahtır. Grevler işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma eylemidir. Bunun farkında olan işverenler işçileri daha düşük ücretle ve daha ağır koşullarda çalıştırmak için grevleri hükümet aracılığı ile erteleyerek ya da yasaklayarak ortadan kaldırmaya çalışmaktadır.

Geçtiğimiz ay Brissa, Pirelli, Goodyear lastik fabrikalarındaki grevler "milli güvenlik tehlikeye giriyor" bahanesiyle yasaklandı. Daha önce belediye ve cam sanayi grevleri de yine aynı bahanelerle yasaklanmıştı.

Grevleri milli güvenlik gerekçesiyle yasaklayan yüzüzlere sormak gerekir: Ülkenin en temel işletmeleri olan Türk Telekom, THY, enerji santralleri emperyalist tekellere peşkeş çekilirken milli güvenlik tehlikeye girmiyor da, işçiler en meşru hakları olan grevi kullandığı zaman mı milli güvenlik tehlikeye giriyor?

Sormak gerekir: Ülkeyi adeta Amerika'nın eyaleti haline getiren, emperyalizmin çıkarları için ülkeyi savaşa sürükleyenler milli güvenliği tehlikeye sokmuyorlar da, işçi sınıfı haksızlıklara karşı direndiği zaman mı milli güvenlik tehlikeye giriyor.

Haklar mücadeleyle korunur!

Tabii bunları çok görmemek lazım.

Ne de olsa hükümet

ve devlet işverenlerin devleti. İMF direktifleriyle emperyalizme kölece bağlı hükümet ve devletten başka bir şey beklenemez.

Burada yapılmak istenen işçi sınıfının örgütlü mücadelesini dağıtmak, birlikte hareket etmelerini engellemektir. Asıl amaçları grev hakkını ortadan kaldırmak, işçi sınıfını burjuvaziye karşı mücadelesinde silahtsız bırakmaktır.

Buna karşı işçi sınıfı grev silahını en iyi şekilde korumalı, kullanmalı ve sahiplenmelidir. Bugün hükümetin ve devletin bu politikalarına karşı sadece sendikalı işçiler değil sendikasız işçiler de seslerini yükseltmelidir. Grev yasaklamalarını sadece sendikalı işçilerin, hatta sadece lastik işçilerinin sorunuymuş gibi düşünmemeli, saldırının tüm işçilere dönük olduğunu görmeliyiz.

Bundan tam 32 yıl önce işçiler sendikaları aleyhinde bir yasa çıkarıldı diye sokaklara dökülmüşler şanlı 15-16 Haziran direnişini yaratmışlar, sermayeye geri adım attırmışlardı. Bugün çok daha köklü saldırılar gündemde. O halde sendikalarda örgütlenme hakkımızı, toplu sözleşme ve grev hakkımızı savunmak için 15-16 Haziran direnişçilerinin yolundan yürüelim. Militan bir mücadeleyle sermayeye geri adım attıralım.

Sınırsız grev ve genel grev hakkı!

Tüm çalışanlara grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı!

Anadolu Yakası Öncü İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Haziran sayısından...

Zorluklar ancak örgütlü güçle aşılır!

Tekstil fabrikalarında çalışan milyonlarca işçiden biriyim. Bir çok ortak sorunları birlikte yaşamaktayız. Bugün 10-14 saatlik günlük çalışma 18. yüzyılın koşullarından hiç de farklı değil. İşçi ücretlerini bölgelere göre de farklılaştırmışlar. Avrupa ve Anadolu yakasında farklı ücretler alınıyor. Anadolu Yakası'nda çalışan tekstil işçisi arkadaşların maaşları ortalama 200 milyon ve asgari ücretin altındadır. Binlerce sigortasız işçi her türlü hakları gasp edilmiş olarak çalışıyor. Esnek üretim, sağlıksız çalışma koşulları en ilkel biçimiyle uygulanıyor. Sendikacı olan fabrikalar ise sürekli işçi çıkartıyor, sendikacıların bu durumu seyretmekten başka bir şey yaptığı yok.

Binbir sorunu birlikte yaşadığımızı göre, sorunları çözmek için ortak bir çaba içinde olabilmeliyiz. Sorunlarımıza ilgisiz kalmamız örgütsüzlüğümüzü daha da pekiştirir. Şimdiye kadar bir türlü bir araya gelme çabasını gösteremedik. Yapılan girişimlere de "buradan bir şey çıkmaz" düşüncesiyle ya uzaktan gözlemledik ya da ilgisiz kaldık. Tekstil işçisi arkadaşlardan sürekli duymuşumdur: "Bu işçilerle bir adım bile yol alınmaz, cahildir." Peki cahilliği nasıl aşacağız? Buna kafa yoruyor muyuz? Bana kalırsa hayır!

Bu sitemim, daha çok kendini bir parça duyarlı olarak gören, fakat kılını bile kıpırdatmayanlardır. Ama bakın bu düşünceden sıyrılan sendikal örgütlenmeyi başaran işçi arkadaşlarımız da var. Belki hemen yanı başımızdaki fabrikadır. Bize düşen görev arkadaşların açtığı yoldan gitmektir. Birleşip çoğalmak zorundayız. Hepimiz biliyoruz ki, bir bölgede sendikalı fabrikanın olması çevre fabrikaların patronlarını oldukça rahatsız eder. Sendikayı bitirmek için elbirliği yaparlar. Buna bir de sendikacıların ihanetleri eklenince, ne kadar çok kenetlenmeye ihtiyacımız olduğu ortaya çıkıyor.

İstanbul'da Cemtaş Tekstil, Cengiz Tekstil, Sun

Tekstil, Ten Tekstil, Beybi Çuval ve bunun gibi birçok fabrikada sendikal örgütlenmeler bitirildi. Var olanlar ise -Reha Tekstil, Modital ve Ünsa- direnme çabası içindeler. Her sendikal çalışma bizler için doğrusuyla yanlışıyla birer deneyimdir. Bunlardan öğrenmesini, ileriye dönük dersler çıkarmasını bilelim. Bir de yılmayalım, örgütlenmek kolay değildir. Sendikalaşma yüzünden işten atılan arkadaşlar "bir daha kesinlikle sendika çalışmasına katılmam" diyebiliyorlar.

Onları böyle öfkeleniren, ya sendikacıların ihanetçi tutumları ya da fabrikadaki arkadaşların dayanışma ve sahiplenme bilincinin yeterince olmaması. Her iki durumda da örgütlenmedeki zayıflığımız, işyeri komitelerinin inisiyatif koymakta yetersiz kalmasıdır. Dönüp, bir de kendi yetersizliğimizi düşünelim. Dedim ya örgütlenme kolay değil, sabır ve cesaret gerekli.

Anadolu Yakası'nda sendikalaşan fabrikalardan örnekler vermek istiyorum. Beybi Çuval büyük güçlüklerle örgütlendi. Öncü işçiler tarafından sendikalaşmanın önemi üzerinden yürütülen çalışma başarıya ulaşmış. Sendikacılara duyulan öfkenin sonucunda 2000 yılında işçiler sendikadan istifa

Tekellerin emperyalist Avrupa'sına hayır!

Yaşasın işçi sınıfının enternasyonalizmi!

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiziz! 29 Haziran 2002

Patronlar saldırıyor!..

"Esnek üretim" yasallaşiyor, kıdem tazminatı gaspediliyor...

Yeni iş kanunu taslağına hayır!

ettiler. İşçi arkadaşların doğru davranmadıkları ortada. Burada örgütlenme açısından öncü müdahale ne kadar da önem kazanıyor. Sendikacılara öfke duyuyoruz ve istifa ediyoruz, harcanan emeği boşa çıkarmış oluyoruz.

Patronun, yeniden fabrikayı dikensiz gül bahçesine dönüştürmesine izin veriyoruz. Şimdi fabrika birçok taşeronla bölünmüş, yoğun mesailer ve asgari ücret dayatılmış durumda.

Bir diğer tekstil fabrikası Ümraniye'de kurulu Reha Tekstil. Fabrika örgütlendiği dönemde 350 işçi çalışıyordu. Sendikanın toplu sözleşme yetkisini kazanmasıyla birlikte patron 200 işçiyi bir anda kapının önüne koydu. Sendika ise "patron

tazminatlarınızı veriyor, sizin için yapacak bir şey yok" diyor. İşçiler, arkadaşlarının tekrar geri işe alınması için yeterince inisiyatif ortaya koyamamışlardır. Geriye kalan yaklaşık 150 civarı işçinin büyük çoğunluğu sendikaya üyedir. Toplu sözleşme imzalanmış, ama sözleşme hükümlerini patron yerine getirmiyor. Sendikayı tasfiye etmek için bin bir türlü oyun tezgahlıyor. Sendika konusunda şüphesiz hepimiz deneyimli ve bu işleri çok iyi biliyor değiliz. Kendimizi bu alanda eğitmemiz, ancak mücadele içinde mümkün olabilir. Asalak sendika ağalarının karşısına dürüst, işçi sınıfının mücadelesine inanan işçi arkadaşlarımızı seçelim. Sendikalardaki genel kurullara ilgi gösterelim. Seçimlerde ayak oyunlarına izin vermeyelim. Örgütlü fabrikalardan başlayarak tabandan tavana sendikalara demokratik bir işleyiş kazandırdığımız koşullarda sınıfın içindeki bu ihanetçileri de saf dışı etmiş oluruz.

Bülten okuru bir tekstil işçisi

Saldırlara karşı taban örgütlülüklerinde birleşelim!..

Sermayenin saldırıları gün geçtikçe artıyor. Tahkim, "mezarda emeklilik" derken şimdi de "esnek üretim" i yasallaştırmaya çalışıyorlar. Saldırıları bununla da bitmiyor. İşçi sınıfı için yaşamsal bir önemi olan kıdem tazminatı hakkını da gaspetmeye hazırlanıyorlar.

Sermaye sahiplerinin daha çok kazanmak için işçi ve emekçilerin cebini boşaltmaya çalışmaları kuşkusuz ki bu döneme özgü ve yeni bir durum değil. Bugüne kadar dışı dışı mücadeleler ile kazanmış olduğumuz kısıtlı haklarımızı da elimizden almaya çalışıyorlar. Bir hakkı kazanmış olmak, o hakkı kullanabiliyor olmak anlamına gelmiyor. En yakın örneğini ise lastik işçilerinin grevlerinin yasaklanması ile yaşadık. İşçi sınıfının mücadelesi zayıfladığı zaman burjuvazi, kazanılmış haklarımızı da gözünü diker.

Sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarının bu denli pervasızlaşmasının ardında işçi ve emekçilerin örgütsüz olması yatmaktadır. Sermayenin saldırılarını gün geçtikçe arttırmasında ve pervasızlaştırmasında bu tablonun payı büyüktür. Patronlar işçi sınıfının örgütsüzlüğünden güç almakta, karşısında mücadele eden, direnen bir sınıf görmediği koşullarda kazanılmış haklara da saldırılmaktadır.

Sendikalar işçi sınıfının örgütleridir. İşçiler kazanılmış haklarına yenilerini eklemek ve kazandıklarını korumak için sendikalarda örgütlenirler. Ancak sendikalarımızın bugünkü durumu bu misyonu yerine getirmekten uzaktır. Çünkü

sendikalarımızın başına çöreklenmiş sendika ağaları sermaye ile işbirliği içinde çalışmakta, düzenin nimetlerinden yararlanmak için işçi sınıfına ihanet etmektedirler. Sermayeye kol kola toplantılar yapmakta ve bu toplantılarda işçi sınıfının çıkarlarını değil sermayenin çıkarlarını savunmaktadır. Bu durumda sendika bürokrasisinden hak alıcı bir mücadele çizgisi beklemek saflık olur.

Sermayenin saldırıları ve sendika ağalarının ihanetine karşı yapılması gereken, hem saldırılara karşı koyacak hem de sendikaların tepesine çöreklenmiş ihanetçi asalak takımını buralardan defedecek taban inisiyatifi ve örgütlülüklerini yaratmak olmalıdır. Mevcut tabloyu değiştirmenin yolu fabrika fabrika, sektör sektör, bölge bölge yaratılacak platformlarda biraraya gelmekten geçmektedir. Saldırıları karşısında umutsuzca söylenmek yerine taban örgütlülüklerini oluşturmak, varolanlara destek vermek öncü işçilerin ertelenemez bir görevidir. Değişik sektörlerden işçi ve emekçilerin biraraya gelerek oluşturduğu "Anadolu Yakası İşçi ve Emekçi Platformu Girişimi", tüm sınıf kardeşlerini platforma güç vermeye ve taban örgütlülüklerini yaratmaya çağırılmaktadır.

Sendikacılar ya görev başına ya kapı dışarı!

Bürokratlar defolsun sendikalar bizindir!

AYİEP Girişimi

Kavgamızda bir buzkıran, geleneğimizde bir kilometre taşı: Nazım Hikmet!

20. yüzyıl tarihte ezenle ezilen, sömürülen sömürülen, zalimle mazlum arasında en yoğun, en kapsamlı, en trajik çatışmaların yaşandığı bir yüzyıl oldu. Her iki sınıf, proletarya ve kapitalist sömürücüler, tarihten miras aldıkları sınıf kinlerini ve tüm silahlarını kuşanarak büyük bir çatışmaya girdiler. Kanlı kıyımlar, ağır kayıplar ve acılar yaşandı. Proletarya ve ezilen-sömürülen emekçi halklar şahsında insanlık, ağır bedeller pahasına o zamana kadar yalnızca teoride öngörülen bir düşünceyi bu yüzyılda hayata geçirerek, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın pratikte de mümkün olduğunun ilk örneğini verdi. Kendi kaderini eline alan Rus proleterleri, tüm halkların ve dünya işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin ateşleyicisi olarak, ölümle eşdeğer şu korkulu gerçeği bir daha hiç çıkmamacasına aç gözlü sermaye sınıfının kafasına soktular: Sömürülen, ezilen bir sınıf ve milyonlarca emekçi yalnızca kendi kurtuluşları için mücadele etmeyi, kendi iktidarları için savaşmayı öğrenmekle kalmadılar, tarihte ilk kez bu savaşı muzaffer kılmayı da başardılar. Bu tarihsel önemdeki gerçeğin kendisi, alınan acı yenilgilere rağmen, en önemli dönemeç noktası olarak tarihin akışını belirlemeye devam ediyor.

21. yüzyıla miras kalan yalnızca geçici bir

yenilgiyle sonuçlanmış bir mücadele pratiği ve deneyimi değil hiç kuşkusuz. Bu deneyimi, bu tarihsel pratiği bir daha yok olmamacasına bin bir alanda ölümsüzleştiren ve kavgamıza armağan eden maddi-manevi birikim ve değerler, tarihsel kişiler ve kimlikler, kahramanlar ve kahramanlıklar da bu mirasın bir parçası olarak yaşamaya devam ediyor. Bunlarsız bir tarih olmadığı gibi, bunlarsız bir sınıf mücadelesi de olmadı hiç. Her kavga, her sınıf, her dava kendi değerlerini, geleneklerini ve mirasını da yarattı peşisıra. Geleceğe miras kalan değerler, kültür ve sanat ürünleri devrimci bir sınıfın, devrimci sanatçı ve düşün adamlarının damgasını taşıdı hep. Her sınıfın, savaşçıları gibi kendi sanatçıları da oldu. Ve bu sanatçılar egemenler için, savaşçılar kadar korku, ezilenler içinse esin kaynağı oldular. Sanat-kültür-düşün adamlarının tarih önündeki yeri ve konumunu, eserleri ve yaşamlarını belirleyen de bu gerçeğin ta kendisi oldu.

Nazım Hikmet, yalnızca bu topraklarla sınırlı olmayan bu devrimci mirasın ve değerlerin en önde gelen dünya ölçüsündeki temsilcilerinden biridir. Adı, 20. yüzyıl şiirine damgasını vuran Aragon, Neruda, Ritsos, Eluard'la birlikte anılıyor. Hepsinin ortak yanı, yalnızca usta ve iyi birer şair olmaları değildir. Her

biri yaşadıkları ülkede sınıf kavgasında ezilen ve sömürülen sınıftan yana saf tutmuş, kavgaya katılmış, bu uğurda işkenceler görmüş, hapis yatmıştır. Yaşamlarını bu temel olgu belirlemiş, dahası sanatları bu mücadeleden beslenmiştir.

Nazım'ı benzersiz kılan yan ise, yalnızca sanatıyla değil, tüm bir yaşamını adadığı mücadelesiyle kavgamızın militan bir savaşçısı, geleneğimizde bir kilometre taşı olmasıdır. Sayıları oldukça az olan dönemin ilk komünist savaşçılarından o. Aristokrat bir aileden gelmesine rağmen kurtuluş savaşına destek olmak için Anadolu'ya geçmesiyle başlayan mücadelesinde bütün zorlukları göğüslemesini bildi hep. Hapisler, sürgünler, baskı ve yasaklar gözünü korkutmadı. Partisiyle sorunlar yaşadı, ama ne mücadeleden ne de partisinden koptu. Eleştirdi, eleştirildi, ama yaptıklarından ve yaşadıklarından asla pişman olmadı. Yüzünü insanlığın kurtuluş mücadelesine döndü, bütün emeğini geleceğin toplumunun yaratılması hedefine hasretti. Türk halkının, Türkiye işçi sınıfının dertleri ve sorunlarıyla olduğu kadar bütün dünya halklarıyla aynı sorumluluk ve içten duygularla ilgilendi, onların sevinçlerini ve acılarını paylaştı, mücadelelerini sanatına konu etti. Çevrildiği bütün dillerde halkların gönlünde taht

kurdu. Bulduğu her yerde her katmandan emekçi Türk insanını tanımaya, anlamaya çalıştı. Canlı, yaşayan insanı tanımayı başarmadan sanatta da toplumsal hayatta da devrim yapılamayacağına inanıyor, "sınıfsız toplum düzeninin kurulacağı zamana kadar yaşayacak olan insan kişiliklerini göstermek istiyorum" diyordu. Bu çabasının şiirlerine ve sanat pratiğine çok büyük bir katkısı oldu. Şiirlerindeki zenginlik, gözlemlerinin ve dolayısıyla gerçek hayatın zenginliğidir. Bu nedenle en sıradan bir Türk okuru tarafından rahatlıkla anlaşılıp benimsenebildi. Nazım Hikmet'in devrimci komünist kimliğini yalnızca politik bir bağlama sıkıştırmak da doğru olmaz. O mücadelede bir nefer, sanat alanında bir devrimci, materyalist bir şiir işçisidir. Sanat alanında da yeni bir geleneğin bu topraklardaki ilk temsilcisidir. Türkçe yazılan şiirde gerek şiir tekniği, gerekse dili kullanmasıyla düşmanları tarafından bugün bile saygıyla karşılanan bir buzkırandır o. Bu topraklarda ondan önce devrimci, materyalist bir edebiyat anlayışından ve bu anlayış doğrultusunda yaratılmış ürünlerden bahsetmek mümkün değildir. Sanatta sınıf tavrı, sanatla politika arasındaki devrimci ilişki bizzat Nazım'ın çabası ve yaratıcılığıyla ilk kez somut bir biçim kazandı. Politikada olduğu gibi sanatta da revizyonizm ve dogmatizmle mücadelenin önemine işaret etmekle kalmadı, bunu bizzat pratikte de gözetti.

Dönemin somut koşulları gereği, her türden gericilikle, her boydan düzen savunucularıyla sürekli bir mücadele içinde oldu. Bu çatışma ona hem meseleleri teorik olarak ele alma fırsatı tanıdı, hem de mücadelenin pratik ihtiyaçlarını karşılamaya yöneltti. Kökenini saray edebiyatından alan kalıpcı şiire karşı ilk ciddi başkaldırı Nazım'la başlar. "Putları yıkıyoruz" şiarıyla başlattığı bu hesaplaşmada sonradan bazı yanlışlıklar yaptığını da kabul

Nazım'dan...

"Bugün halkımın ve bütün ilerici insanların mutluluk ve barış mücadelesinin dışında kalan aydın, ya egemen sınıfın elinde basit bir araçtır ya da havayı zehirlemekten başka bir şeye yaramayan kokuşmuş bir verimsiz ottan ibarettir."

"Halide Edip burada diyor ki:

"İçlerinde 'Taranta Babu' ve sırf ideoloji propagandası olan parçalar çıkarılırsa, 'Benerci Kendini Niçin Öldürdü' derecesindeki eserleriyle gençler arasında, dahi sıfatını alabilecekler vardır."

"Yazıyı bir daha okudum, beni gençler arasında sayması tuhafıma gitti. Hem içerledim hem sevindim. Sonra ve belki de hepsinden önce 'ideoloji' meselesine güldüm. Hey sersem bayan, dedim, ben bir dahi değilim, fakat iyi bir sanatkarım ve bunu herşeyden önce ideolojime borçluyum. Eğer sizin iyi sanatkarlarınız yoksa ideolojinizin bugün artık iyi sanatkara muhteva olamayacak kadar tefessüh etmiş olmasından gelir."

"Yazarın, sosyalist toplumun kurulmasında halka ve partiye yardımcı olması gerektiği kanısındayım. Önemli olan yazarın nasıl yardımda bulunabileceğini bilmektir. Her şeyden önce, yazarın yetenekli olması önemli; yoksa edebiyatta bile hiçbir katkıda bulunamaz.

"... Önce yazar olarak, parti üyesi olarak, Partiyle benim aramda kurulan bağ, hiç de edilgen değil, ama etkin bir bağ. Bir değişim var: Parti bana bir şeyler verir ve sıram gelince ben de ona bir şeyler vermeliyim. Ben Partiye, kongre tarafından onaylanmış bulunan tüzük ve programı ile bağlıyım. Bu belirli ilkeler dışında kimseden buyruk almam. Kuşkusuz, Partinin belgelerinden, tüm belgelerinden, onları halka yaymak için, esinlenirim; ama onları gerçekten sanatsal bir düzeye yükseltmeye çalışarak.

"Öte yandan, Partinin, halkımın ruhunu benim yaptıklarımdan öğrenip kavrayabileceği bir biçimde

yazmaya çalışırım. 'Ozanlar geleceği önceden sezerler' diyordu Engels, eğer onlar geleceği önceden sezmeye yetenekli iseler, o zaman bugünün sorunlarını haydi haydi sezineleyebilirler. Parti tarafından önerilen genel konular ile ozanın duyduğu şey arasında çelişki olamaz."

"Partim benden hiçbir zaman savaş için şiirler yazmamı istemedi. Her zaman halkların dostluğu, iyimserlik ve dünyada insan soyunun mutluluğu üstüne yazmamı istedi. Fakat, hüznü olmak hakkını dışarda bırakmıyor bu. Hüznü kötümserlik değildir. Bazen çok hüznüyümdür, fakat kötümser değilim ben. Partim dışında edebiyat yoktur benim için. Çünkü benim için onsuz yaşam yoktur. Şiirlerim, okurlarımın tüm sorunlarına yanıt versin istiyorum. Bir delikanlı bir kıızı sevdiğinde şiirlerimi okusun. Yaşlı bir adamı ölümün kederi kapladığında şiirlerimi okusun. İnsanlar 1 Mayıs gösterilerine giderlerken şiirlerimi okusunlar. Bürokratin biri size kötü bir oyun oynadığında, şiirlerimi okuyun. Komünist yazar tüm insan duygularını yanıtlamak zorundadır."

"... İşte bunun için mahut bayların tutarsız iddialarına rağmen devrim, kültürün en yüksek, en yapıcı noktasıdır; çünkü tarihsel gelişme sürecinin derinleşmesini ve hızlanmasını ifade eder.

"Bizce hareket, karşıtlıkların mücadelesinden doğar. Daha yüksek aşamalara geçiş ise sıçramalarla, yani devrimlerle olur. Devrimler prensibi bütün doğada, bütün yaşamda yürürlüktedir. Devrim, tarihte, bir tip kültürden daha yüksek tipte diğer bir kültüre geçiş biçimidir. Bu nedenle, her devrim, kültür değerleri yaratmanın ifadesidir. Bir devrim ne kadar derin ve daha büyükse, kültür bakımından o kadar büyük önem taşır. Çünkü her devrim çarpışan karşıtlıkların bir çözümüdür ve dolayısıyla yeni biçimler yaratılması anlamına gelir. Öyle ki, bu suretle insanlar daha yüksek bir kültürel gelişme aşamasına ulaşırlar. Devrimin her zaferi kültürün zaferi anlamındadır."

eder. Ama yapılması gerekeni yapmış, şiire devrimci bir soluk kazandırmıştır.

Türk ve dünya edebiyatının mirasından da yararlanarak devrimin sanatını, geleceğin sanatını yapma kaygısı ve çabası içinde oldu Nazım. Onu arayış içinde ve çok yönlü olmaya zorlayan, hem hazır bir birikim ve mirasın olmaması hem de bu kaygıdır. Biçimciliğe, tek yanlılığa düşmeyi kendisi için de büyük bir tehlike saydı. Bu nedenle bitmez bir enerjiyle aramaya, keşfetmeye özel bir önem verdi. Özellikle halk edebiyatından yararlanma yoluna gitti. İçeriğin ancak sağlam bir bakışla kazanılacağını biliyor, ama tek başına bunu da yeterli saymıyordu. "İçerik toplumsuysa eğer, varsın milyonlarca biçim olsun" diyordu. Bütün sorun da, içeriği en iyi, en etkili tarzda verecek biçimleri sürekli olarak keşfetmektir. Bu da emek, çaba, arayış ve kendine özgü bir yöntem demektir. Farklı sanat dalları arasında bu açıdan aşılmaz duvarlar, öze ilişkin farklılıklar yoktur. Bu nedenle şiirin yanı sıra resim, roman, tiyatro, sinemayla da ilgilendi, bu alanlarda da ürünler verdi Nazım.

Sanatçının yansız, tarafsız ve cahil olamayacağını söyler Nazım. "Dünya tarihinde, çağın sorunları karşısında büsbütün yansız ve edilgen kalmış bir tek yazar göstermek çok güçtür" der ve ekler: "Şairin alim olması şart değil ama, cahil olmaması şarttır." Cahil olmamaksa, ancak çağın sorunlarını bilmek, onlara bilimsel bir açıklıkla yaklaşmak demektir. "Aydın kişi, tüm halkların kültürünü, fakat öncelikle kendi halkının kültürünü bilmeye zorunludur, anlıyor musunuz, zo-run-lu-dur! Hele yazarsa, yani yaşamın öğretmeniye, insanların önüne en büyük soruları, insan nasıl yaşamalı sorusunu koyan kişiye... Yazar her zaman halkının en yeşil dalıydı, anlıyor musunuz? Eğer yazar atalarının nasıl yaşadıklarından habersizse, anayurdunun vicdanı olamaz! Düşünce ileri sürme hakkına sahip olamaz!" Bu onun için sosyalizmin zorunluluğu demektir. Zira sosyalizm, insanlık tarihinin en üst birikimidir; insanın insana kulluğunu sona erdirip, çekilen acılara son verecek tek çözümdür. Bunun için partili olduğunu, işçi sınıfından ve ezilen halklardan yana saf tuttuğunu asla saklamaz. Bu meseleyi bir yazısında şöyle ifade eder: "Ben herşeyden önce bir yazarım, fakat aynı zamanda bilimsel sosyalistim. Bence, 20. yüzyılda yüceliğinin doruğuna ulaşan sosyalist öğretiyi bilmeden hiçbir şey olamayız, yalnız şair değil, genellikle düşünen insan da olamayız."

Partili bir sanatçı olduğunu saklamayan ve üyeliğinden, partisinden övünç duyan Nazım, öte yandan güdümlü sanatın da karşısındadır. Aragon'un "gerçek ozan doğuştan partilidir" sözünde ifade ettiği anlayışa paralel olarak şöyle der: "Güdümlü sanatın aleyhindeyim. Çünkü sanatkarı koyun saymıyorum. Hiç kimseyi de koyunu güdecek çoban payesinde görmüyorum. Sanatçının güdümü kendi sosyal, felsefi inançlarından gelmeli. Sanatkar, yapılan tenkitleri dinlememeli demek istemiyorum. Dinlemeli. Ama iş güdüme, gütmeye, güdülmeye dayandı mı sanat denilen nesne de ortadan kalkar."

Yaşamıyla, sanatıyla, aşklarıyla ve kavgasıyla Nazım Hikmet bütünlüklü bir komünist kimliktir. Onu bu çok yönlü ve bütünlüklü kimliğinden soyutlayarak ele alıp anlamak ve anlatmak mümkün değildir. Burjuvazinin özellikle aşk, vatan ve hasret şiirlerini diğerlerinden ayırarak onu bu yönüyle tanıtmaya çabası Nazım'ı rehabilite etme kirli politikasının bir parçasıdır. Bir zamanlar onu vatan haini komünist ilan ederek, eserlerini yasaklayarak, hapslere atarak bu aynı saldırıyı bir başka biçimde yaptılar ve başaramadılar. Bugün elikanlı faşistlerin kullanmakta bir sakınca görmedikleri şiirlerini tam da bu itham ve saldırılara maruz kaldığı bir dönemde kaleme almış olduğunu hatırlatalım. Bu sahiplenmeyi, değişen dünya ve değişen koşullara bağlayarak açıklama çabalarının hiçbir inandırıcılığı yoktur.

Nazım'ı Nazım yapan, onun uğruna bütün hayatını koyduğu değerlerdir. O değerleri kavgada bulmuş, kavgasını verdiği davaya çok şey katmıştır. Nazım hala çok yönlü bir kavga adamı olarak, bu değerlerin yılmaz bir temsilcisi olarak mücadelede yaşıyor ve yaşatılacak.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi coşkulu bir etkinlikle açılışını yaptı

Uzun zamandır açılış hazırlıklarını sürdüren Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi, 23 Haziran'da düzenlediği Nurettin Rençber konseriyle açılışını Çiğli bölgesi işçi ve emekçilerine duyurdu.

İşçi Kültür Sanat Evi, yaz sürecine çeşitli dernek, sendika ve kişilerce düzenlenen yoğun konserlere sahne olan İzmir'de, açılış konserinin tanıtımını yapmak ve emekçi katılımını arttırmak için etkili bir ön kampanya yürüttü. Menemen, Çiğli ve Karşıyaka'nın emekçi semtleri, fabrika

çevreleri, sayısı 1000'i bulan konser afişleriyle donatıldı. Aynı zamanda 10 gün öncesinden başlayarak yerel bir radyoya verilen reklamlarla sürekli olarak açılış etkinliği duyurusu yapıldı. Bu arada İşçi Kültür Sanat Evi'nin tanıtım broşürleri de dağıtıldı. Tüm bu tanıtım çalışmasıyla Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nin açılış etkinliği bölgedeki işçi ve emekçilerin gündemine önemli ölçüde girmeyi başardı.

23 Haziran'da gerçekleştirilen ve Nurettin Rençber'in de şarkılarıyla coşku kattığı açılış, başarılı organizasyonu ve performansıyla göz doldurdu. Çiğli Kafes Salonu'nda saat 18:00'de başlayan açılış etkinliği saat 22:00'de sona erinceye kadar artarak devam eden bir coşkuyla sürdü. Yerel bir ozanın türküleriyle sahneye çıkışıyla başlayan etkinlikte bir grup deri işçisi, kendileri tarafından hazırlanıp sunulan ve bizzat kendilerini anlatan skeçleriyle büyük beğeni topladı. Ardından söz alan işçi emeklisi şair Rahime Henden şiirleriyle konsere ayrı bir güzellik kattı. İşçi Kültür Sanat Evi'nin açılışına halkoyunları ekibiyle katkı sunan Menemen Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin gösteriminden sonra sahneye çıkan Grup Eksen, "Drama Köprüsü"yle başlayıp çeşitli işçi türküleri ve marşlarla sürdürdüğü dinletiyi katılımcıların beğenisini kazandı. Son olarak sahneye çıkan

Nurettin Rençber, izleyicilere etkinliğin en coşkulu anlarını yaşattı.

Aynı zamanda sunuculuk da yapan ve okuduğu şiirlerle konsere renk katan ilkökul çağındaki küçük bir kız çocuğu, büyük bir beğeni ve ilgiyle izlendi.

Deri ve tekstil işçileri ayrı ayrı gönderdikleri iki çelenkle İşçi Kültür Sanat Evi'nin açılışını selamlarken, İşçi Kültür Sanat Evi'nin açılışını mesajlarıyla kutlayan kurum ve çevrelerce şunları; CHP Çiğli İlçe Örgütü, ÖDP Çiğli İlçe Örgütü, Menemen Deri işçileri, Çiğli Organize'den tekstil işçileri, Buca'dan tekstil işçileri, KESK üyesi kamu emekçileri, İzmir İşçi Bülteni, Çiğli Organize'den Dayanışma okurları, Devrimci Demokrasi okurları, İşçi-Köylü ve Kızıl Bayrak okurları.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nin Nurettin Rençber konseriyle açılışını duyuracağı gün ve saatlerde, Yamanlar Onur Mahallesi'ndeki açık hava tiyatro salonunda da 2 Temmuz gündemli İlyas Salman'ın da katılacağı bir konser düzenlenmişti. Buna rağmen açılış konserine 500 kişinin katılması ve konserin coşkulu geçmesi, daha da önemlisi, katılanların büyük çoğunluğunun işçi ve emekçilerden oluşması, Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi adına belirgin bir başarının ifadesiydi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Berlin'de piknik etkinliği...

Her yıl düzenlediğimiz piknik etkinliğimizin 5'incisi de başarıyla gerçekleştirdik. 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıl dönümünde gerçekleştirdiğimiz etkinliğimizin bu yıl bizim için ayrı bir önemi daha vardı. Uzun bir süreden beri hazırlık çalışmalarını sürdürdüğümüz İşçi ve Gençlik Kültür Evi'nin açılış hazırlıkları, pikniği bizim açımızdan daha önemli ve anlamlı kılıyordu. Bölge çalışmalarımıza önemli ölçüde mesafe alıracak ve ivme kazandıracak olan bu çalışmamıza ilişkin düşüncelerimizi, açılış hazırlıklarıyla birlikte sizlerle de paylaşacağız.

İşçi ve Gençlik Kültür Evi'nin açılışını destekleyecek bir tarzda 23 Haziran tarihinde

gerçekleştirdiğimiz piknik etkinliğimiz hem katılım, hem de organizasyon bakımından önceki yıllara göre çok daha başarılı geçti. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı etkinlikte bir arkadaşımız Bir-Kar adına kısa bir konuşma yaptı. Bu arada kısa bir süre sonra açılacak olan İşçi ve Gençlik Kültür Evi'nin açılış hazırlıkları hakkında bilgi verildi. Pikniğe gelen işçi ve emekçi dostlarımızdan bu mevziye sahip çıkmaları ve destek sunmaları istendi. Ardından dostluk havası içinde türkülerimizi söyledik. Çeşitli etkinlikler yaptık, sohbetler ettik. Etkinliğin organizasyonunun eksiksiz olması ve katılım düzeyi, katılımcı dostlarımıza moral verdi.

Bir-Kar/Berlin

Fransız işçilerinin görkemli Haziran ayaklanması...**"Ya ekmek ya kurşun! Ya kurşun ya iş!"**

Monarşiye karşı burjuvazi ile birlikte savaşan Fransız işçileri, barikatlarda kanlarıyla kazandıkları özgürlük, eşitlik, kardeşlik cumhuriyetinin denetiminin burjuvazi tarafından tamamen ele geçirilmesine, 1848'in 22 Haziran'ında ayaklanarak cevap verdiler. Sloganları, burjuva cumhuriyete karşı "toplumsal cumhuriyet", bayrakları burjuva cumhuriyetinin üç renkli bayrağına karşı işçi sınıfının kırmızı bayrağıydı. "Ya ekmek, ya kurşun! Ya kurşun, ya iş!" haykırışlarıyla barikatlar kurulmaya başlandı.

Burjuvazinin korkusu büyüktü. Çünkü çok iyi tanıyordu işçi sınıfının gerçek gücünü. 21 Kasım 1831'de suskunluğu barikatlarda çılgına çeviren Lyon işçilerinden, Silezya dokuma işçilerinden tanıyordu. Örgütlü karşı koyuş kıyımla önlenmeliydi. Sınıf saltanatını korumanın ve sürdürmenin başka bir yolu yoktu. 25 Haziran'da karşı saldırıya geçti. İki gün boyunca süren saldırıları Marx, "Burjuvazinin geçirdiği bu ölümcül korkuları nasıl duyulmamış bir zalimlikle ödettiği ve 3 binden fazla savaş tutsağını kılıçtan geçirdiği" şeklinde tanımlamıştı.

1848 yılının Haziran ayı Fransız proleteryanının beynine silinmez izlerle kazınmıştır. Artık burjuvazinin üç renkli bayrağı değil, proleteryanın ve "toplumsal cumhuriyet" in kırmızı bayrağıdır yükseltilen...

Haziran 1848, artık yeni bir tarihi döneme, burjuvaziye karşı işçi sınıfının büyük tarihsel mücadele dönemine girildiğinin ilk ilanı olmuştur.

Herşeye rağmen

Sıcak bir Mart'ı
Yağmura, kara ve herşeye
rağmen!
Şimdi ise, çiçekler kar
altındayken,
Artık soğuk, herşeye rağmen!
Herşeye, herşeye rağmen!
Viyana'ya, Berlin'e rağmen,
Kış rüzgarı insafsız, keskin,
İliklerimizi donduruyor,
herşeye rağmen!

Zaferin bize verdiği silahlar,
Hakkın zaferi, herşeye rağmen,
Alınıyor gene geri,
Alıyorlar eldeki, avuçtaki
herşeyi!

Herşeye, herşeye rağmen,
Parlamentoya ve herşeye
rağmen-
Tüfekler alındı elimizden,
Askerler kudurmuş gibi,
herşeye rağmen!

Gene de diriyiz ve yüce
gönlümüz,
Herşeye rağmen, yok
tereddütümüz!
Kaynayan öfkeyle dolu

göğsümüz,
Isıtıyor bizi, herşeye rağmen!
Aldırmıyoruz, herşeye rağmen!
Rüzgar kötü, titriyoruz hep
birden,
Ama hepsi o kadar, herşeye
rağmen!

Çökmekte olandır, sizin temsil
ettiğiniz!
Herşeye rağmen, artık
köhnemiştiniz!
Biz ise halkız, insanlığız biz!
Herşeye rağmen, bu yüzden
ebediyiz,
Herşeye, herşeye rağmen!
Gelin, gelin üstümüze, herşeye
rağmen!
Kesebilirsiniz yolumuzu ama
yenezsınız-
Dünya bizimdir, herşeye
rağmen!

**Ferdinand Freiligrath /
Haziran 1848**

(Devrimci Alman şair
Ferdinand Freiligrath'ın
Haziran 1848'de yazdığı, 1848
Devrimi'nin on yıllarca
dillerden düşmeyen ünlü
şiiri/sarkısından parçalar...)

15-16 Haziran ve "çağdaş sendikacılık"

Birleşik Metal-İş'in düzenlediği "15-16 Haziran: Türkiye işçi sınıfı tarihinde dönüm noktası" konulu panele 150 civarında sendikacı ve işçi katıldı. 15-16 Haziran büyük işçi direnişine katılan işyeri temsilcileri ve dönemin sendikacıları konuşmalar yaptılar.

DİSK bürokratlarının 15-16 Haziran'ı salonlara hapsederek anıları tazelemekten başka yaptıkları bir şey yok. 1990'ların başında ortaya attıkları "çağdaş sendikacılık" anlayışıyla hareket eden sendika bürokrasisi sermayeyle kol kola hareket ediyor. Türkiye işçi sınıfı mücadelesine malolan 15-16 Haziran direnişinin takipçisi olmak gibi bir sorunu yok. Milyarlık maaşları ve son model arabalarıyla sendikacılık yapıyorlar. 1990'ların başında tekrar açılan DİSK'in mal varlığı içinde işçilerin kanı, alınteri ve birikimi var. Ama onlar bu birikim üzerinde rahatça hareket edebilmekteler.

DİSK Başkanlar Kurulu'nun son toplantısından çıkan sonuçlar sendikal örgütlenmeyi güçlendirmek çabası gibi görülse de, gelinen yerde sendikal işyeri sayısı azalmış durumda. Birkaç yıl sonra toplu sözleşme yapılacak fabrika dahi kalmayacaktır. Örgütlü olan fabrikalardan binlerce işçi atılmıştır. DİSK bürokratları işçilerin çıkarlarını ön planda tutan bir mücadele yürütmemişlerdir. Toplu sözleşmelerde, "patronun gücü fazla zam yapmaya yetmiyor, bu kadarla yetinin"

diyebilmişlerdir. Esnek çalışmayı, ücretsiz izinleri, her türlü çalışma koşullarını işçilere kabul ettirmişlerdir. Bir dönem hiç değilse ücret sendikacılığı yapanlar artık bunu da yapamamaktadırlar. Böylelerinin işçileri örgütlemesi beklenemez.

Kapalı kapılar ardından sermayeyle birlikte alınan kararları tabandan saklar hale gelmişlerdir. Gerçek bir sendikacının görevi hükümetin hazırladığı iş kanunu yasa tasarısını kamuoyunda tartışmak, işçileri bu yasaya karşı harekete geçirmektir. Onlar bunun yerine "Konfederasyonumuz iş kanunundaki değişiklik taslağı hakkında mevcut taslağın örgüt içinde incelenmesi sonucu ortak bir görüş oluşturacaktır. Konfederasyonumuzun ortak görüşü ortaya çıkmadan taslak hakkındaki bireysel değerlendirmeler kamuoyuna aktarılmayacaktır" demeyi tercih etmiştir. Bu yolla gelişecek tepkileri önden keserek, tasarının kabul edilmesiyle işi oldu bittiye getirecekler.

DİSK'in bulunduğu konum ne bu "mücadeleyi geliştirecek" durumdadır, ne de yasaların çıkmasına dur diyebilecek güçtedir. DİSK'in başkanları bu haliyle ne "sorunları çözecek" ne de görev ve sorumluluklarını yerine getirebilecektir. Sendikalara sahip çıkma sorumluluğu sınıf bilinçli öncü işçilerin ve devrimcilerin omuzlarındadır.

A. Engin

Fransa'nın Brötanya bölgesinde etkinlik

Fransa'nın Brötanya bölgesinin Lanester kentinde FKP'nin düzenlemiş olduğu Festivale katıldık. Her yıl 1 Mayıs'tan sonra düzenlenen festivalin bu yıl 50'incisi yapıldı. Kültürel ve politik etkinliklerin sahnelendiği festivale biz TKİP taraftarları olarak 4 yıldan beri katılmaktayız. Bu yılki festivalde bir stand açtık ve cezaevleriyle ilgili Fransızca bildiriler dağıttık. Kurmuş olduğumuz çadırın içini ve dışını TKİP ve BİR-KAR'ın çıkarmış olduğu afişlerle süsledik. 1 Mayıs'ta kullandığımız Fransızca pankart ile kırmızı bayraklarımızı çadırımızın üzerine astık. BİR-KAR'ı tanıtmak için 1 Mayıs'ta dağıttığımız bildiriden de dağıttık.

Standımız her yıl olduğu gibi bu yıl da çok ilgi gördü. Tohum Kültür Merkezi tarafından açlık greviyle ilgili olarak hazırlanan "Su damlasına sığdırılan yaşam" kaseti ni çadırda 40 kişilik bir izleyici topluluğuna sunduk. İlgiyle karşılandı. Festivale politik bir atmosfer taşıdık. Bölgemizde bir senedir 10-13 yaşları arasındaki gençlere saz kursu verilmekte idi. Bu gençleri festivalde grup halinde çıkardık, saz çaldılar, türkü söylediler. İnsanlar halaylar çektiler. Bir takım eksikliklerimize rağmen festivaldeki etkinliklerimiz genel olarak güzel geçti.

Brötanlar da iki hafta sonra festival yapacaklar ve onlar da bizi etkinliklerine davet ettiler. Onların festivalinde de stand açacağız. Biz Brötanya bölgesindeki TKİP taraftarları olarak Habip, Ümit ve Hatice yoldaşların devrettiği partimizin kırmızı bayrağını her zaman yükseklerde dalgalandıracacağız.

**Kahrolsun kapitalist barbarlık!
Yaşamın enternasyonal dayanışma!
Yaşamın sosyalizm!**

BİR-KAR/Brötanya bölgesi

Bilinçlenelim ve örgütlenelim!

Merhaba arkadaşlar,

Ben tekstil sektöründe çalışan bir işçiyim. Sizinle bir süre önce çalıştığım fabrikadaki sorunları paylaşmak istiyorum.

Çalıştığım fabrikada 1000 civarında işçi çalışıyordu. Bunların çoğunu taşeron işçiler oluşturuyordu. Ana firma kendi bünyesinde farklı isimler altında taşeron çalıştırırken, bu taşeronlar da kendi iç bünyelerinde başka taşeronlar çalıştırıyordu.

Benim çalıştığım bölüm kesimhane, dikimhane, kalite ve ütü-paketten oluşuyordu. Bizim bölümde yaklaşık 60-90 arasında değişen sayıda işçi çalışıyordu. Biz taşeron bünyesindeki taşeronda çalıştığımız için sürekli mesailere kalıyor, bazen günlerce sabahlıyorduk.

İlk çalışmaya başladığım gün işçiler üç gündür sabahlamışlar ve 4. güne adım atmışlardı. Hepsi aşırı derecede yorgun ve bitkin görünüyordular. Ama yine de yüzlerindeki o gülümsemeyi ve bizlerin ilk iş günü olması nedeniyle bize gösterdikleri sıcaklığı elden bırakmıyorlardı. Akşama doğru patron gelerek saat 10:00'a kadar mesai var dedi. Ardından tekrar gelerek işlerin yetişmesi gerektiğini, yüklemenin olacağını, bizim çok yavaş çalıştığımızı, işlerle ilgilenmediğimizi, aylıklık yaptığımızı vb. söyleyerek gitti. İnsanlar üç gündür sabahlamanın verdiği uykusuzluğa ve yorgunluğa rağmen deli gibi çalışıyorlardı. Patronun söylemlerinin üzerine aralarında mırıldanmaya, yavaş yavaş yüksek sesle konuşmaya başladılar. Bugün 4. gün olduğunu ve artık evlerine gitmek istediklerini söylediler.

Bunlar yetmiyormuş gibi, patron işlerin yoğun olduğunu söyleyerek öğlen yemek molasını 45 dakikadan 15 dakikaya indirmişti. Ne yediğimizi dahi anlamadan tekrar işbaşı yapmak zorunda bırakılmıştık. Patron ortalıkta dolaşüyor ve bizlere "geri zekalılar", "aptallar" vb. tarzda hakaretler ediyor, bağırıp çağırarak hiçbir iş yapmadığımızı söylüyordu. İnsanlar işlerini kaybetme korkusuyla seslerini çıkarmıyorlar, deli gibi çalışmaya devam ediyorlardı. Patron da bundan güç alarak istediğini yapıyordu.

Dikkat çekmek istediğim bir nokta, işçiler arasındaki ispiyonculuğun yaygın olması. Kendi aramızda halledeceğimiz sorunları, kaldı ki bunlar iş sorunlarıydı, hemen gidip ustabaşına yansıtıyorlardı, ustabaşı da patrona. Aynı koşullarda çalıştığımız halde örgütsüzlüğümüz ve bilinçsizliğimiz nedeniyle, işverene yaranmak için kendi sınıf kardeşlerimize ihanet edebiliyoruz.

Sabah servisleri düzenliydi, fakat akşamları farklı bölümlerde çalışan işçilerin farklı saatlerde çıkmalarından dolayı servis sorunu yaşıyordu. Sanayiye yakın oturan işçiler evlerine çoğunlukla yürüyerek gidiyorlar veya yol paralarını ceplerinden karşılıyorlardı.

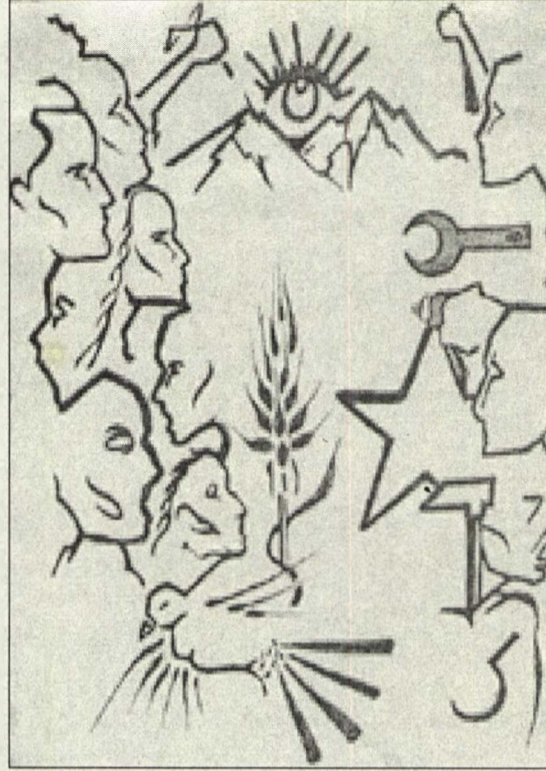
Arkadaşlar, bu sorunlar sadece bir fabrika üzerinden sayabildiklerimiz. Bu sorunları, hatta daha da fazlasını, değişik işkollarında çalışan kardeşlerimiz yoğun olarak hergün yaşıyorlar. Biz işçilere düşen görev ve sorumluluk, yaşamımızın her alanını kuşatan hücreleştirme, bireyselleştirme, yalnızlaştırma politikasına karşı bilinçlenmek, kendi örgütlülüklerimizi yaratarak örgütlenmektir.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Gücümüz örgütlülüğümüzdedir!

Sınıf bilinçli bir tekstil işçisi/İzmir

"Okumuşum Dimitrov, satmam sınıfımı!"

Hiçbir sözlük, "işçi", "işveren" vb. toplumsal sınıfları tanımlarken, Türk, Kürt, Müslüman, Hıristiyan, Alevi, Sünni gibi milliyet, din ve mezhep ifade eden terimleri kullanmaz. Aynı şekilde, işçi-işveren ayrımında, doğum yeri ya da ataların başka ülkelerden, başka topraklardan gelmiş olması da belirleyici neden olamaz. İşçiler arasında "yerli", "göçmen", "Türk", "Kürt" vb. gibi ayrımlar yapmak, işçi sınıfının ekonomik, siyasi ve iktidar mücadelesinde engel oluşturur. "Göçmen işçi"lerin devletten yana oldukları, kurulu düzeni destekledikleri ve düzen partilerinin oy deposu oldukları gibi bir genel görüş bulunmaktadır. Bu görüşü destekleyecek birçok örneği geçmiş deneyimlerinizden bulup çıkartabilirsiniz de. Ama bunun tersi bir örnek, yakın bir zamanda hayatını kaybeden, "Türkiye'nin en yaşlı komünisti" ünvanı ile toprağa verilen, inandığı doğrular uğruna zorluklara

göğüs geren bir şoför İdris var. Sanırım kendisi hiçbir zaman "ben göçmen işçiyim" dememiştir. O kendini, ne olduğunu bilen bir işçiydi.

Göçmenlerin sağcı olduğunu, en fazla "Ecevit solcusu" olabilecekleri düşüncesinin büyük oranda doğru olduğunu kabul edelim. Bunun nedenleri ne olabilir? Osmanlı'nın parçalanmasından sonra kendilerini yabancı bir ülkede bulmaları. Daha sonra TC'nin onlara "kucak açması". Özellikle 1950-60 döneminde, DP iktidarının ikili anlaşmaları ile dışarıda kalan Türk-müslüman insanlara Türkiye kapıları açıldı. Gelen insanlara geldikleri yerlerin kötü olduğu, baskının ve dinsizliğin kol gezdiği anlatılırdı. DP ve aynı soyun partileri bu ince politikanın ürünlerini yıllarca topladılar. Bununla da yetinilmedi, "yerli" ile "göçmen" arasında düşmanlık yaratıldı. "Dışardan geldiler, topraklarımızı aldılar", "Kürt'ten evliya, sokma avluya" vb. deyimler... Bunlar kime yaradı?

Elbette sadece Türk devletinin politikaları değil göçmenleri sağ partilere yöneltti. 1980 sonrasında Bulgaristan'da olanları bazıları abartmış, kendi çıkarlarına kullanmış olabilir. Ama ne olursa olsun, Bulgaristan'da "komünist"ler iktidardaydı. Şimdi komünistlere düşen görev, insanlara Bulgaristan'da yaşananların komünizm ile ilgisi olmadığını anlatmaktır.

Başka bir gerçek daha var. Belki de en yoğun sömürüyü, ezilmişliği yaşayanlar göçmenlerdir. Trakya, Marmara ve Ege bölgelerinde tütün, pamuk tarlalarında, üzüm bağlarında çalışan, sazdan kargıdan yapılmış kulübelerde yıllarca yaşayan onlardı. Çocuklarının ve kendilerinin yaz-kış ayakkabısız geldiklerini yaşlı göçmenler unutmamışlardır. Kerpiç evde oturmaları, 20 dönüm tarla, bahçe sahibi olmaları için yıllar geçmesi gerekti.

Bugün de göçmenler yerli işçilerle aynı fabrikada, atölyede birlikte çalışıyorlar. Şartlar göçmene ayrı yerliye ayrı oluşturulmuyor. Kapitalist yerliyi şu kadar, göçmeni bu kadar sömüreyim diye düşünmüyor. Hiçbir kapitalist kendi hemşehrisini kayırmıyor. "Ben Harranlıyım, bu işçi de Harranlı" deyip, o işçiye sömürü oranında indirime gitmiyor. Kapitalistler milliyet ve din ayrımını işine geldiği yerde kullanıyor, iş sömürüye geldiğinde farketmiyor bile.

Bulgaristan göçmeni Hüsmen ağa geçimini sağlamak için iş aramaya başlamış. Bir işveren Hüsmen ağayı odasına almış ve ona şöyle bir teklifte bulunmuş; "Seni işe alırım, ama işçilerin arasında dolanacaksın ve ne dediklerini gelip bana anlatacaksın". Hüsmen ağa bu teklife bozulmuş, kızgın ve sinirli cevap vermiş: "Okumuşum Dimitrov, satmam sınıfımı!"

Sınıf bilinçli bir işçi/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No: 13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Emperyalist AB'ye karşı onbinler yürüdü!

**“Sermayenin ve savaşın
Avrupası'na hayır!”**

